

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕННИ
РОМАНИ

От авторката на
ПАК ЩЕ СЕ СРЕЩНЕМ

МЕРИ ХИШЛИНС КЛАРК

ПРЕДИ ДА КАЖА СБОГОМ

Всяка прилика с действителни събития
и лица, живи или мъртви, е напълно случайна!

БАРД

МЕРИ ХИГИНС КЛАРК ПРЕДИ ДА КАЖА СБОГОМ

Превод: Росица Панайотова

chitanka.info

Когато новата яхта на Адам Коулиф избухва в пристанището на Ню Йорк, с него загиват и някои от бизнес партньорите му. Съпругата му, Нел Макдермот, е не само съкрушена, но и измъчвана от остро чувство за вина. В деня на трагедията двамата с Адам имали сериозен скандал. Разправията е предизвикана от решението на Нел да се кандидатира за място в Конгреса.

По време на разследването на експлозията на яхтата се разбира, че това не е било инцидент, а предумишлено убийство.

Кой точно е трябвало да умре?!

Мери Хигинс Кларк е обявена за американската „Кралица на напрежението“. Автор е на повече от двайсет световни бестселъра. Живее със съпруга си в Ню Джърси.

*На Майкъл Корда, скъп приятел и прекрасен редактор,
с много благодарности за 25 чудесни години*

Всяка прилика с действителни събития и лица, живи или мъртви,
е напълно случайна!

ПРОЛОГ

Петнадесетгодишната Нел Макдермот заплува към брега. Тялото ѝ се изпълни с възторга на младостта, когато се огледа наоколо и видя великолепието от слънце, безоблачно небе, свеж ветреца и солена пяна. Беше в Мауи само от час, но вече бе решила, че ѝ харесва повече от Карибите, където напоследък дядо ѝ водеше семейството за коледната ваканция.

Всъщност „семейство“ звучеше доста преувеличено, защото това беше вече четвъртата година, откакто то се състоеше само от нея и дядо ѝ. Преди пет години Корнелиъс Макдермот, прословутият нюйоркски конгресмен, бе извикан от заседание, за да му съобщят, че синът и снаха му са загинали при катастрофа с малкия им самолет по време на антроположка експедиция в бразилската джунгла.

Корнелиъс незабавно потегли към Ню Йорк, за да вземе Нел от училище. Тя трябваше да го чуе лично от него. Намери я в лекарския кабинет. Плачеше безутешно.

— В края на междучасието тази сутрин внезапно усетих, че мама и татко са при мен, за да се сбогуват — изхлипа Нел, когато той я взе в прегръдките си. — Всъщност не ги видях, но почувствах как мама ме целува, а после татко разрошва косата ми.

По-късно през деня Нел и икономката, която се грижеше за нея, докато родителите ѝ отсъстваха, се преместиха в къщата на Седемдесет и девета улица, където бе роден дядо ѝ и бе израснал баща ѝ.

Тези спомени прелетяха пред очите на Нел на връщане към брега. Дядо ѝ седеше на шезлонга под чадъра. Беше се съгласил неохотно с желанието ѝ да поплува малко, преди да разопаковат багажа.

— Не отивай прекалено навътре — предупреди я той, отваряйки книгата си. — Шест часът е. Работното време на спасителите изтича.

Нел искаше да остане във водата по-дълго, но видя, че плажът опустя. Знаеше, че след няколко минути дядо ѝ ще огладнее и ще стане

нетърпелив особено като се има предвид, че още не бяха оправили багажа. Много отдавна майка ѝ я беше предупредила, че е хубаво да се избягват ситуации, в които Корнелиъс Макдермот е гладен и изморен.

Нел виждаше, че дядо ѝ е погълнат от книгата си, но знаеше, че няма да е задълго, затова реши вече да излиза.

Внезапно обаче се почувства обърквана, сякаш нещо я връщаше назад. Какво ставаше?

Брегът изчезна от погледа ѝ. Усети, че я блъскат и дърпат надолу. Зашеметена, отвори уста, за да извика за помощ, но се задави от солената вода. Едва си пое дъх. Опитваше се да се задържи на повърхността.

Мъртво вълнение! Докато дядо ѝ ги регистрираше в хотела, тя случайно чу разговора на две пикола. Едното казваше, че миналата седмица от другата страна на острова имало мъртво вълнение и двама души се удавили. Обясни също, че загинали, защото се борили срещу тегленето, вместо да се оставят водата сама да ги отнесе отвъд водовъртежа.

Докато размахваше ръце, Нел си припомни, че бе чела за това и в „Нешънъл Джеографик“. Но все пак беше невъзможно да не се бориш, когато усещаш как вълните те дърпат надолу и далеч от брега.

Не мога да позволя да ме отнесат, помисли си тя паникьосано. Не мога! Това значи никога да не се върна! Нел успя да се ориентира и за миг съзря брега и раирания чадър.

— Помощ!

Усилието да изпищи се удави в солената вода, напълнила устата ѝ. Течението безмилостно я теглеше надолу. Бе прекалено силно, за да се бори с него.

Нел отчаяно се обърна по гръб и отпусна ръце. След секунда обаче отново се противопоставяше на ужасното усещане, че тялото ѝ се отдалечава от брега без никаква надежда за спасение.

Не искам да умра! Не искам да умра! Поредната вълна я вдигна и я запрати още по-навътре.

— Помощ!

Захлипа.

Тогава, така внезапно, както бе започнало, всичко приключи. Невидимите пенливи окови я освободиха. Нел размаха ръце. Точно за това говореха пиколата. Вече бе встрани от водовъртежа.

Не попадай отново в него! Заобиколи го!

Но беше прекалено изморена. И прекалено навътре в морето. Погледна към далечния бряг. Клепачите ѝ натежаха. Водата ѝ се струваше топла и уютна като одеяло. Доспа ѝ се.

„Плувай, Нел, ще успееш!“ Беше гласът на майка ѝ.

„Раздвижи се, Нел!“ Настойчивата команда на баща ѝ разбуди сетивата ѝ и прогони отмаляването. Подчини се покорно. Заплува, правейки широк кръг около водовъртежа. Всяко поемане на въздух беше мъчително, всяко движение на ръцете — невероятно усилие.

Няколко агонизиращи минути по-късно, почти напълно изтощена, Нел успя да се гмурне в една надигаща се вълна, която я понесе към брега. Вълната се разби и я изхвърли на твърдия мокър пясък.

Трепереше цялата. Опита се да се изправи. Здравите ръце на дядо ѝ я вдигнаха на крака.

— Вече щях да те викам — рязко каза Корнелиъс Макдермот. — Повече никакво плуване за днес, млада госпожице. Закачиха червено знаме. Наблизо имало водовъртежи.

Нел само кимна.

Със загрижено лице Макдермот свали хавлията си и я уви около нея.

— Изстинала си, Нел. Не трябваше да оставаш вътре толкова дълго.

— Благодаря, дядо. Добре съм.

Нел реши, че е по-разумно да не разказва на любимия си дядо какво се бе случило преди малко. А най-вече не искаше той да знае, че отново бе влязла във връзка с родителите си, преживяване, което според този прагматичен човек бе просто детска фантазия.

1.

*Седемнадесет години по-късно
Четвъртък, осми юни*

Нел забърза по познатия път от апартамента си на Парк Авеню и Седемдесет и трета улица към офиса на дядо си на Седемдесет и втора и Йорк. От получената безапелационна покана да бъде там преди три часа, разбра, че положението с Боб Горман сигурно е станало напечено. В резултат на което не очакваше срещата с нетърпение.

Потънала в мисли, Нел не обръщаше внимание на възхитените погледи. С Адам бяха щастливо женени. Все пак знаеше, че някои хора намират високите жени със спортна фигура, къси кестеняви коси, тъмносини очи и пълни устни за доста привлекателни. Докато растеше и често участваше в публични прояви с дядо си, Нел бе забелязала, че когато я описваха в медиите, обикновено използваша точно думата „привлекателна“.

— „Привлекателна“ ми звучи, сякаш някой тип казва: „Нищо особено, но с характер!“ Умряла работа. Поне веднъж искам да ме оценят като „красива“, „елегантна“, „зашеметяваща“ или поне „със собствен стил“ — беше се оплакала Нел, когато стана на двайсет.

Дядо ѝ беше отговорил:

— За Бога, не бъди толкова глупава. Благодарни се, че имаш глава на раменете и знаеш как да я използваш.

Нел беше наясно какво дядо ѝ иска да обсъди днес с нея, а начинът, по който щеше да я накара сега да използва главата си, не бе от най-приятните. Защото плановете му за нея и възраженията на Адам срещу тях определено създаваха трудна ситуация.

На осемдесет и две години, Корнелиъс Макдермот бе загубил твърде малко от енергията си, която в продължение на десетилетия го правеше най-прочутия конгресмен в страната. Избран на тридесет години да представлява района на Среден Манхатън, където бе израснал, той остана на това място петдесет години, отхвърляйки

всички аргументи да се кандидатира за Сената. На осемдесетия си рожден ден реши да приключи с Конгреса.

— Няма да се опитвам да бия рекорда на Стром Търмънд за най-дълго служил на Хълма — бе заявил той.

За Мак пенсионирането означаваше откриване на консултантска служба и енергични действия за оставането на града и щата Ню Йорк на страната на неговата политическа партия. Това бе безценна помощ за новите кандидати. Преди години той беше създал най-прочутата предизборна реклама по телевизията: „Какво са направили някога за вас другите?“, последвана от мълчание и озадачени изражения. Докато вървеше по улицата, непрекъснато го засипваха с дружелюбни и учтиви поздрави. Понякога се оплакваше на Нел от славата.

— Не мога да изляза от къщи, без да се уверя, че съм готов за снимки.

На което Нел отговаряше:

— Ще получиш инфаркт, ако хората спрат да ти обръщат внимание. Знаеш го много добре.

Сега Нел махна на момичето на рецепцията и тръгна към кабинета на дядо си.

— Настроението? — обърна се тя към Лиз Ханли, дългогодишната секретарка на Корнелиъс.

Лиз, хубава шейсетгодишна жена с тъмнокестенява коса и интелигентен поглед, повдигна очи към тавана.

— Имало е мрачна и бурна нощ.

— Колко лошо! — въздъхна Нел, почука на вратата на кабинета и влезе.

— Добър ден, конгресмен!

— Закъсня, Нел — изръмжа Корнелиъс Макдермот, завъртайки се със стола си.

— Точно три е.

— Мисля, че ти казах да дойдеш преди три.

— Трябваше да си предам статията, а за съжаление, редакторът ми споделя отношението ти към точността. Сега по-добре ми покажи онази прекрасна усмивка, която разтапя сърцата на избирателите.

— Днес нямам такава. Сядай, Нел.

Макдермот посочи канапето под ъгловия прозорец, който предлагаше прекрасна панорама към града на изток и север. Беше

избрал този офис, защото му позволяваше да се наслаждава на гледката на дългогодишния си избирателен район.

Нел го наричаше „феодалното му владение“.

Настани се и го погледна разтревожено. В сините му очи имаше непозната умора, която замъгляваше обичайното му проникателно изражение. Изправената му осанка винаги създаваше впечатление, че е доста висок, но днес изглеждаше някак смален. Даже прочутата му бяла грива ѝ се стори по-рядка. Докато го наблюдаваше, дядо ѝ склочи ръце и сви рамене, сякаш се опитваше да се освободи от невидим товар. С изтръпнало сърце за първи път в живота си Нел си даде сметка, че Корнелиъс е вече доста стар.

Той се загледа настрани за момент, после стана и седна в креслото до канапето.

— Нел, в криза сме и ти трябва да я разрешиш. След като бе предложен за втори мандат, онази невестулка Боб Горман реши да не се кандидатира. Получил сладко предложение да оглави някаква Интернет компания. Твърди, че не можел да си позволи да живее само със заплатата си от Конгреса. Напомних му, че когато му помогнах да бъде избран преди две години, говореше единствено за задълженията си към избирателите.

Нел зачака. Знаеше, че миналата седмица дядо ѝ беше чул първите слухове за това, че Горман няма да се кандидатира за втори мандат. Очевидно слуховете се бяха потвърдили.

— Нел, според мен има само един човек, който може да заеме това място. — Макдермот се мръщеше. — Трябваше да го направиш още преди две години, когато се пенсионирах.

Замълча за момент.

— Това е в кръвта ти. Искаше го навремето, но Адам те разубеди. Не позволявай да се случи отново.

— Мак, моля те, не започвай пак с Адам!

— Не започвам с нищо, Нел. Аз те познавам. Ти си политическо животно. Възпитавах те за тази работа още от дете. Не се зарадвах особено, когато се омъжи за Адам Коулиф, но не забравяй, че аз му помогнах да започне бизнес в Ню Йорк, като го представих на Уолтърс и Арсдейл, чиято архитектурна фирма си остава сред най-ценните ми поддръжници — Мак сви устни. — Не беше особено коректно, когато след по-малко от три години Адам ги напусна, взимайки със себе си

най-добрия им специалист, за да отвори свое собствено бюро. Е, бизнесът му може и да върви добре, но пък от самото начало той знаеше плановете ми за теб. Защо се противопостави? Ти трябваше да кандидатстваш за мястото ми, когато се пенсионирах. Той нямаше правото тогава да те разубеждава. Нито пък сега го има.

— Мак, приятно ми е да пиша за вестника. Може и да не си забелязал, но имам известни успехи.

— Да, статиите ти са чудесни, не го отричам. Обаче това не е достатъчно за теб. Ти го знаеш.

— Нежеланието ми не е свързано с Адам.

— Така ли? А с какво?

— И двамата искаме деца. Той просто предложи да изчакаме малко. След десет години ще съм на четиридесет и две. Тогава ще е по-подходящо да кандидатствам за политически пост.

Дядо ѝ се изправи припряно.

— Нел, след десет години ще си въвн от играта. Нещата се развиват прекалено бързо, за да чакаш. Признай си! Изгаряш от желание да участваш. Помниш ли какво ми каза, когато ми съобщи, че ще ме наричаш Мак?

Нел се наведе напред, склучи ръце и облегна брадичката си на тях. Беше първа година студентка в Джорджтаун. При протеста на дядо си беше обяснила:

— Аз съм най-добрият ти приятел, а приятелите ти те наричат Мак. Ако продължа да те наричам дядо, винаги ще ме приемат за хлапе. Когато съм с теб на публично място, искам да ме смятат за твой адютант.

— Това пък какво означава? — беше попитал Корнелиъс.

Нел си спомни как му бе подала речника.

— Адютантът е твой подчинен или помощник, на когото имаш пълно доверие. В момента съм и двете за теб.

— В момента? — беше попитал той.

— Докато се пенсионираш и заема мястото ти.

— Нел? — Корнелиъс Макдермот прекъсна спомените ѝ. Ти беше само едно нахакано хлапе, когато каза тези думи, но вярваше в тях.

— Помня.

Макдермот застана пред нея. Наведе се и доближи лице до нейното.

— Нел, не изпускай момента. Ако го направиш, ще съжаляваш. Когато Горман потвърди, че няма да се кандидатира, ще се появят доста желаещи. Искам да привлечеш вниманието от самото начало.

— Кога е началото? — предпазливо попита Нел.

— На традиционната вечеря на тридесети. Вие с Адам ще присъствате. Тогава Горман ще съобщи намерението си да се оттегли, когато мандатът му приключи. Ще се просълзи и ще сподели, че му е било адски трудно да вземе това решение. Но нещо му е помогнало. И след като си издуха носа, ще посочи към теб, за да каже, че ти — Корнелия Макдермот Коулиф — ще се кандидатираш за мястото, заемано от дядо ти в продължение на петдесет години. Корнелия ще замени Корнелийс. Вълната на третото хилядолетие.

Очевидно доволен от себе си и от идеята си, Макдермот се усмихна широко.

— Нел, ще бъде страхотно!

С леко съжаление Нел си припомни как преди две години, когато Боб Горман се кандидатира за мястото на дядо ѝ, бе изпитала лудо нетърпение да види себе си там. Мак беше прав. Тя беше политическо животно. Ако не влезеше в играта сега, можеше да стане прекалено късно.

— Какъв е проблемът на Адам, Нел? Преди не ти правеше такива номера.

— Знам.

— Не вървят ли нещата между вас двамата?

— Всичко е наред. — Успя дори да се усмихне, за да покаже колко абсурден е въпросът.

Откога всъщност продължаваше това, зачуди се тя. В кой момент Адам бе станал разсеян и започна да се отдалечава от нея? Отначало отхвърляше с лекота загрижените ѝ въпроси. После Нел долови гневни нотки в гласа му. Наскоро му беше казала прямо, че ако се е появил сериозен проблем във връзката им, тя има право да знае. „Да не си наясно е най-ужасното“ — беше споделила тогава.

— Къде е Адам?

— Във Филадельфия.

— Откога?

— От вчера. Ще участва в семинар за архитекти и дизайнери. Връща се утре.

— Искам го на вечерята на тридесети. Да седи до теб и да аплодира решението ти. Ясно ли е?

— Чак да аплодира.

— Когато се оженихте, той се радваше, че ще бъде съпруг на бъдещ политик. Какво го накара да промени мнението си?

Ти, помисли си Нел. Адам започна да ревнува.

Когато се ожениха, бе наистина ентузиазизиран от идеята ѝ да продължи да работи като помощник на Мак. Но позицията му се промени, когато дядо ѝ реши да се пенсионира.

— Нел, животът ни няма да се върти около великия Корнелиъс Макдермот — беше казал съпругът ѝ. — Писна ми да си вечно на негово разположение. Мислиш ли, че нещата ще се оправят, ако се кандидатираш за мястото му? Е, имам новини за теб. Той няма да ти даде дъх да си поемеш!

Децата, които очакваха, не се появяваха. Те станаха също част от спора.

— Не познаваш нищо друго, освен политиката — беше се оплакал Адам. — Остави я, Нел. „Джърнъл“ искат да пишеш за тях. Може пък да ти хареса да си свободна.

Молбите му ѝ помогнаха за решението. Сега, обмисляйки аргументите на дядо си, гарнирани със заповеднически тон и изкушения, Нел откровено призна пред себе си, че политическите коментари не ѝ бяха достатъчни. Искаше да участва в събитията.

Най-после каза:

— Мак, ще сложа картите на масата. Адам е мой съпруг и аз го обичам. Ти обаче никога не си го харесвал.

— Не е вярно.

— Ще го кажа иначе. Откакто създаде своя собствена фирма, си му ядосан. В случай че се кандидатирам, нещата ще тръгнат постарому. Ние с теб ще прекарваме много повече време заедно. Ако държиш това да стане, трябва да ми обещаеш, че ще се отнасяш към Адам така, както би искал да се отнасят към теб в подобна ситуация.

— Да обещаая, че ще го притисна към гърдите си?

Час по-късно Нел напусна кабинета на Корнелиъс Макдермот. Решението да се кандидатира за мястото, освободено от Боб Горман,

беше взето.

2.

За трети път вече Джед Каплан минаваше покрай офиса на архитектурна фирма „Адам Коулиф и съдружници“ на Двадесет и седма улица и Седмо авеню. Витрината на партера приковаваше вниманието му с модела на модерна четиридесететажна сграда с офиси и магазини, увенчана с позлатен купол. Семплият постмодернизъм с изчистена фасада от бял варовик зашеметяващо контрастираше с топлината на тухлената кула, от която сякаш струеше светлина, докато куполът бавно се въртеше.

Джед пъхна ръце в джобовете на джинсите си и се наведе напред, долепил лице за стъклото. Във вида му нямаше нищо необичайно или впечатляващо. Среден ръст, слаб, с къса руса коса.

Видът му обаче подвеждаше, защото под избелялата риза тялото му беше стегнато, мускулесто и здраво. Внимателният поглед щеше да открие, че кожата му е доста позагубяла от слънцето и вятъра. А един истински контакт с очи би притеснил повечето хора.

Беше на тридесет и осем. По-голямата част от живота си бе прекарал като самотен скитник. След пет години в Австралия се бе завърнал у дома за едно от редките си посещения на овдовялата си майка, при което научи, че тя беше продала малкия парцел в Манхатън, който принадлежеше на семейството от четири поколения. Сградата бе подслонявала цъфтящ на времето, но сега едва кретащ, бизнес с кожи и апартаменти под наем.

Джед реагира остро на продажбата и се скара жестоко с майка си.

— Какво очакваше да направя? — бе запитала тя. — Сградата се рушеше, застраховката поскъпваше, данъците се качваха, наемателите се изнесоха. Бизнесът с кожи пропадна. Ако още не си чул, вече не е модерно да носиш кожи.

— Татко искаше аз да владея този имот! — бе изкрещял Джед. — Нямаше право да го продаваш!

— Баща ти също така искаше ти да си добър син. Да се ожениш, да имаш деца и сваятна работа. А ти дори не дойде, когато ти писах, че той умира — бе отвърнала майка му през сълзи. — Кога за последен път си виждал снимка на кралица Елизабет или Хилари Клинтън, облечени в кожи? Адам Коулиф ми плати добре. Сега имам пари в банката и през малкото време, което ми остава, ще мога да спя спокойно, без да се тревожа за сметки.

С нарастваща горчивина Джед оглеждаше макета на бъдещия комплекс. Изсумтя мрачно, когато прочете надписа под кулата: „Лъч красота в най-новия и най-вълнуващ жилищен район на Манхатън“.

И това на неговата собствена земя!

Мястото струваше цяло състояние, помисли си Джед. А Коулиф бе накарал майка му да повярва, че не може да направи абсолютно нищо с него, защото е до онази историческа руина — старата къща на Вандермиър. Джед знаеше, че майка му изобщо не би се сетила да продава, ако самият Коулиф не беше отишъл при нея.

Да, беше й дал пазарната стойност. Но след това къщата на Вандермиър изгоря, някаква важна клечка от бизнеса с недвижими имоти — Питър Ланг — купи парцела и обединявайки го с имота на Каплан, създаде първокласно място за строеж, много по-ценно от двата парцела поотделно.

Джед бе чул, че бездомница, подслонила се в къщата на Вандермиър, решила да запали огън, за да се стопли. Защо проклетата скитница не беше изгорила скапаната къща, преди Коулиф да грабне имота? В гърлото му се надигна горчива ярост. Ще му го върна тъпкано на този Коулиф! Кълна се в Господ, ще му го върна! Ако още притежавах имота, когато изгоря онзи боклук, щях да получа милиони за него...

Джед рязко се извърна от витрината. Изпита почти физическа болка от вида на миниатюрния комплекс. Тръгна към Седмо авеню. Поколеба се за минута, после продължи на юг. В седем часа застана на пристанището срещу Световния търговски център. Загледа със завист малките спретнати яхти, поклащащи се от прилива.

Съсредоточи се върху една нова петнайсетметрова красавица. Името й, изписано с готически шрифт на кърмата, беше „Корнелия II“.

Яхтата на Коулиф.

Откакто се беше върнал в Ню Йорк, Джед бе научил всичко за Адам. Беше идвал на това място безброй пъти. Винаги с една и съща мисъл — какво да направи с онзи кретен и скъпоценната му яхта.

3.

След последната сбирка на архитектурния семинар във Филаделфия, Адам Коулиф вечеря с двама колеги, а после напусна хотела и подкара към Ню Йорк.

Когато тръгна, часовникът показваше десет и половина и движението беше спокойно.

По време на вечерята Уорд Батъл бе потвърдил слуха, че „Уолтърс и Арсдейл“, архитектурната фирма, за която Адам бе работил, докато създаде собствената си компания, е обект на разследване за подкупи от предприемачи и измами при оферирането.

— От всичко чуто съдя, че това е само върхът на айсберга, Адам — беше казал Уорд. — Което, разбира се, означава, че като бивш служител ти също ще бъдеш разпитван. Мислех, че трябва да го знаеш. Вероятно Макдермот може да ти помогне.

Мак да ми помогне, помисли Адам с презрение. Забрави! Ако реши, че съм бил замесен в някакви нечисти сделки, сам ще ми забърка катрана.

Привидно обаче Адам бе запазил пълно спокойствие.

— Нямам за какво да се тревожа — беше казал на Батъл. — Бях просто един от дребните служители на Уолтърс и Арсдейл.

Тъй като не знаеше как точно ще премине вечерта, беше планирал да остане във Филаделфия. Затова Нел не го очакваше у дома. Когато излезе от тунел „Линкълн“, се поколеба за момент, после зави надясно вместо наляво, което щеше да го отведе до апартамента му. След пет минути паркира в един гараж на Двадесет и седма улица.

С куфарче в едната ръка и ключове в другата измина пеша пътя до офиса. Лампите на витрината не светеха, но дори и така силуетът на миниатюрната кула красиво искреше.

Застана и се вторачи в макета, без да осъзнава тежестта на куфарчето в лявата си ръка, нито подрънкването на ключовете, с които нервно си играеше.

Малко след като се бяха запознали, Корнелиъс Макдермот бе отбелязал с усмивка:

— Адам, ти си идеалният образец за разликата между привидност и същност. Произхождаш от смотано градче в Северна Дакота, а изглеждаш и звучиш като възпитаник на Йейл. Как го постигаш?

— Като не се опитвам да се преструвам на такъв, какъвто не съм. А ти да не очакваше, че ще съм облечен в мъряв гащеризон и ще нося гребло?

— Не бъди толкова докачлив — рязко бе отвърнал Макдермот. — Правех ти комплимент.

Корнелиъс сигурно бе искал Нел да се омъжи за възпитаник на Йейл, чийто баща е стигнал до върховете в Ню Йорк. Е, Мак може и да е бил велик в Конгреса, но всичко, което знаеше за Северна Дакота, го бе научил от филмите, каза си Адам и отпъди мислите за дядото на жена си.

Нещо в края на безлюдната улица привлече вниманието му. Той погледна натам и забеляза някакъв тип. С три бързи крачки Адам стигна до вратата на офиса си и завъртя ключа. Нямаше желание да го оберат.

Не се успокои, докато не влезе и не заключи отвътре. Елегантният дъбов шкаф съдържаше телевизор и бар. Отвори го, извади бутилка „Чевас Регал“ и си сипа щедро. Седна на канапето. Отпиваше бавно от скоча. Вероятно за случайния наблюдател беше човек, който е напълно спокоен и си отдъхва след дълъг ден.

А хората наистина забелязваха Адам. Изглеждаше по-висок от неговите метър и осемдесет, тъй като се беше научил да държи гърба си изправен дори когато седи. Енергичните тренировки стягаха тялото му. Светлокафявите очи и устата, която лесно се усмихваше, доминираха на слабото му лице. Сребристите кичури по тъмната му коса бяха добре дошли, тъй като знаеше, че без тях видът му е прекалено момчешки. Свали сакото си, разхлаби вратовръзката и откопча горното копче на ризата. Мобифонът беше в джоба му. Извади го и го остави на масичката до чашата си. Не се тревожеше, че Нел може да звънне в хотела и да ѝ съобщят, че се е изнесъл оттам. Ако въобще решеше да го потърси, щеше да звънне на мобифона, но надали щеше да го направи тази вечер. Бяха говорили следобед, преди

да отиде при дядо си, и Адам знаеше, че щеше да му разкаже за срещата си с Мак, изчаквайки подходящия момент.

Значи нощта е моя! Мога да правя каквото си искам! Мога дори да сляза долу и да сваля макета от витрината, след като отхвърлиха проекта ми! А това е нещо, за което Мак определено нямаше да съжалява, горчиво си помисли Адам.

След като поседя около час, прехвърляйки възможностите си, реши все пак да се прибере у дома. Офисът му се стори прекалено клаустрофобичен и осъзна, че няма желание да спи на канапето.

Беше почти два часа, когато с тихи, предпазливи стъпки влезе в апартамента и запали лампата в коридора. Изкъпа се и се преоблече в стаята за гости, после грижливо подреди дрехите си за сутринта, влезе на пръсти в спалнята и се пъкна в леглото. Спокойното дишане на Нел му показва, че за радост не я е събудил. Знаеше, че можеха да минат часове, преди да заспи отново.

Той обаче нямаше подобни проблеми. Умората го надви мигновено.

4.

Петък, девети юни

Лиза Райън се събуди преди извънпяването на будилника в пет сутринта. Джими бе изкарал още една неспокойна нощ, въртейки се в леглото и мърморейки в съня си. Три или четири пъти тя го бе галила нежно по гърба с надеждата да го успокои.

Най-после заспа дълбоко. Сега щеше да й се наложи да го разтърси, за да го събуди. Тя самата още не трябваше да става и се надяваше, че след като той излезе, ще успее да поспи малко, преди да дойде време да вдига децата.

Беше ужасно изморена, а днес имаше толкова много работа. Като добра маникюристка, всичките й часове от девет до шест бяха запазени.

Животът й преди не беше толкова тежък. Всичко се обърка, когато Джими загуби работата си. Остана така почти две години, преди да се обади на „Коулиф и съдружници“. Сега вече свързваха двата края, но все още имаха да изплащат насъбрани сметки.

Джими бе уволнен навремето, тъй като шефът му го бе чул как споделя с един от колегите си, че някой в компанията взима подкупи, понеже бетонът, който изливаха, не отговаряше на изискванията.

След тази случка, където и да кандидатстваше за работа, винаги получаваше един и същи отговор: „Съжаляваме, но нямаме нужда от вас.“

Мисълта, че беше наивно, глупаво и безполезно от негова страна въобще да споделя подобно нещо, стана причина за промяната му. Лиза бе сигурна, че съпругът й почти е стигнал до ръба на нервен срив, когато научиха от сътрудничката на Адам Коулиф, че молбата му е предадена на строителната компания на Сам Краус. Скоро след това разбраха с огромно облекчение, че е нает на работа.

Но емоционалният обрат, който Лиза очакваше да види у мъжа си, не се появи. Говори дори с психоаналитик. Той й каза, че Джими е

изпаднал в депресия и че сам няма да успее да се справи със състоянието си. Но съпругът ѝ се ядоса ужасно, когато тя му предложи да потърси професионална помощ.

През последните месеци Лиза започна да се чувства много стара за своите тридесет и три години. Човекът, спящ до нея, вече не приличаше на детския ѝ любим, който обичаше да се шегува, че е изскочил от люлката си, за да я покани на първата им среща. В един момент той крещеше на нея и на децата, а в следващия очите му се изпълваха със сълзи и вече се извиняваше. Започна и да пие, обикновено два или три скоча всяка вечер, които не му се отразяваха добре.

Лиза знаеше, че причината за странното му поведение не е връзка с друга жена. Джими се прибираше всяка вечер и дори вече не ходеше на бейзболни мачове с приятелите си. Нито пък залагаше големи суми на коне или на лотария. В деня, когато плащаха заплатите, той ѝ връчваше всичко.

Помъчи се да го накара да осъзнае, че вече няма нужда да се тревожи за финансите им, тъй като почти бяха изплатили дълговете си, но сякаш вече нищо нямаше значение за него.

Все още живееха в малката къщичка в Литъл Нек, Куинс, в която започнаха брака си преди тринадесет години. Трите деца доведоха до купуване на двуетажни легла, вместо на по-голяма къща. Преди Лиза се шегуваше с това, но вече не, тъй като Джими се ядосваше.

Когато будилникът иззвъня, тя се протегна, за да го изключи, после с въздишка се обърна към съпруга си.

— Джими! — Разтърси го. — Джими!

Гласът ѝ се извиси, макар че избягваше да показва загрижеността си.

Най-после успя да го събуди.

— Благодаря, скъпа — промърмори съпругът ѝ и изчезна в банята.

Лиза стана, отиде до прозореца и дръпна щорите. Очертаваше се великолепен ден. Тя нави светлокестенявата си коса на кок, закопча шнолата и наметна халата. Внезапно беше решила да пие кафе с Джими.

Той слезе в кухнята след десетина минути и се изненада, че я заварва там. Дори не е забелязал, че не съм в леглото, тъжно си

помисли Лиза.

Наблюдаваше го предпазливо, за да не забележи загрижеността в очите ѝ. Във вида му тази сутрин имаше нещо ужасно уязвимо. Сигурно мисли, че пак ще започна да го убеждавам да отиде на психоаналитик. Като се стараеше да говори весело и небрежно, Лиза подхвърли:

— Денят е прекалено хубав, за да остана в леглото. Реших да пия кафе с теб, а после да изляза и да погледам как се събуждат птиците.

Джими беше едър мъж с коса, някога — огненочервена, сега — медно кестенява. Кожата му бе доста потъмняла от работата на открито. Лиза осъзна, че се бяха появили много нови бръчки по лицето му.

— Добра идея, Лизи!

Джими не седна, а изгълта кафето си прав до масата. Когато му предложи сандвич или препечени филийки, той само поклати отрицателно глава.

— Не приготвяй вечеря за мен. Важните клечки провеждат редовното си събрание днес в пет часа на лъскавата яхта на Адам Коулиф. Може би възнамерява да ме уволни, но иска да го направи със стил.

— Защо пък ще те уволнява? — Надяваше се, че гласът ѝ не звучи тревожно.

— Шегувам се. Но ако стане така, току-виж ми направил услуга. Как върви боядисването на нокти? Ще ни издържа ли всичките?

Лиза се приближи до мъжа си и обви ръце около врата му.

— Мисля, че ще се почувстваш много по-добре, ако ми кажеш какво те мъчи.

— Мисли си — отвърна Джими и силните му ръце я придърпаха по-близо. — Обичам те, Лизи. Винаги го помни.

— Никога не съм го забравяла. И...

— Знам. И аз така — прекъсна я той и се усмихна на тъпия израз, с който се забавляваха като ученици.

После се отдръпна от нея и тръгна към вратата. Не беше сигурна, но ѝ се стори, че докато затваряше, съпругът ѝ прошепна:

— Съжалявам...

5.

Тази сутрин Нел реши да приготви специална закуска за Адам. Миг по-късно се раздразни, че използва храната, за да се опита да го убеди да приеме избора, на който така или иначе имаше правото. Това обаче не ѝ попречи да продължи с приготовленията.

Тъжно усмихната, Нел си припомни готварската книга на баба си по майчина линия. На корицата пишеше: „Пътят към сърцето на мъжа минава през стомаха му“. Майка ѝ, обещаващ антрополог и ужасна готвачка, закачаше често баща ѝ, споменавайки сентенцията със смях.

Когато стана от леглото, Нел чу, че Адам вече е под душа. Предишната вечер се беше направила на заспала. Знаеше, че трябва да поговорят, но два часа сутринта не ѝ изглеждаше подходящо време за обсъждане на следобедната среща с дядо ѝ.

На закуска обаче щеше да ѝ се наложи да говори за това, тъй като щяха да се видят с Мак вечерта, а тя искаше да си изясни нещата порано. Снощи той се бе обадил, за да ѝ напомни, че ги очакват на седемдесет и петия рожден ден на сестра му, леля Гърт, в ресторант „Четири сезона“.

— Мак, нали не мислиш сериозно, че бихме могли да забравим?
— беше попитала Нел. — Разбира се, че ще бъдем там.

Но не беше добавила, че предпочита главната тема на разговора да не бъде вероятната ѝ кандидатура. Нямаше смисъл да го прави, тъй като бе неизбежно да не заговорят за това. Следователно тази сутрин трябваше да съобщи на Адам решението си. Ако той научеше новината от Мак, никога нямаше да ѝ прости.

Обикновено Адам тръгваше към службата в седем и половина, а Нел се стараяше да е в кабинета си най-късно осем, за да подготви статията си за следващия ден. Винаги закусваха заедно, често в мълчание, защото четяха сутрешните вестници.

Ще бъде чудесно, ако Адам просто разбере колко много искам да спечеля мястото на Мак в Конгреса или поне да съм част от вълнението в годината на изборите, мислеше и Нел. Нямаше ли да е

прекрасно, ако не трябваше да се разкъсвам между двамата най-важни за мен мъже в света?

А ако Адам не гледаше на желанието ми за политическа кариера като на заплаха за него и за отношенията ни? Преди ме разбираше, мислеше си Нел, докато подреждаше масата, наливаше пресен портокалов сок и приготвяше кафе машината. Все казваше, че с нетърпение очаква получи хубаво място в галерията за посетители на Хълма, това беше само преди три години. Какво го накара да промени мнението си?

Нел се опита да не се дразни от замисления вид на Адам, който влезе забързано в кухнята, настани се на бара и се протегна към „Уолстрийт джърнъл“, като едва й кимна за поздрав.

— Благодаря, Нел, но не съм гладен. — С тези думи отхвърли предложението омлет.

Излишни усилия, помисли си Нел. Седна срещу него и е зачуди как да подходи. По мрачното му изражение съдеше, че сега не е подходящ момент да започват спор. Раздразнението й се усилваше. Мога да го направя и без благословията му!

Протегна се към кафето си и хвърли поглед към първата страница на „Таймс“. Едно от водещите заглавия прикова вниманието й.

— Господи, Адам, видя ли това? Главният прокурор може да повдигне обвинения за измама срещу Робърт Уолтърс и Лен Арсдейл!

— Знам — безизразно отвърна Адам.

— Ти работи за тях три години! — Нел беше шокирана. — Ще разпитват ли и теб?

— Вероятно — засмя се. — Кажете на Мак, че няма за какво да се тревожи. Семейната чест ще остане неопетнена.

— Адам, нямах това предвид!

— Хайде, Нел, чета мислите ти. Опитваш се да намериш начин да ми кажеш как старецът те е убедил да се кандидатираш за Конгреса. А когато той отвори вестника тази сутрин, първото, което ще направи, е да вдигне телефона и да ти обясни, че замесването на името ми в разследване за измама може да намали шансовете ти. Прав ли съм?

— Прав си за това, че искам да се кандидатирам, но вероятността да намалиш шансовете ми никога не ми е минавала през ума. Познавам те достатъчно добре и съм сигурна, че си честен.

— В строителния бизнес честността има нюанси, Нел. За твое щастие, аз се придържам към класическите стандарти, което беше и една от основните причини да напусна Уолтърс и Арсдейл. Мислиш ли, че това ще задоволи светеца Мак?

Нел се изправи. Вече не можеше да сдържа раздражението си.

— Адам, разбирам, че си в лошо настроение, но не си го изкарвай на мен. А тъй като ти вече повдигна темата, ще ти кажа. Да, реших да се кандидатирам за мястото на Мак и мисля, че ще е чудесно, ако ме подкрепиш.

Адам сви рамене и поклати глава.

— Нел, винаги съм бил честен с теб. Откакто се оженихме, виждам, че политиката е в състояние да погълне целия ти живот, което може да се отрази лошо на брака ни. Но решението си е твое и ти очевидно вече си го взела.

— Да, взех го. — Нел се мъчеше да говори спокойно. — Затова те моля да проявиш добротата да се примириш с него, защото, Адам, много по-лошо за брака е единият от партньорите да пречи на другия да прави онова, което иска. Винаги съм се опитвала да помогна на твоята кариера. Моля те, помогни ми и ти. Или поне не затруднявай нещата прекалено много.

Адам блъсна стола си назад и стана.

— Добре. Не ме чакай за вечеря. Имаме събрание на яхтата. После ще хапна нещо в града.

— Адам, днес е седемдесет и петият рожден ден на Гърт. Ужасно ще се разочарова, ако не присъстваш.

Адам я погледна в очите.

— Нел, не! Дори и заради Гърт, която много харесвам. Прости ми, но просто не искам да прекарам тази вечер с Мак.

— Адам, моля те! Можеш да дойдеш след събранието. Няма да е проблем, ако закъснееш. Просто се появи.

— Да се появя? Бързо свикваш с езика на политическите кампании. Съжалявам, Нел.

Адам забързано се отправи към вратата.

— По дяволите, може въобще да не се прибиращ у дома! Съпругът и се обърна.

— Нел, надявам се, че не го казваш сериозно.

Вторачиха се един в друг мълчаливо. После той излезе.

6.

Новата приятелка на Сам Краус, Дина Крейн, не беше никак доволна, когато той ѝ се обади в петък сутрин, за да отмени срещата им за вечерта.

— Можем да се видим в бара на Хари, когато свършиш.

— Слушай, става дума за бизнес и не знам колко ще продължим. Имаме доста неща да обсъждаме. Ще ти звънна в събота.

Затвори, без да ѝ даде възможност да каже нищо повече. Седеше, мрачно вторачен в кабинета си на Трето авеню и Четиридесета улица, чиито стени бяха покрити с художествените изображения на небостъргачи, построени от собствената му компания.

Беше едва десет часът, а вече беше ядосан заради обаждането от прокуратурата, в което настояваха за среща с него.

Краус се надигна и отиде до прозореца. Остана мрачно вторачен в улицата шестнайсет етажа по-надолу. Загледа как една кола бързо си проправя път през натовареното движение. После се усмихна криво, тъй като колата се оказа заклецена зад един камион, спрял внезапно и блокирал две платна.

Усмивката му обаче бързо изчезна, когато осъзна, че в известно отношение приличаше на тази кола. Беше преодолял много препятствия, за да стигне до даден етап в живота си, а сега на пътя му се явяваше огромна преграда и заплашваше да го блокира напълно. За първи път от пубертета насам се почувства уязвим.

Сам беше на петдесет години, среден на ръст, с едър кокал, обветрена кожа, оредяваща коса и независим характер. Никога не мислеше за външния си вид. Това, което го правеше привлекателен за жените, бе излъчването на непоклатима увереност в себе си, съчетана с циничен интелект. Някои го уважаваха. Много повече се страхуваха от него. Малко го харесваха. Към всички Сам изпитваше само леко презрение.

Телефонът звънна, последван от интеркома на секретарката му.

— Господин Ланг — съобщи тя.

Сам се намръщи. Компанията на Ланг беше третият фактор в работата по кула „Вандермиър“. Чувствата му към Питър Ланг варираха от завист заради факта, че е продукт на наследено богатство, до неохотно възхищение към гения му да купува евтини имоти, които се оказваха златни мини.

Краус отиде до бюрото си и вдигна слушалката.

— Да, Питър? Мислех, че си на игрището за голф.

Питър наистина се обаждаше от имението на баща си в Саутхямптън.

— Всъщност точно там съм. Просто исках да се уверя, че срещата ни не е отменена.

— Не е. — Сам затвори, без да каже довиждане.

7.

Колоната на Нел, наречена „Градът“, излизаше три пъти седмично в „Ню Йорк джърнъл“ и съдържаше кратки коментари за всякакви събития — от изкуство до политика. Беше започнала да я води преди две години, когато Мак се пенсионира, а тя отхвърли молбата на Боб Горман да ръководи кабинета му.

Майк Стюарт, издател на „Джърнъл“ и дългогодишен приятел на Нел и Мак, тогава ѝ предложи рубриката.

— С всички писма, които си написала на страницата за мнения, всъщност си работила за нас безплатно, Нел — бе казал той. — Ти си невероятно добра писателка. И много проникателна. Защо да не ти плащат за това?

Колоната е още едно нещо, от което ще трябва да се откажа, когато се кандидатирам за Конгреса, мислеше Нел, докато влизаше в кабинета.

След като Адам бе излязъл сутринта, тя бе действала със засилена от гнева енергия. За по-малко от половин час бе разтребила масата, почистила кухнята и оправила леглото. После си спомни, че Адам се бе съблякъл в стаята за гости предишната нощ. Бързата проверка показа, че синьото сако и куфарчето бяха на леглото.

Който е толкова зает да затръшва врати, забравя някои неща, помисли си Нел. Е, ако му потрябват, нека сам се върне да си ги вземе или да прати някой. Взе сакото и го закачи в гардероба, а куфарчето занесе в малката трета спалня, която бяха превърнали в кабинет.

Но един час по-късно, вече седнала зад бюрото, изкъпана и облечена в „униформата“ си, както наричаше джинсите, огромната фланелка и маратонките, усети, че ѝ е невъзможно да пренебрегне факта, че и тя самата не бе направила абсолютно нищо, за да улесни положението. А и това дете каза на Адам да не се прибира у дома вечерта!

Ами ако реши да ме послуша! Не! Може и да имаме сериозен проблем в момента, но той няма нищо общо с чувствата ни. Сигурно

сега е в офиса. Ще му се обадя. Протегна се към телефона, после бързо отдръпна ръката и.

Не, няма да се обадя! Послушах го преди две години, когато ме помоли да не се кандидатирам за мястото на Мак, и всеки ден оттогава съм съжалявала. Ако и сега постъпя така, той ще реши, че напълно се предавам, а няма никаква причина да го правя. В Конгреса има толкова жени. Всички те са със съпрузи и деца, които обичат. Освен това не е справедливо. Аз никога не бих помолила Адам да се откаже от кариерата си на архитект.

Нел решително започна да преглежда бележките, които бе събрала за статията си тази сутрин, но осъзна, че не може да се съсредоточи, и ги остави.

Мислите ѝ се върнаха към предишната нощ. След като Адам се пъкна в леглото, почти веднага заспа. Чувайки спокойното му дишане, тя се приближи до него, а той я прегърна и измърмори името ѝ в съня си.

Спомни си първата им среща на един коктейл. Тогава реши, че Адам е най-привлекателният мъж, когото е виждала. Сигурно заради усмивката. Бавна, мила и нежна. Тръгнаха си от коктейла заедно и отидоха да вечерят. После ѝ каза, че заминава извън града за няколко дни по работа, но ще ѝ се обади, когато се върне. Две седмици изминаха преди обаждането и за Нел това бяха двете най-дълги седмици в живота ѝ.

Телефонът прекъсна спомените ѝ. Адам! Нел грабна слушалката. Беше дядо ѝ.

— Нел, току-що видях вестника. Искрено се надявам, че онзи тип Адам няма повод да се тревожи заради разследването на Уолтърс и Арсдейл. Той работеше там по времето, което проучват, и ако е имало нещо нечисто, трябва да е знаел за него. Налага се да си изясним всичко. Не искам да навреди на шансовете ти да спечелиш.

Нел си пое дълбоко дъх, преди да отговори. Обичаше много дядо си, но в някои моменти ѝ се искаше да му изкрещи.

— Мак, Адам напусна Уолтърс и Арсдейл точно защото не хареса някои от нещата, които ставаха там. Няма за какво да се тревожиш. Между другото, вчера не те ли помолих да престанеш с изрази като „онзи тип“?

— Съжалявам.

— Не звучиш като човек, който съжالياва.

Мак пренебрегна коментара ѝ.

— Ще се видим довечера. Обадох се на Гърт да ѝ честитя рождения ден. Тази жена е луда! Отивала на някаква ясновидска сбирка. За щастие, не е забравила за довечера. Очаква тържеството с нетърпение. Много искала да види мъжа ти. По някаква необяснима причина тя смята, че слънцето не може да изгрее или залезе без него.

— Да, знам, че е така.

— Попита ме дали да доведе няколко от нейните медиуми, но ѝ казах да забрави.

— Мак, това е нейният рожден ден!

— Може и така да е, обаче не искам на моята възраст онези откачалници да седят и да ме оглеждат, дори и от разстояние, за да видят дали аурата ми се променя, или, още по-лошо, дали не изчезва. Трябва да вървя сега. До довечера.

Остави слушалката и се облегна назад. Гърт определено беше ексцентрична, но не и луда. След като родителите ѝ загинаха, тя се бе превърнала за Нел едновременно в майка и баба. А и колкото до вярата ѝ в свръхестественото, само Гърт разбра какво имаше предвид, когато ѝ каза, че е усетила мама и татко в деня, в който починаха, и в онзи водовъртеж. Гърт имаше подобни преживявания.

Разбира се, за нея те бяха нещо повече от преживявания, с усмивка си помисли Нел. Тя се занимаваше непрекъснато с какви ли не ясновидци, и то от доста време. Но Нел не се тревожеше за разума, а за физическото ѝ състояние, тъй като леля ѝ не беше много добре напоследък. За щастие, стигна до седемдесет и петия си рожден ден и най-малкото, което Адам можеше да направи, бе да се появи на вечерята. Отказът му ужасно щеше да разочарова Гърт.

Последната мисъл напълно прогони идеята да му се обади, за да се опита да оправи нещата. Беше уверена, че рано или късно всичко ще се подреди. Но тя нямаше да е човекът, който ще поеме инициативата. Поне не сега.

8.

Дан Майнър беше наследил ръста на баща си и широките му рамене, но не и лицето. Острите изискани черти на Престън Майнър бяха смекчени от генетическото смесване с нежната красота на Катрин Куин, а леденосините му очи бяха станали по-тъмни и топли. Устата и линията на челюстта се бяха заоблили. Наследството на Куин беше отговорно и за гъстата, леко рошава, светла коса на Дан.

Негов колега бе отбелязал, че дори в спортен каки панталон, маратонки и тениска Дан Майнър си остава лекар. Съвсем точна оценка! Дан поздравяваше хората с истински интерес в очите. Следваше втори, изпитателен поглед, сякаш проверяваше дали всичко им е наред. Вероятно съдбата бе виновна за това да е лекар. Със сигурност винаги го бе искал. Всъщност винаги бе знаел и че ще е хирург в педиатрия. Изборът му бе съвсем личен. Само няколко човека разбираха защо бе взел точно такова решение.

Отгледан в Чеви Чейс, Мериленд, от родителите на майка си, като малко момче той се бе научил да се отнася към редките посещения на баща си с нарастваща липса на интерес, която постепенно премина в презрение. Не беше виждал майка си от шестгодишен, въпреки че нейна снимка — усмихната, с разрошена от вятъра коса и обвити около него ръце — винаги стоеше в портфейла му. Направена на втория му рожден ден, тя беше единственият му материален спомен от нея.

Дан завърши „Джон Хопкинс“, а после стажува в болница „Сейнт Грегъри“ в Манхатън. Когато го поканиха да се върне и да оглави новото отделение за изгаряния, той прие. Леко неспокоен по природа и със стимулиращата идея, че започва ново хилядолетие, Дан реши, че идва време за промяна. В болницата във Вашингтон вече си беше създал солидна репутация като хирург, специализиран в изгаряния. Бе на тридесет и шест години. Възрастните му баба и дядо решиха да се оттеглят във Флорида. И макар да ги обичаше както винаги, сега не чувстваше нуждата да живее толкова близо до тях. Що

се отнасяше до баща му, отношенията им не се бяха подобрили. Горедолу по времето, когато баба му и дядо му се преместиха във Флорида, баща му се ожени отново. Дан пропусна четвъртата му женитба, така както бе пропуснал и третата.

Новата му работа в Манхатън започваше на първи март. Дан закри частната си практика и прекара няколко дни в Ню Йорк в търсене на жилище. През февруари си купи апартамент в Сохо и изпрати там няколкото неща, които искаше да запази от пестеливо обзаведения си дом във Вашингтон. За щастие, можеше да подбере и от красивите мебели на баба си и дядо си, така че успя да създаде чудесен интериор.

Дружелюбен по природа, Дан се зарадва на вечерите за сбогом, уредени от приятелите му, включително и от трите жени, с които беше имал връзки през всичките тези години. Подариха му красив портфейл. След като прехвърли шофьорската си книжка, кредитните карти и парите, Дан се поколеба, после извади старата снимка и я пхна в семейния албум, който баба му и дядо му щяха да отнесат във Флорида. Знаеше, че е време да я остави, както и всичко, което тя олицетворяваше в миналото. Час по-късно промени решението си и я прибра в новия портфейл.

После, изпълнен с носталгия, но облекчен, изпрати баба си и дядо си до влака за Флорида, качи се в джипа си и подкара на север. От гарата във Вашингтон до новия му дом имаше четири часа път. След като пристигна в Манхатън, разтовари целия багаж от колата и я паркира в един гараж наблизо. Изпълнен с нетърпение да разгледа новия си квартал, се отправи да търси място за вечеря. Едно от нещата, които му харесваха най-много в Сохо, бе, че е пълен с ресторанти. Откри един, който не бе изпробвал при предишното си идване тук, купи си вестник и се настани на маса до прозореца.

Поръча си питие и зачете първата страница, но после вдигна очи и зараглежда хората по улицата. С усилие се съсредоточи отново върху статията. Бе решил през новото хилядолетие да спре да търси онова, което никога нямаше да намери.

Но дори и след като си припомни това решение, упоритият глас му зашепна, че една от причините да се премести в Ню Йорк, беше надеждата, че ще я открие. Тук бе последното място, където я бяха видели.

Часове по-късно, докато лежеше в леглото си и се вслушваше в лекия уличен шум, Дан реши все пак да направи един последен опит. Ако до края на юни не се натъкнеше на нищо, щеше да се откаже от издирванията.

Приспособяването към новата работа и среда отнемаше голяма част от времето му. На девети юни го забави една спешна операция. На следващия ден потегли към Южен Бронкс, все още занемарен район на Ню Йорк, въпреки леките подобрения за последните дваайсет години. Почти без надежда започна да задава обичайните въпроси, показвайки снимката, която още носеше със себе си.

И тогава се случи неочакваното. Дрипаво облечената жена, на около петдесет години, с изморено лице и празен поглед, внезапно се усмихна.

— Мисля, че търсите моята приятелка Куини.

9.

Четиридесет и две годишната Уинифред Джонсън винаги влизаше във фоайето на сградата на Парк авеню, където живееше работодателят ѝ, леко притеснена. Сътрудничеше на Адам Коулиф от три години. Първо при Уолтърс и Арсдейл, после напусна заедно с него миналата есен, когато той създаде своя собствена компания. Адам разчиташе на нея още от самото начало.

И все пак, винаги, когато се отбиваше в апартамента му, се страхуваше, че някой ден портиерът ще ѝ каже да използва черния вход зад ъгъла.

Знаеше, че страховете ѝ са в резултат на това, че цял живот бе слушала как родителите ѝ негодуват срещу въображаеми обиди. Ушите ѝ вечно бяха проглушавани с оплакванията им от хора, които се отнасяли грубо към тях. „Те използват малкото си власт, за да ни мачкат. Трябва да очакваш подобни неща, Уинифред. Такъв е светът.“ Баща ѝ беше отишъл в гроба, отнасяйки със себе си негодуванието срещу обидите, които бе изтърпял от работодателя си в продължение на четиридесет години. Сега майка ѝ живееше в старчески дом, където оплакванията продължаваха непрестанно.

Уинифред се замисли за нея, докато портиерът усмихнато ѝ отваряше вратата. Преди няколко години успя да я премести в луксозен прият, но тя пак си остана недоволна. Щастието, или поне удоволствието, изглеждаха невъзможни за нея. Уинифред бе усетила същата склонност у себе си и се чувстваше съвсем безпомощна. Е, докато не поумнях, каза си тя с потайна усмивка.

Слаба жена, почти крехка, Уинифред обикновено се обличаше в консервативни делови костюми и ограничаваше бижутата си до дискретни обици и наниз перли. Толкова тиха, че хората често забравяха за присъствието ѝ, тя попиваше всичко, забелязваше всичко и помнеше всичко. Започна да работи за Робърт Уолтърс и Лен Арсдейл, щом завърши училището за секретарки, но през всички тези години никой от двамата мъже не я беше оценил, нито дори мярнал

факта, че тя вече знаеше абсолютно всичко за строителния бизнес. Адам Коулиф обаче веднага го осъзна. Той разбираше истинската ѝ стойност. Обичаше да се шегува с нея, като казваше: „Уинифред, за много хора е по-добре да се надяват, че никога няма да напишеш автобиографията си.“

Робърт Уолтърс го чу случайно, раздразни се и започна да се държи неприятно. Всъщност винаги се бе отнасял така с нея. Ще си плати за това, зарече се Уинифред.

Нел също не оценяваше мъжа си. Адам не се нуждаеше от жена със собствена кариера и прочут дядо, който изискваше толкова много от нея, че тя никога нямаше достатъчно време за съпруга си. Понякога той казваше: „Уинифред, Нел отново е заета със стареца. Не искам да вечерям сам. Хайде да хапнем заедно.“

Адам заслужаваше нещо по-добро. Понякога ѝ разказваше за детските си години в Северна Дакота — как ходел в библиотеката и разглеждал книги със снимки на красиви сгради.

— Колкото по-висока, толкова по-добре, Уинифред — шегуваше се той. — А когато някой построеше триетажна къща в нашия град, хората изминаваха по двайсет километра само за да я видят.

Друг път я окуражаваше да говори и тя откриваше, че му разказва клюки за хората в строителната индустрия. На следващата сутрин се чудеше дали не бе издала прекалено много, тъй като бърливостта ѝ се засилваше от виното, което Адам непрестанно ѝ наливаше. Но всъщност никога не се тревожеше, защото му имаше доверие. А и той на нея. Наслаждаваше се на историите ѝ за строителния свят и на разказите ѝ за ранните дни с Уолтърс и Арсдейл.

— Искаш да кажеш, че дъртият лицемер е взимал рушвети за онези оферти? — възкликваше Адам, а после я успокояваше, ако тя се притеснеше от приказливостта си.

Обещавааше ѝ, че никога няма да каже и дума от това, което е чул от нея. Спомняше си и вечерта, когато ѝ бе подхвърлил с обвинителен тон:

— Уинифред, не можеш да ме измамиш. Има някой в живота ти.

И тя му беше споделила, дори му издаде името. От тогава наистина започна да му се доверява. Спомена му, че може да се грижи за себе си.

Униформеният администратор във фоайето остави слушалката на вътрешния телефон и каза:

— Качете се, госпожице Джонсън. Госпожа Коулиф ви очаква.

Адам я беше помолил да му вземе куфарчето и синьото сако на път за срещата. Типично за него, молбата му прозвуча извинително.

— Изфучах адски бързо от къщи тази сутрин и ги забравих — обясни ѝ той. — Оставих ги на леглото в стаята за гости. Бележките за събранието са в куфарчето ми, а ще имам нужда от сакото, ако все пак променя решението си и отида на вечерята в „Четири сезона“.

По тона му Уинифред усети, че е имал сериозна разправа с Нел и това подсили убеждението ѝ, че бракът им отива по дяволите.

Докато се качваше нагоре с асансьора, се замисли за предстоящата среща. Радваше се, че щяха да я проведат на яхтата. Обичаше водата. Струваше ѝ се романтично, макар целта на събирането да бе напълно делова.

Освен нея самата, щяха да присъстват и тримата съдружници по проекта „Вандермиър“ — Адам, Сам Краус и Питър Ланг. Петият бе Джими Райън, един от бригадирите на Сам Краус. Уинифред не знаеше със сигурност защо и той беше поканен, но бе забелязала, че напоследък Джими е в доста лошо настроение. Сигурно искаха да разберат причината и да разрешат проблема.

Знаеше, че всички ще са разтревожени заради историята в днешните вестници. Самата тя не се притесняваше ни най-малко. Всъщност дори ѝ беше интересно. Най-лошото, което можеше да се случи в подобна ситуация, ако са те нарочили, е да платиш глоба. Бръкваш в задния си джоб и проблемът престава да съществува.

Вратата на асансьора се отвори. Нел вече я чакаше във фоайето.

Уинифред обаче видя как учтивата ѝ усмивка рязко изчезва.

— Нещо лошо ли има?

Мили Боже, помисли си Нел уплашено, какво точно става? Защото, щом погледна към Уинифред, в съзнанието ѝ отекнаха ужасните думи: „Пътуването на Уинифред на тази земя свърши.“

10.

Адам пристигна на яхтата петнадесет минути преди останалите. Влезе в кабината и видя, че хората от службата за сервиране вече бяха идвали. На масата имаше поднос със соленки и различни видове сирена. Това означаваше, че бюфетът и хладилникът също са заредени. Според него уютата на яхтата, съчетан със светския тон, който напитките придаваха, развързваше езиците — и на съдружниците, и на потенциалните клиенти. В подобни случаи любимото питие на Адам — водка с лед — често бе заменяно с обикновена вода, факт, който той грижливо криеше.

През целия ден се изкушаваше да се обади на Нел, но накрая реши да не го прави. Мразеше да се кара с нея почти толкова, колкото бе започнал да мрази дядо й. Тя просто отказваше да признае факта, че Мак иска да се кандидатира за мястото му само за да я превърне в своя марионетка. Всички онези дивотии, че предпочел да се пенсионира на осемдесет, вместо да бъде най-старият член на Конгреса, бяха долна лъжа. Истината беше, че кандидатът на демократите тогава бе твърде силен и можеше да го измести. Мак не искаше да се пенсионира, но още по-малко искаше да си отиде победен.

Разбира се, никак не му се отказваше от политиката. Затова щеше да накара Нел, която бе умна, много привлекателна и известна, да спечели мястото вместо него и по този начин да му върне властта.

Мръщейки се на образа на Корнелиъс Макдермот, Адам отиде да погледне резервоара. Както очакваше, бе пълен. След като се беше разхождал с яхтата миналата седмица, обслужващата компания бе проверила всичко.

— Здравсти, аз съм.

Забърза по палубата, за да подаде ръка на Унифред.

Веднага забеляза със задоволство, че носи куфарчето и сакото му.

Обаче очевидно нещо я бе притеснило. Разбра го по начина, по който се движеше.

— Какво има, Унифред?

Тя се опита да се усмихне, но не успя.

— Наистина май четеш мислите ми, Адам. Моля те да ми отговориш честно. Направила ли съм нещо, което да настрои Нел срещу мен?

— Какво имаш предвид?

— Не приличаше на себе си, когато минах покрай вас. Държеше се, сякаш няма търпение да ме отпрати.

— Не го приемай лично. Не мисля, че ти си причината за поведението ѝ. Ние с Нел имахме известни разногласия тази сутрин — тихо каза Адам. — Според мен точно заради това е в лошо настроение.

Уинифред още не бе пуснала ръката му.

— Ако искаш да споделиш, аз съм на твое разположение.

Адам се отдалечи.

— Знам, Уинифред. Благодаря ти. А, ето го и Джими.

Джими Райън очевидно се чувстваше неловко на яхтата. Почти не беше опитал да пооправи вида си след деня, прекаран на строителната площадка. Работните му обувки оставиха прашни следи по мокета в каютата, когато мълчаливо последва Адам, приемайки предложението му да си приготви питие.

Уинифред го загледа как си налива солидна доза скоч и си помисли, че вероятно трябва да поговори с Адам за него по-късно.

Джими Райън веднага седна до масата, готов за събранието. Когато обаче осъзна, че Адам и Уинифред възнамеряват да се забавят на палубата, той стана, но не за да се присъедини към тях.

Сам Краус пристигна десет минути по-късно, вбесен от натовареното движение и некадърния си шофьор. Качи се на яхтата в лошо настроение и влезе директно в каютата. Кимна учтиво на Джими Райън, наля си джин и излезе на палубата.

— Виждам, че както винаги Ланг закъснява — отбеляза той.

— Говорих с него точно преди да тръгна от службата — каза Адам. — Той беше в колата си на път към града. Трябва да пристигне всеки момент.

Половин час по-късно телефонът звънна. Гласът на Питър Ланг звучеше измъчено.

— Претърпях катастрофа. Един от онези проклетите камиони с ремарке. За щастие, оживях. Ченгетата настояват обаче да отида до болницата, за да ме прегледат и да се уверят, че няма нищо сериозно.

Можете да отмените събранието или да го проведете без мен. Вие решавате. След прегледа се прибирам у дома.

Пет минути по-късно „Корнелия II“ отплава от пристанището. Лекият бриз се засилваше, а облаците скриха слънцето.

11.

— Не се чувствам добре — оплака се осемгодишният Бен Тъкър на баща си, докато стояха край парапета на туристическото корабче, което се връщаше от Статуята на свободата.

— От вълните е — каза баща му, — но след малко ще сме на брега. Огледай се. Скоро няма да идваме пак в Ню Йорк, затова искам добре да запомниш всичко.

Очилата на Бен се бяха зацапали и той ги свали, за да ги почисти. Пак ще ми разправя, че Статуята на свободата е подарена на Щатите от Франция, но чак след като Ема Лазарус написала поема, за да се съберат пари за основата ѝ, и че дядо ми бил едно от децата, които също помогнали за средствата. Писна ми вече, помисли си Бен.

Всъщност му беше харесало да види Статуята на свободата и остров Елис, но сега съжаляваше за екскурзията, защото чувстваше, че всеки момент ще повърне. Корабчето направо вонеше на дизел.

Бен се вгледа с копнеж в частните яхти. Искаше му се да е на някоя от тях. Един ден, когато спечелеше много пари, това щеше да бъде първата му покупка — луксозна яхта. Когато тръгнаха към остров Елис, във водата имаше десетки. Сега, тъй като вече притъмняваше, не бяха останали много.

Очите му се спряха на „Корнелия II“.

Далекогледството му беше толкова силно, че можеше спокойно да прочете надписа.

Внезапно се ококори.

— Нееееее!

Дори не усети, че е извикал на глас, нито пък, че викът му — полупротест, полумолба — бе повторен от всеки на корабчето, както и от всички в долната част на Манхатън и Ню Джърси, които в момента гледаха натам.

„Корнелия II“ бе избухнала, превръщайки се внезапно огромно огнено кълбо.

Преди баща му да го завърти и притисне към себе си и преди милостивият шок да замъгли гледката на летящи части от тела, Бен забеляза нещо, което се заби в подсъзнанието му, където щеше да остане дълго и да доведе до безброй кошмари.

12.

А аз дори му казах да не се прибира у дома, агонизираше Нел. Той ми отвърна: „Надявам се, че не го мислиш сериозно“, на което не му отговорих нищо. Мислех да му звънна по-късно и да се опитам да оправя нещата, но бях прекалено упорита и горда. Господи, защо не му се обадох? През целия ден усещах някаква тежест, злоещо предчувствие за нещо ужасно.

Уинифред! Когато я видях, разбрах, че ще умре. Как е възможно?

Приличаше на това, което изпитах при смъртта на мама и татко. Спомням си как се връщах от детската площадка след междучасието и внезапно усетих, че те са при мен. Мама ме целуна по бузата, а татко разроши косата ми. Бяха дошли да се сбогуват с мен. Адам, моля те, кажи ми сбогом. Дай ми шанс да ти призная колко съжалявам.

— Нел, мога ли да направя нещо за теб?

Осъзна, че това беше гласът на Мак. Минаваше полунощ. Тържеството по случай рождения ден на Гърт премина, както беше планирано. Никой нищо не знаеше. Нел извини Адам за отсъствието му, като каза, че бил на важно събрание. Опита се да е убедителна, но разочарованието по лицето на Гърт и пресилената ѝ веселост по време на вечерята я бяха настроили още повече против него.

Когато се прибра у дома в десет часа, твърдо бе решила да си изясни веднага нещата с Адам, разбира се, ако той не бе приел предизвикателството ѝ да не се прибира. Щеше да му обясни положението, да изслуша възраженията му и да стигнат до някакъв компромис. Просто не можеше да понесе повече дни несигурност и раздразнение. Да си добър политик, означаваше да можеш да преговаряш и да правиш отстъпки, когато се налага. Нел си даде сметка, че същите качества се изискват и от една добра съпруга.

Когато влезе във фойето обаче, осъзна, че лошото предчувствие, което я измъчваше цял ден, бе стигнало кулминацията си. Там я чакаха помощничката на Мак, Лиз Ханли, и детектив Джордж Бренън.

Веднага разбра, че е станало нещо ужасно, но те отказаха да говорят навън.

После, колкото се може по-деликатно, детектив Бренън ѝ описа инцидента. Извини се и каза, че се налага да ѝ зададе няколко въпроса.

Имало свидетели, които видели мъжа ѝ да се качва на яхтата, последван от още поне трима души. Дали тя знае имената им.

Прекалено зашеметена, за да възприеме истината, Нел му обясни, че ставало дума за събрание на партньори и Унифред Джонсън, сътрудничката на Адам, също щяла да присъства. Изреди му имената на всички, дори му предложи да потърси телефонните им номера, но детективът ѝ каза, че ще се справи сам, а тя трябвало да легне и да се опита да поспи. Медийната лудница щяла да започне на сутринта и Нел щяла да се нуждае от всичките си сили.

— Ще се върна утре, за да поговорим отново, госпожо Коулиф. Ужасно съжалявам!

Докато детективът се сбогуваше, пристигнаха Мак и Гърт, повикани от Лиз.

— Нел, лягай си! — веднага нареди дядо ѝ.

Гласът му винаги бе имал невероятната способност да звучи едновременно категорично и загрижено.

— Мак е прав, Нел. Следващите няколко дни няма да са лесни — намеси се Гъртруд Макдермот, сядайки на канапето до нея.

Нел се вгледа в двамата старци — единственото семейство, което имаше сега. С лека усмивка си спомни как един от приятелите на дядо ѝ веднъж бе казал:

— Как може Корнелиъс и Гъртруд да си приличат толкова много на външен вид, а да са толкова различни?

И двамата имаха гъсти бели коси, яркосини очи, тънки устни и остри брадички. Но изражението на Гърт беше спокойно, а Мак винаги бе готов за борба.

— Ще остана при теб тази вечер — предложи леля ѝ.

Нел поклати глава.

— Благодаря ти, лельо Гърт, но имам нужда да съм сама.

Лиз се върна да се сбогува. Нел я изпрати до вратата.

— Нел, ужасно съжалявам. Когато чух новините по радиото, веднага дойдох тук. Знам, че за Мак си най-ценното на света. Знам

също, че той се чувства отвратително заради Адам, макар винаги да е бил малко рязък с него. Ако има нещо, което мога да направя...

— Благодаря ти, Лиз. Благодаря ти, че вече си се погрижила за толкова много неща.

— Утре ще обсъдим ангажиментите.

Ангажименти? Какви ангажименти, стреснато си помисли Нел. Погребението ли?

— Ние с Адам никога не сме коментирали какво би искал, ако нещо му се случи. Но веднъж в Нантъкет ми каза, че когато му дойде времето, предпочита да бъде кремиран и праха му — разпръснат в океана.

Погледна към Лиз и забеляза съчувствието в очите ѝ. Поклати глава и се помъчи да се усмихне.

— Май желанието му се изпълни, а?

— Ще ти се обадя сутринта! — Лиз хвана ръката ѝ и я стисна нежно.

Когато се върна във всекидневната, дядо ѝ стоеше прав, а Гърт търсеше чантата си. Докато го изпращаше, той каза раздражено:

— Права си, че не позволи на леля си да остане. Сигурно цяла нощ щеше да дрънка онези дивотии за паранормалното.

После се обърна към Нел и я прегърна.

— Съжалявам повече, отколкото изглежда, Нел. След случилото се с майка ти и баща ти определено не заслужаваш да загубиш и Адам по този начин.

А най-вече след скандал, помисли Нел, чувствайки как в душата ѝ се надига негодувание. Мак, ти беше в основата на проблема. Изискванията ти към мен бяха прекалени. Беше грешка от страна на Адам да не иска да се кандидатирам за Конгреса, но за отношението ти към мен беше прав.

Нел замълча и след секунда дядо ѝ се отдръпна. Тогава се появи Гърт.

— Знам, че в подобен момент не може да се каже почти нищо, което да прозвучи достатъчно успокоително, Нел, но искам да помниш, че не си го изгубила наистина. Сега Адам просто е в друго измерение, но все още е твоят Адам.

— Стига, Гърт — прекъсна я Мак, като я хвана за ръката. — Нел не се нуждае от такива приказки сега. Опитай се да поспиш, Нел. Ще

поговорим утре сутрин.

Тръгнаха си. Нел се върна във всекидневната и учудено осъзна, че се ослушва за звука от ключа на Адам. Разходи се из апартамента като в транс. Подреди списанията на масата. Оправи декоративните възглавници на канапето, претапицирано миналата година в топло червено, на което отначало Адам се учуди, но после го хареса.

Огледа стаята. Забелязваше разностилието сякаш за първи път. Някои неща бяха от дома на родителите ѝ — великолепни вещи, купувани по време на пътешествията им. Други бяха находки от малки антикварни магазинчета или от разни търгове, за които леля Гърт научаваше, и бяха взети след дълги преговори... Преговори и компромиси... Заля я нова вълна от мъка. Ние с Адам щяхме да оправим всичко, каза си тя. Просто съм сигурна!

Отиде до трикраката масичка, която Адам случайно бе открил един ден, докато тя се занимаваше с политика, а той придружаваше Гърт в една от търсаческите ѝ експедиции. Двамата се харесаха от самото начало. Леля ѝ също щеше да тъжи за него. Нел знаеше, че тя го е подтикнала да ѝ купи масичката.

Понякога се тревожеше за Гърт, загрижена, че някой може да я използва. Толкова беше доверлива! Позволяваше на всички онези медиуми и ясновидци да влияят на решенията ѝ. Все пак, когато се стигнеше до пазарлъци за неща като масичката, Гърт бе учудващо хитра. Собственият ѝ апартамент на Източна Осемдесет и първа улица представляваше жизнерадостна смесица от мебели и предмети на изкуството, получени в наследство или купувани през годините, които сега излъчваха успокояващ уют и топлота.

При първото си отиване там Адам със смях бе отбелязал, че домът на Гърт прилича на ума ѝ — оживен, разсеян и леко смахнат.

— Никой друг не би търпял арт деко до рококо — бе казал той.

Мебелите на леля Гърт! Вещите в тази стая! Какво, по дяволите, правеше съзнанието ѝ, занимавайки я с маси, столове и килими в подобен момент? Кога ще повярвам, че Адам е мъртъв?

Толкова искаше да отвори сега вратата и да каже:

— Нел, нека да го призная първи! Обичам те и съжалявам за избухването си.

Избухването... Първо се бяха скарали ожесточено, а после яхтата се бе пръснала. Детектив Бренън ѝ каза, че било прекалено рано да

знаят дали изтичане на горивото е причинило експлозията.

Адам кръсти и двете си яхти на мен, помисли си Нел, а аз почти никога не се качвах на тях. Ужасно се страхувах от водата след попадането в онзи водовъртеж. Той все ме молеше да отида на яхтата с него и все обещавахе, че ще останем близо до брега.

Бе се опитала да превъзмогне страха си от океана, но напразно. Затова плуваше само в басейни и просто не можеше да понася малките съдове, където усещането за огромната маса вода под нея я изпълваше с ужаса, че ще се удави.

Но Адам обичаше яхтите. Това по някакъв начин се беше превърнало в плюс за нас, осъзна Нел. Така през уикендите, когато Мак искаше да го придружавам на разни политически сбирки или се налагаше да работя по някоя статия, Адам отиваше за риба.

А после се прибирахме у дома. И бяхме заедно. Компромиси и приспособяване... Щяхме да се оправим!

Загаси лампите във всекидневната и влезе в спалнята. Искане ми се да почувствам нещо! Искане ми се да плача и да тъгувам! А вместо това ми се струва, че мога само да чакам.

Но какво да чакам? Кого да чакам?

Съблече се и закачи грижливо зеления копринен костюм от „Ескада“. Когато го донесоха, Адам отвори кутията и го огледа внимателно.

— Ще изглежда великолепно върху теб, Нел — бе казал той.

Нел го бе облякла тази вечер, защото се надяваше, че и Адам се чувства зле след скандала им и ще се присъедини към компанията, макар и само за десерт. Беше си представяла как влиза точно когато носят тортата със свещичка, която беше традиция за рождените дни в „Четири сезона“.

Но той не дойде... Искане ми се да мисля, че е възнамерявал да се присъедини към нас, каза си Нел, докато вадеше памучната нощница от чекмеджето. После автоматично изми лицето и зъбите си. Образът в огледалото ѝ беше непознат. Бледа жена с големи празни очи и тъмнокестенява коса, която обрамчваше лицето ѝ с влажни къдрици.

Прекалено топло ли е тук, зачуди се Нел, забелязвайки капките пот по челото си. Ако е така, защо тогава ѝ беше толкова студено? Сгуши се в леглото.

Миналата нощ не бе очаквала Адам да се прибере от Филадельфия и когато чу ключа му, не показа, че се е събудила. Нямах никакво желание да започвам спора за кандидатурата, помисли Нел, ядосана на себе си. А после, след като заспа, я беше прегърнал несъзнателно и промърморил името ѝ. Сега Нел прошепна:

— Адам, Адам. Обичам те. Моля те, върни се!

Зачака. Лекото бръмчене на климатика и воят на полицейска сирена бяха единствените шумове, които успя да различи.

После в далечината чу някаква линейка.

Сигурно полицейските катери още търсеха оцелели, макар детектив Бренън да ѝ бе обяснил неохотно, че би било чудо да има такива.

— Като при повечето самолетни катастрофи — беше казал той. — Самолетът просто се разпада. Знаем, че няма надежда някой да преживее подобно нещо, но все пак трябва да опитаме.

Утре, или през следващите няколко дни, щяха да разберат причината за експлозията.

— Яхтата е била нова — беше обяснил Бренън. — Затова ще търсят механичен проблем, изтичане на гориво или нещо подобно.

— Адам, ужасно съжалявам — заговори Нел тихо в тъмната стая. — Моля те, покажи ми по някакъв начин, че ме чуваш. Мама и татко навремето се сбогуваха с мен. Също и баба.

Това беше един от най-ранните ѝ спомени. Бе само на четири години, когато баба ѝ умря. Родителите ѝ водеха някакъв семинар в Оксфорд, а тя с гувернантката си живееше в къщата на Мак. Баба ѝ беше в болница. Една нощ се събуди и усети аромата на любимия ѝ парфюм — „Арпезж“. Толкова се зарадва, че баба ѝ вече си е у дома.

На следващата сутрин изтича в трапезарията.

— Къде е баба? Стана ли вече?

Дядо ѝ седеше до масата заедно с Гърт.

— В рая — отвърна той. — Отиде там снощи.

Когато му каза, че снощи тя е влизала в стаята ѝ, Мак отговори, че е сънувала. Но Гърт ѝ повярва. Разбра, че баба ѝ е идвала да се сбогува. По-късно стана така и с родителите ѝ.

— Адам, моля те, ела при мен. Позволи ми да усетя присъствието ти. Моля те, дай ми възможност да ти кажа колко съжалявам, преди да се сбогуваме.

Цялата нощ Нел лежа будна и вторачена в тъмнината. На разсъмване чак успя да поплаче. За Адам и всичките години, които нямаше да прекарат заедно. За Уинифред. И за съдружниците — Сам и Питър.

Успя да поплаче и за себе си, защото пак щеше да ѝ се наложи да свиква да живее без човек, когото обичаше.

13.

Настанен удобно на задната седалка на лимузината, Питър Ланг отново преживяваше катастрофата. Бе на път към Манхатън за срещата си с Адам Коулиф и се движеше по магистрала Лонг Айлънд. Тъкмо се канеше да влезе в тунела към центъра и... бам! Катастрофа.

Пет часа по-късно, със спукано ребро, сцепена устна и глава, цялата в цицини, бе взет от болницата и закаран под неприятния дъжд до дома му в имението до океана, в най-скъпата част на изискания квартал, бе подарък от родителите му, когато те решиха да разделят времето си между Сейнт Джон на Карибите и Мартас Вайнярд.

Къщата беше в колониалния стил от началото на века, снежнобяла, със зелени капаци на прозорците. Двата акра имот приютяваха басейн, тенис корт и павилион с бар, разположен на кадифена морава, оградена с цъфтящи храсти и безукорно подрязани дървета.

След женитба на двадесет и три и приятелски, макар и скъп развод на тридесет, Ланг жизнерадостно се беше вживял в ролята си на светски човек. Благословен с руса хубост, изискан чар, предостатъчен интелект и бързо чувство за хумор, той също така бе наследил и невероятния инстинкт да взема евтино земя, която някой ден щеше да стане безценна.

Този инстинкт бе накарал дядо му още преди Втората световна война да купи стотици акри в Лонг Айлънд и Кънектикът, а баща му — да инвестира солидно в района на Трето авеню в Манхатън, когато сваляха релсите на надземната железница.

Той се гордееше с четиридесет и две годишния си син и обичаше да констатира:

— Питър се оказа най-умният от нас.

С обичайната си щедрост Ланг даде бакшиш на шофьора на лимузината и си влезе въщи. Отдавна беше пенсионирал семейната двойка, която работеше тук, откакто се бе родил. На тяхно място бе

наел икономка. Тя идваше всеки ден. За многолюдните събирания пък се грижеше малка фирма за обслужване по домовете.

Къщата беше мрачна и прохладна. Когато се налагаше да отиде в града за среща с партньорите си — обикновено в петък следобед — той прекарваше нощта в апартамента си в Манхатън и се връщаше в Саутхямптън на следващата сутрин. Така щеше да направи и днес след срещата с Адам.

Сега Питър откри, че се радва да си е у дома, да си направи спокойно едно питие и да се погрижи за нараненото си тяло. Главата му пулсираше. Прекара език по устната си и се намръщи, тъй като осъзна, че отокът нараства.

Шофьорът на камиона беше виновен. Все още усещаше какво преживя в момента, когато разбра, че катастрофата става неизбежна.

Лампичката на телефонния секретар проблясваше, но Ланг не ѝ обърна внимание. Последното, което искаше сега, бе да си говори с някого за инцидента. А още по-малко с репортер. Откак бе влязъл в ролята си на „светски човек“, всичко, което правеше, захранваше клюкарските рубрики.

С чаша в ръка, той се поразходи из стаята, после отвори вратата към терасата и излезе навън. Докато се прибираше с лимузината от болницата, дъждът постепенно се усилваше. Сега вече се лееше като из ведро, а вятърът така носеше струите, че дори дългата тента не можеше да го предпази напълно от водата. Беше толкова тъмно, че Питър не виждаше океана, а само чуваше грохота на вълните. Температурата рязко спадаше и слънчевият следобед, прекаран на игрището за голф, сега изглеждаше като нещо от далечното минало. Потрепери, влезе вътре, заключи и се качи горе.

Петнадесет минути по-късно, почувствал се по-добре след горещия душ, Питър си легна. Не забрави да изключи телефона, спря радиото и се подготви да гледа новините в единадесет.

Заспа обаче, преди да чуе водещата история за избухването на „Корнелия II“. Между фактите, които пропусна, бе и този, че Питър Ланг, известен предприемач от Ню Йорк, е сред хората, считани за жертви на трагедията.

14.

В седем и половина Лиза започна да се ослушва за колата на Джими. Очакваше с нетърпение да го изненада с любимото му пиле с ориз.

Последният ѝ час в салона бе отменен и тя си тръгна по-рано. Успя да напазарува и да нахрани децата до шест и половина. Реши обаче да изчака Джими и да вечеря с него. Подреди масата в трапезарията за двама и дори сложи в хладилника бутилка вино. Неясното притеснение, което я бе измъчвало цял ден, изискваше да се предприемат някакви мерки. Джими изглеждаше толкова тъжен и отчаян, когато излезе сутринта. Лиза все не можеше да прогони този образ от мислите си и сега изпитваше огромна нужда да го прегърне и да му покаже колко го обича.

Децата, Кайл, Кели и Чарли, седяха около кухненската маса и си пишеха домашните. Кайл, най-големият, беше на дванадесет години и както винаги не се нуждаеше от подканване — учеше се много добре. Десетгодишната Кели обаче беше истинска мечтателка.

— Кели, не си написала нищо от десет минути — подхвърли Лиза.

Чарли, на седем години, грижливо упражняваше сгрешените в училище думи. Знаеше, че ще си има неприятности, защото учителката му се бе оплакала, че пак говори в час.

— Не си и помисляй за телевизия поне една седмица — предупреди го Лиза.

Както винаги къщата изглеждаше празна без Джими. Макар и да не беше съвсем на себе си напоследък — прекалено тих, а понякога раздражителен — присъствието му винаги се усещаше силно, а редките вечери, когато не беше с тях, им се струаха странни и неприятни.

Сигурно доста съм го изтормозила, помисли си Лиза. Вечно го питам дали се чувства по-добре или го карам да ми обясни какво го

притеснява. Ще престана вече, обеща си тя, докато проверяваше фурната, където се топлеше вечерята.

Джими изглеждаше толкова притеснен тази сутрин. Възможно ли е наистина да е казал „съжалявам“ на излизане? Защо съжаляваше?

В осем и половина Лиза започна да се тревожи. Какво става? Със сигурност не е още на яхтата. Времето се променяше бързо. Мрачното небе предвещаваше буря. Не беше безопасно да се излиза в морето.

Вероятно пътува към къщи, а движението в петък вечер е ужасно.

Час по-късно Лиза отпрати двете по-малки деца да се изкъпят и да си облекат пижамите. Кайл, завършил вече домашното си, отиде във всекидневната да гледа телевизия.

Джими, къде си? Когато стрелката на часовника наближи десет, Лиза вече агонизираше. Нещо не беше наред. Да са го уволнили? Дори и да е така, не ми пука, Джими! Ще намериш нещо друго. Може би трябва да се махнеш от строителството. Винаги си твърдял, че в този бизнес се правят много нередни неща.

В десет и половина се звънна. Обезумяла от ужас, Лиза изтича да отвори. Отпред стояха двама мъже. Показаха карти и полицейски значки.

— Госпожо Райън, може ли да влезем? Без да се замисля, въпросът излетя от устата ѝ. С дрезгав от болка глас изхлипа:

— Джими се е самоубил, нали?

15.

Корнелиъс и Гъртруд Макдермот хванаха такси. Седяха мълчаливо, всеки потънал в собствените си мисли, и дори не забелязаха кога колата спря на Осемдесет и първа улица и Лексингтън авеню.

Гърт по-скоро почувства презрителния поглед на шофьора, оправен към нея.

— О, не разбрах, че сме стигнали — извини се тя. Извърна се притеснено и видя, че портиерът на сградата вече ѝ държи вратата отворена. Дъждът се лееше като из ведро. Гърт забеляза, че въпреки чадъра той е прогизнал до кости.

— За Бога, Гърт, размърдай се — изръмжа брат ѝ.

Тя се обърна към него, пренебрегвайки резкия му тон.

— Корнелиъс, Нел обожаваше Адам. Имам чувството, че няма да успее да се справи с това. Ще има нужда от пълната ни подкрепа.

— Нел е силна. Ще се справи.

— Не го вярваш наистина, нали?

— Гърт, този нещастник ще се удави заради теб. Не се тревожи, Нел ще се справи. Ще ти звънна утре.

Когато се обърна, за да излезе от колата, една от думите на Мак внезапно проблесна в ума ѝ. „Ще се удави“. Гърт се зачуди дали Адам се бе удавил, или бе разкъсан на парчета от експлозията. Осъзна, че и брат ѝ сигурно си бе помислил същото, защото я хвана за ръката и я целуна по бузата.

Усети познатата болка в колената си, когато излезе от таксито и се изправи. Тялото ми се скапва. А Адам беше толкова силен и здрав. Ужасен шок!

Внезапно се почувства безкрайно изморена и с радост прие ръката на портиера, който ѝ помогна да измине късото разстояние от бордюра до входа. След няколко минути, вече на спокойствие в собствения се апартамент, тя се отпусна в едно кресло. Облегна се и

затвори очи. Сълзите закапаха, когато лицето на Адам изплува в мислите ѝ.

Неговата усмивка би стоплила и най-леденото сърце. Гърт си припомни първия път, когато Нел го беше довела да се запознаят. От нея тогава просто струеше любов. Усети буца в гърлото си, когато си помисли за контраста между щастието в очите на племенницата ѝ в онзи следобед и объркването и мъката в тях тази вечер.

В душата на Нел сякаш се бе запалила някаква светлина, когато се запозна с Адам. Корнелиъс всъщност никога не бе разбрал колко кошмарно бе за нея да загуби майка си и баща си толкова малка.

Мак ѝ даваше всичко възможно, разбира се, и прекарваше всяка свободна минута с нея, но никой не би могъл да замени двама родители като Ричард и Джоан.

Гърт се надигна с въздишка и влезе в кухнята. Протегна се към чайника и се усмихна, тъй като си припомни как скоро след като се бе запознала с Адам, той я попита защо не го държи пълен, така че винаги да има топла вода.

— Вкусът се променя, когато водата е претоплена — бе обяснила тя.

— Гърт, трябва да ти кажа, че това е чисто внушение — бе отговорил Адам със сърдечен нежен смях.

Колко се смеехме, когато бяхме заедно, помисли си тя. Адам не беше като Корнелиъс, който понякога е толкова нетърпелив с мен. Адам дори дойде тук няколко пъти при ясновидците. Наистина се интересуваше. Искаше да знае защо вярвам толкова силно, че човек може да осъществи връзка с мъртвите.

Жалко, че нямам подобна дарба, но някои наистина го могат. Виждала съм как се успокояват хората, след като влизат в контакт с обичан от тях човек, който вече не е сред нас. Ако за Нел е проблем да приеме смъртта на Адам, ще настоявам да се опита да се свърже с него по този начин. Адам ще ѝ обясни, че му е било време да напусне света ни и че тя не трябва да тъгува непрестанно, тъй като той всъщност е тук. Това ще направи нещата по-лесни за нея.

След това решение Гърт се почувства облекчена. Чайникът вече пицеше и тя го изключи. После се протегна за чашата и чинийката. Тази вечер обичайното жизнерадостно свистене на парата звучеше

като жаловит вой. Сякаш някоя изгубена душа търсеше изтерзано покой.

16.

Като дете в Бейсайд в Куинс Джак Склафани винаги бе искал да е ченгето, когато хлапетата от квартала си играеха на полицаи и бандити. В училище беше сериозен и кротък. Спечели стипендия за „Сейнт Джон“, после за колежа „Феърфилд“, където йезуитското образование изостри логичния му ум.

Въздържа се от академична кариера и следващата му стъпка бе да получи магистърска степен по криминалистика. После се присъедини към нюйоркската полиция като ченге.

Сега, вече на четиридесет и две, той живееше в Бруклин Хайтс. Беше женен за преуспяваща брокерка на недвижими имоти и имаше две момчета близнаци. Детектив първи ранг в елитния екип на районния прокурор, Склафани много се гордееше със своята работа. През годините, прекарани в полицията, си беше сътрудничил с чудесни мъже, но този, когото познаваше от най-дълго време и най-много харесваше, бе партньорът му — Джордж Бренън. Днес беше почивният ден на Склафани. Той обаче се надигна от дрямката си, когато чу интервюто с Бренън по новините в единадесет. Колегата му отговаряше на репортерски въпроси относно яхтата, която бе избухнала в пристанището рано тази вечер.

С дистанционното Склафани увеличи звука и се съсредоточи върху екрана. Бренън стоеше пред скромна къща в Литъл Нек, само на петнайсет минути път от Бейсайд.

— Госпожа Райън потвърди, че съпругът ѝ — Джими, служител в строителната компания на Сам Краус, трябвало да присъства на събранието на „Корнелия II“ — казваше Бренън. — Мъж с неговото описание бил забелязан да се качва на яхтата, преди тя да отплава, затова смятаме, че господин Райън е една от жертвите.

Джак се вслуша напрегнато във въпросите.

— Колко човека е имало на борда?

— Научихме, че освен господин Райън е трябвало да присъстват още четирима души — отговори Бренън.

— Не е ли необичайно за дизелова яхта да експлодира?

— Разследваме в момента.

— Вярно ли е, че Сам Краус щеше да бъде обвинен в измами при строителни търгове?

— Без коментар.

— Някаква надежда за оцелели?

— Винаги има надежда. Издирването продължава.

Сам Краус, помисли си Джак. Със сигурност щеше да бъде обвинен. Значи и той е бил на яхтата! Кучи син! Този тип въплъщаваше всичко гнило в строителния бизнес. Когато започнат да го проучват, вероятно ще се окаже, че има километричен списък от хора, които биха искали да се отърват от него.

— У дома съм. Това кара ли нечие сърце да бие по-бързо?

Джак се обърна.

— Не чух отварянето на вратата, скъпа. Как беше филмът?

— Чудесен. Само че прекалено дълъг и много тежък. — Нанси целуна съпруга си по бузата. Дребна, с къса руса коса и пъстри очи, тя излъчваше топлина и енергия. Хвърли бегъл поглед към телевизора и попита: — Какво прави Джордж?

— Яхтата, която избухна близо до Статуята на свободата, е в неговия район. По време на интервюто обаче очевидно тъкмо е излизал от дома на една от жертвите в Куинс.

Новините свършиха и Джак изключи телевизора. Дизеловото гориво не причинява експлозии, помисли си той. Обзалагам се, че някой е заложил бомба, която е превърнала яхтата в конфети.

— Горе ли са момчетата?

— Гледат някакъв филм в стаята си. Аз съм готов за лягане.

— Аз също. Ще затвориш ли?

— Разбира се.

Джак загаси лампите и се увери, че всички врати са заключени. Не спираше да мисли за експлозията. Ако се потвърдеше, че Сам Краус е бил на яхтата, повече от възможно бе наистина да е бомба. Просто някой е поискал да се отърве от него, преди да го привикат на разпит. Краус знаеше прекалено много. Освен това не беше от онзи тип хора, които биха се примирили с дълга затворническа присъда.

Ужасно беше, че още четири човека е трябвало да умрат, за да се отърве този някой от Краус. Със сигурност е можел да намери по-

икономичен начин да го очисти. Който и да го е направил, е бил безмилостен. А Джак познаваше доста хора, на които това описание подходеше.

17.

Сряда, четирнадесети юни

— Нел, ужасно съжалявам. Още не мога да го повярвам. Направо невероятно!

Питър Ланг седеше срещу Нел във всекидневната. Лицето му беше насинено, а устната — подута. Изглеждаше наистина разстроен. Не излъчваше дори обичайното върховно самочувствие. За първи път Нел осъзна, че изпитва известно съжаление към него. В миналото винаги я отблъскваше маниерът му. Мак го наричаше „надут петел“.

— Бях толкова скапан, когато се прибрах у дома онази нощ, че изключих телефона и си легнах. Репортерите се свързали с родителите ми във Флорида. Невероятен късмет е, че и двамата не са получили инфаркт. Мама не можа да спре да плаче, когато разбра, че съм добре. Още не може да го повярва. Само днес ми звъня четири пъти.

— Разбирам я. — Нел мислеше каква ли щеше да е нейната собствена реакция, ако Адам ѝ се обадеше и ѝ кажеше, че не е бил на яхтата, защото нещо го е задържало и е помолил Сам да проведе събранието без него.

Да предположим...

Но това беше абсолютно невъзможно. Нямахме какво да се предполага. „Корнелия II“ не би отплавала без Адам. Яхтата, кръстена на мен... Нещото, на което не исках да стъпя, кръстено на мен и превърнало се в негов ковчег.

Не! В неделя бяха открили части от труп, които бяха идентифицирани като Джими Райън. Засега само той щеше да бъде погребан с ковчег. Вероятността да намерят и идентифицират и други тела или останки почти не съществуваше. Краус и Уинифред сигурно са били още по-разкъсани или са изгорели. А ако случайно е останало нещо от тях, то вече е отнесено от силното течение на моста „Веразано“ към океана.

— Кремиран и погребан в морето. Опитай се да мислиш така, Нел.

Думите на отец Дънкан, когато Нел обсъди с него опелото на Адам.

— Опелото ще бъде в четвъртък.

Ланг помълча за момент, после меко каза:

— Носят се много слухове, Нел. Полицаите потвърдиха ли, че бомба е унищожила яхтата?

— Още не.

Но Нел знаеше, че го подозират, и тази мисъл не я напускаше. Защо някой би го направил? Дали беше случайно насилие, както когато нападат невинни непознати из улиците? Или пък действие на неудачник, който завивда на собственика на красивата нова яхта и иска да го накаже? Каквато и да бе причината, Нел трябваше да я узнае, за да може да приключи с този ужас.

Съпругата на Джими Райън също се нуждаеше от отговор. Беше звъннала в деня след трагедията. Искеше да разбере защо мъжът ѝ е мъртъв.

— Госпожо Коулиф, имам чувството, че ви познавам — бе казала тя. — Виждала съм ви по телевизията и следя статиите ви, а през годините съм чела как дядо ви ви е отгледал след смъртта на родителите ви. Преживели сте много мъка. Не знам какво са ви казали за мъжа ми, но не искам да мислите, че човекът, когото обичах, е виновен за смъртта на съпруга ви. Джими не го е извършил. Той също е жертва. Да, беше в депресия. Беше безработен дълго време и натрупахме доста дългове. Но нещата тръгнаха по-добре, най-вече благодарение на мъжа ви. Джими му беше задължен за това, че предаде молбата му на компанията на Сам Краус. А сега полицаите намекват, че Джими е отговорен за експлозията. Искам да знаете, че дори ако той е искал да се самоубие, а колкото и да ме боли трябва да призная, че може да е имало нещо подобно, никога не би причинил смъртта на друго човешко същество. Никога! Джими беше добър човек и чудесен съпруг и баща. Познавах го много добре. Той никога не би направил нещо подобно.

Снимките от погребението на Джими Райън бяха публикувани на трета страница на „Поуст“ и на първа страница на „Нюз“. На тях се

виждаше как Лиза Райън с три деца, сгушени до нея, бавно върви след ковчега. Нел затвори очи.

— Нел, по някое време следващата седмица бих искал да поговорим по някои делови въпроси — меко каза Ланг. — Трябва да се вземат няколко решения и се нуждаем от сътрудничеството ти. Но имаме достатъчно време.

Надигна се и добави:

— Опитай да си починеш малко. Можеш ли да спиш нощем?

— Горещо-долу. Но като имаш предвид...

Нел с радост затвори вратата след Питър Ланг. Срамуваше се от негодуванието, което изпитваше към него, за това, че бе единственият пощаден. Синините му щяха да изчезнат. Подутата му устна щеше да се оправи след няколко дни.

— Адам! — извика тя. — Адам — повтори после тихо. Не последва никакъв отговор.

Бурята в петък вечер бе сложила край на летните жеги и сега времето бе необичайно за началото на юни. Инсталацията на сградата вече бе настроена за охлаждане и макар Нел да бе изключила климатика, апартаментът беше студен. Влезе в спалнята, за да си вземе пуловер.

Прекрасната Лиз се появи в събота сутрин с торба в ръката.

— Ще ядеш! — отсече тя. — Не знаех какво имаш тук, затова донесох грейпфрут, бекон и пресни гевреци.

След втората чаша кафе каза:

— Нел, знам, че това не е моя работа, но все пак... Сърцето на Мак се къса заради теб. Не го отблъсквай.

— Той отблъсна Адам и в момента ми е трудно да му го простя.

— Знаеш, че се грижеше за интересите ти. Чувстваше, че това, което е добро за теб, имам предвид кандидатурата, е добро и за брака ти.

— Е, всъщност никога няма да го узнаем, нали?

— Помисли, Нел!

Оттогава Лиз идваше всеки ден.

— Мак все още не те е чувал, Нел.

— Ще го видя на службата. А после ще обядваме заедно с останалите. В момента искам да се нагодя към ситуацията, без той да ме тормози.

Да свикна да живея сама в дома, който в продължение на три години споделях с Адам...

Нел купи апартамента преди единадесет години, след като завърши Джорджтаун, с парите, пазени за нея до пълнолетието ѝ. Това стана в момент, когато пазарът на недвижими имоти в Ню Йорк бе доста разклатен и продаващите бяха повече от купуващите. Така че просторният апартамент се оказа чудесна инвестиция.

— В каквото и уютно гнезденце да те заведе, няма да е от тази класа — пошегува се Адам, когато за първи път заговориха за брак. — Но ми дай десет години и ти обещавам, че картината ще се промени.

— Защо не прекараме тези десет години тук? Обичам това място.

Нел беше махнала единия от двата огромни гардероба в спалнята и беше взела от дома на Мак старинния скрин на баща си.

Сега отиде до скрина и вдигна овалния сребърен поднос, който лежеше до сватбената им снимка. Когато се събличаше нощем, Адам винаги оставяше часовника, портфейла и ключовете си там.

Преди да се оженим и той да заживее с мен, не съм осъзнавала колко самотна съм се чувствала. В четвъртък вечер Адам се преоблече в стаята за гости. Не искаше да ме събуди. А аз не му показах, че не спя, защото не ми се обясняваше, че съм решила да се кандидатирам за старото място на Мак.

Внезапно ѝ се стори ужасно важно и тъжно, че в онази последна нощ бе пропуснала да го наблюдава как изпълнява познатия ритуал преди лягане. Лиз ѝ бе предложила да дойде следващата седмица и да ѝ помогне да опакова дрехите и личните вещи на Адам.

— Твърдиш, че смъртта му ти се струва нереална, Нел, а според мен раната ти няма да започне да заздравява, докато не я осъзнаеш. Вероятно ще я приемеш, ако всичко, което ти напомня за Адам, изчезне оттук.

Не още! Не още!

Телефонът звънна. Нел неохотно вдигна слушалката.

— Ало?

— Госпожа Коулиф?

— Да.

— Обажда се детектив Бренън. Ще бъде ли удобно заедно с колегата, детектив Склафани, да мина да поговорим?

Не сега, помисли си тя. Сега искам да съм сама. Да подържа в ръка някоя от вещите на Адам и да го усетя по-близо до себе си.

Леля Гърт ѝ беше показала как да осъществи контакт с изгубен любим човек, като ѝ бе дала да подържи предмет, принадлежал на майка ѝ. Бе станало шест месеца след смъртта на родителите ѝ. Нел седеше в стаята си в дома на Мак, свита в едно кресло, притиснала до себе си книгата, върху която трябваше да пише доклад. Не чу влизането на леля си.

Просто си седях и гледах през прозореца, припомни си Нел. Обичах толкова много и двамата, но в онзи момент исках мама. Нуждаех се от нея. Гърт влезе и коленичи до мен. Гласът ѝ прозвуча невероятно меко.

— Кажи едно име.

— Мама — прошепнах аз.

— И аз така си помислих, затова ти донесох нещо. Един от предметите, които дядо ти не смяташе, че си заслужава да запази.

Беше онази малка кутийка от слонова кост, която мама държеше на тоалетката си. Тя имаше специфичен аромат, който много обичах. Когато мама и татко пътуваха, влизах в тяхната стая и я взимах, защото ме пренасяше при мама.

И в онзи ден това отново се случи. Малката кутийка не беше отваряна толкова дълго, че се бе напълнила с аромат. В този момент ми се стори, че мама е при мен в стаята. Попитах леля Гърт защо е взела точно тази вещ.

— Просто знаех — отговори тя. — Майка ти и баща ти ще бъдат около теб винаги когато имаш нужда. Ти си тази, която ще ги освободи, ако вече можеш да живееш без тях.

Мак мрази да чува подобни неща, напомни си Нел. Но Гърт беше права. След като родителите ми ме спасиха в Мауи, ги оставих да си отидат. Но все още не съм готова да пусна Адам. Искам да подържа нещо, което да ме приближи до него. Трябва да бъде до него още известно време, преди да му кажа сбогом.

— Госпожо Коулиф, добре ли сте? — попита детективът, нарушавайки дългото мълчание.

— О, да. Съжалявам. Все още ми е малко трудно да свикна — извини се тя с треперещ глас.

— Вижте, не искам да ви притеснявам, но наистина е важно да поговорим.

Нел поклати глава, жест, наследен от Мак, несъзнателен знак на недоволство, когато се стараеше да не изрази опасенията си гласно.

— Добре. Щом се налага, заповядайте — каза тя лаконично и затвори телефона.

18.

В сряда следобед съседката на Лиза, Бренда Кърън, и седемгодишната ѝ дъщеря, Морган, пристигнаха, за да вземат децата на Райън — Кайл, Кели и Чарли — и да ги заведат на кино, а после на вечеря.

— Влизайте в колата с Морган — нареди им Бренда. — Искам да поговоря с майка ви за минута.

Изчака децата да отидат навън и каза:

— Лиза, не се тревожи толкова. Бъди сигурна, че ще са добре с нас. Права беше да не ги пускаш днес на училище, но сега се нуждаеш от малко време и за себе си.

— Не знам — равнодушно отвърна Лиза. — Всичко, което виждам напред, е време. Когато се замисля за това, чудя се какво, за Бога, ще правя с всички тези часове и дни.

Вгледа се в съседката си и видя загрижеността в очите ѝ.

— Ти си права, разбира се. Трябва да остана известно време сама със себе си. Да разчистя бюрото на Джими, да подам молба за социални помощи. Това поне ще ни осигури някакъв доход, докато реша какво да правя.

— Имаш застраховка, нали, Лиза? — Милото лице на Бренда се намръщи от тревога. — Съжалявам — забързано добави тя, — не е моя работа, разбира се. Просто Ед толкова държи на застраховките, че това е първото, за което се сещам.

— Имаме някаква — отвърна Лиза замислено. Достатъчна само за да погребем Джими. Това е всичко.

Запази мислите обаче за себе си. Не искаше да признае подобно нещо дори пред добра приятелка като Бренда.

„Твоите работи са си твои работи.“ Това беше предупреждение, което бе чувала цял живот от баба си. „Никой не трябва да знае какво имаш или какво нямаш, Лиза. Нека се чудят.“

Само дето няма много, за което да се чудят, констатира Лиза под непосилния товар. Все още дължим четиринадесет хиляди за кредитни

карти, при осемнадесет процента месечна лихва.

— Лиза, Джими винаги поддържаше дома ви чудесно. Ед не го бива толкова, но ме помоли да ти кажа, че ако възникне някаква работа по къщата, той ще я свърши. Знаеш какво имам предвид. Водопроводчиците и електротехниците струват цяло състояние.

— Да, така е.

— Лиза, всички ужасно съжаляваме за Джими. Беше страхотен човек. Обичахме ви много и двамата. Ще направим всичко възможно, за да ти помогнем. Знаеш го.

Лиза забеляза сълзите, които Бренда се опитваше да преглътне, и се насили да се усмихне.

— Знам. И наистина ми помагате. А сега тръгвай и отведи децата оттук.

Изпрати Бренда до вратата, после се върна обратно. Кухнята беше достатъчно голяма за масата и столовете и достатъчно тясна, за да изглежда претъпкана. Малкото бюро беше вградено и очевидно агентът от фирмата за недвижими имоти считаше това за зашеметяващо предимство, когато разглеждаха къщата за първи път.

— Няма начин да намерите другаде вградено бюро на такава цена — гордо бе казал той.

Лиза се вгледа в купчината пликове на бюрото. Сметките за ипотеката, газта и телефона вече закъсняваха с почти цяла седмица. Ако Джими се беше прибрал у дома, щяха да седнат заедно и да напишат чековете през уикенда, за да избегнат глобите. А сега това е моя работа, помисли си Лиза. Нещо, което трябва да правя съвсем сама.

Написа чековете и със свито сърце извади друг куп пликове, хванати с гумен ластик. Сметките по кредитните карти. Толкова много! Не смееше да плати повече от минималното за месеца.

Реши да разчисти чекмеджето на бюрото. Дълбоко и широко, то се бе превърнало в убежище за всички излишни хартийки, които трябваше да бъдат незабавно изхвърлени. Ето купони, които никога не сме използвали, помисли си Лиза. Дори когато нямахме излишни пари, Джими изрязваше снимки на инструменти от различни каталози. Беше решил, че ще си ги купи един ден, след като си уредим сметките.

Грабна купчина листа и забеляза един плик, на който бе изписана колона от цифри. Нямахше нужда да я оглежда внимателно, за да

разбере за какво става дума. Джими бе седял често на същото това бюро, пресмятайки дълговете и агонизирайки заради натрупването им. През последните години това бе съвсем обичайно.

После слизаше долу, сядаше до работния си тезгях и оставаше там няколко часа, като се преструваше, че поправя нещо, защото не искаше да се види колко е разтревожен.

Но защо не спря да се безпокои дори когато отново започна работа? Лиза не спираше да си задава въпроса, който я бе измъчвал през последните месеци. Несъзнателно тя прекоси стаята и отвори вратата към мазето. Докато слизаше по стълбите, се опита да не мисли за Джими и за това как с толкова труд бе превърнал унилото и мрачно помещение в уютна семейна стая и работилница за себе си.

Запали лампата. Ние с децата почти не слизахме тук, помисли си Лиза. Това беше убежището на Джими. Казваше, че се страхува някое от децата да не вземе остър инструмент и да не се нарани. С натъжено сърце забеляза колко спретнато и чисто бе сега мазето, за разлика от случаите, когато широката маса бе отрупана с какви ли не пособия, необходими за текущия проект на Джими. Сега всички те бяха по местата си, грижливо подредени.

Вгледа се в шкафа картотека. Съпругът ѝ го използваше за данъчни декларации и всякакви важни документи. Картотеката бе другото нещо, което Лиза трябваше да огледа внимателно. Отвори горното чекмедже и се съсредоточи върху кафявите пликове със спретнати етикети. Както беше очаквала, те съдържаха последователно номерирани данъчни декларации.

Отваряйки второто чекмедже, видя, че Джими бе извадил преградите. Грижливо сгънатите чертежи и спецификации лежаха един върху друг. Знаеше за какво са — плановете му за ремонта на мазето, за двуетажното легло в стаята на Кайл, за терасата пред всекидневната.

Сигурно тук са и плановете за мечтаната ни къща, помисли си Лиза. Къщата, която щяхме да си построим един ден. Той ми ги даде като коледен подарък преди две години и половина, преди да загуби работата си. Помоли ме да му кажа какво точно искам и направи чертежите според желанието ми.

Развълнувана от идеята, Лиза бе дала пълна свобода на въображението си. Поиска кухня със стъклен покрив, която да преминава плавно в трапезария с камина. Представяше си канапе под

прозореца в трапезарията и голям вграден гардероб в спалнята. Джими бе направил макета на къщата по описанието ѝ.

Надявам се да го е запазил, помисли си Лиза. Бръкна в чекмеджето и извади купчина хартии. Не бяха толкова много, колкото изглеждаха, а под тях, на дъното на чекмеджето, Лиза видя две кутии, увити с кафява хартия и стегнати с канап. Бяха се заклезили и Лиза трябваше да коленичи на пода и да пъхне ръце отдолу, за да ги извади.

Остави ги на масата, взе остър инструмент и разряза канапа. Разопакова кафявата хартия и свали единия капак.

После, със смесица от ужас и изумление, се вторачи в купчините пари, лежащи в спретнати редици: двайсетачки, петдесетачки, няколко стотачки, някои използвани, други — чисто нови. Втората кутия съдържаше най-вече петдесетачки.

Час по-късно, след грижливо броене, последвано от още по-грижливо повторно преброяване. Лиза зашеметено отбеляза, че петдесет хиляди долара се оказаха скрити в мазето от Джими Райън, любимия съпруг, който внезапно се бе превърнал в напълно непознат.

19.

През двете си години в Ню Йорк Бони Уилсън, ясновидка и медиум, си бе създавала солидна клиентела, която приемаше редовно в апартамента си.

Тридесетгодишна, слаба, с черна коса, падаща по рамената ѝ, бледа кожа и красиви черти, Бони приличаше повече на модел, но бе станала доста известна и търсена от хора, които искаха да осъществят контакт с любимите си покойници.

Тя имаше навика да обяснява следното на новодошлите:

— Всички имаме ясновидски способности, но някои имат повече. Те могат да се развиват. Аз обаче още от дете притежавах способността да усещам какво става в живота на хората, да чувам грижите им, да им помагам за отговорите, които търсят. Докато учех, се присъединявах към хора с моите способности и открих, че когато някой дойде да се консултира с мен, довежда и онези, които е обичал, но сега са в друг свят. Понякога посланията им бяха специфични. Друг път просто искаха да уведомят жалеещите, че са щастливи и са добре, а любовта им е вечна. Постепенно способността ми да общувам с мъртвите се усъвършенства. Някои хора се притесняват от това, което им казвам, но повечето извличат от него само успокоение. Искам да помогна на всички, които идват при мен, и моля единствено да се отнасят към способностите ми с уважение. Господ ми е дал тази дарба и мое задължение е да я споделя с останалите.

Бони редовно участваше в събранията на Асоциацията на нюйоркските ясновидци, провеждана в първата сряда на всеки месец. Днес, както беше очаквала, Гърт Макдермот, иначе редовен посетител, не присъстваше. С приглушени гласове всички обсъждаха трагедията, сполетяла семейството ѝ. Гърт, която беше голяма бъбрица, се гордееше невероятно с преуспяващата си млада племенница и често говореше за ясновидските ѝ способности.

— Запознах се със съпруга на племенницата, Адам Коулиф, в дома на Гърт по време на един от коктейлите ѝ — каза доктор Зигфрид

Волк на Бони. — Гърт много го харесваше. Не мисля, че той се интересува много от нашите проучвания и способности, но определено я зарадва, когато се появи на събирането. Очарователен човек. Изпратих ѝ бележка, за да изразя съболезнованията си, и възнамерявам да ѝ звънна следващата седмица.

— Аз също ще я посетя — каза Бони. — Искам да помогна на нея и на семейството и, с каквото мога.

20.

Привечер Джед Каплан се отправи на любимата си разходка, която започваше от апартамента на майка му на Четирнадесета улица и Първо авеню и свършваше при река Хъдзън до пристанището на Световния търговски център, където Адам Коулиф държеше яхтата си. Беше петият пореден ден, в който Джед изминаваше това разстояние, което му отнемаше малко повече от час. Всеки път ѝ се наслаждаваше все повече.

Сега, точно както и преди, Джед се взираше в Хъдзън с лека усмивка. Мисълта, че „Корнелия II“ вече не се люшкеше арогантно по вълните, караше тялото му да потръпва от почти чувствено удоволствие. Представяше си с наслада как Адам Коулиф се разлетява на парчета. Вероятно мозъкът на проклетия архитект бе осъзнал, макар и за секунда, че умира. После виждаше как късовете от трупа му изхвърчат нависоко, преди да цопнат във водата. Всеки път образът му се струваше все по-ярък и вълнуващ.

Температурата бе спаднала през деня и сега, когато слънцето вече залязваше, бризът от реката стана студен и пронизващ. Джед се огледа наоколо и забеляза масите в ресторанта, които все бяха препълнени през последните четири дни, сега пустееха. Пътниците, пристигащи от Джърси и Хобокен, бързаха, търсейки подслон. Нещастни педали, презрително си помисли Джед. Трябваше да поживеят няколко години в пустините на Австралия.

Забеляза туристическия параход, който плаваше към канала, и се зачуди накъде ли се е отправил. Европа? Южна Америка? По дяволите, може би трябваше да потегли натам. Очевидно му беше време да се раздвижи. Старата го влудяваше, а вероятно и той ѝ действаше по същия начин.

Тази сутрин, докато приготвяше закуската, тя каза:

— Джед, ти си мой син и те обичам, но не мога да се примиря с вечния ти тормоз. Трябва да го загърбиш! Въпреки всичко Адам Коулиф беше добър човек. Или аз поне мисля така. За съжаление, вече

е мъртъв, така че няма защо да продължаваш да го мразиш. Време е да се захванеш с нещо друго. Ще ти дам пари, за да започнеш на чисто.

Отначало му предложи пет хиляди долара. Докато приключат със закуската, Джед успя да ги качи до двадесет и пет. Видя и завещанието си, което показваше, че му оставя абсолютно всичко. Преди най-последно да се съгласи да напусне града, Джед я накара да се закълне в паметта на баща му, че никога няма да промени това си решение.

Коулиф ѝ беше платил осемстотин хиляди за имота. Като се има предвид колко пестеливо живееше тя, вероятно повечето пари щяха да са още в банката, когато гушнеше букета.

Това определено не беше сумата, на която Джед се бе надявал — имотът струваше поне десет пъти повече — но все пак беше нещо, след като майка му практически бе подарила на Коулиф наследството му. Джед сви рамене и отново започна да си представя смъртта на архитекта.

Свидетел на експлозията, който се връщал с корабче от Статуята на свободата, беше цитиран в „Поуст“:

„Яхтата не се движеше. Реших, че са пуснали котва и си пийват. Морето се бунтуваше, затова си помислих, че купонът им няма да продължи дълго. И внезапно... Сякаш избухна атомна бомба!“

Джед беше изрязал това интервю от вестника и сега го държеше в джоба на ризата си. Препрочиташе го с удоволствие и се наслаждаваше на представата за летящи тела и части от яхта, отнесени от силата на експлозията. Единственото, за което съжаляваше, бе, че не е присъствал на избухването.

Лошо е, дето още четири човека загинаха, но не може да са били свестни хора, след като са работели с Адам Коулиф. Сигурно и те са участвали в убеждаването на слабоумни вдовици да продават имотите си за малка част от реалната им стойност. Е, поне няма да има и „Корнелия III“, успокои се Джед.

— Извинете, господине.

Изтръгнат от мечтите си, Джед стреснато скочи на крака, готов да каже на този, който го безпокоеше, да се разкара. Но вместо бездомния просяк, когото очакваше да види, се озова очи в очи със сериозен мрачен мъж. — Детектив Джордж Бренън.

Прекалено късно Джед осъзна, че висенето на пристанището можеше да се окаже най-тъпата грешка в живота.

21.

Издирването на майката на Дан Майнър най-после обеща да даде някакви резултати. Жената в приюта за бездомни, която позна снимката на майка му и дори я нарече „Куини“, му бе дала първата надежда от дълго време насам. Дан я търсеше от толкова отдавна без никакъв успех, че дори и най-слабият лъч му беше достатъчен.

Днес чувстваше такава енергия, че щом свърши работа в болницата, бързо се преоблече и изхвърча към Сентръл Парк, за да продължи издирването.

Струваше му се, че я е търсил винаги. Тя изчезна, когато беше на шест години, веднага след инцидента, който едва не отне живота му.

Ясно помнеше как се събужда и я намира коленичила до болничното легло, потънала в сълзи. По-късно научи, че в резултат на инцидента — тя бе пияна, когато това се случи — майка му е била обвинена в престъпна небрежност. Вместо обаче да изтърпи ужасното публично дело и да загуби родителските си права върху сина си, тя просто изчезнала.

Понякога на рождения си ден Дан получаваше ненадписана картичка, за която знаеше, че е от нея. Това и беше единственото потвърждение, че е още жива. Но един ден, преди седем години, седеше във всекидневната у дома с баба си и пусна телевизора. Започна да превключва каналите. Спря на някакъв документален филм за бездомните в Манхатън.

Част от интервютата бяха заснети в приюти, други — на улицата. Една жена стоеше на „Бродуей“. Бабата на Дан се бе задълбочила в книгата си, но когато жената заговори, тя скочи и прикова очи в екрана. Репортерът я запита за името ѝ:

— Наричат ме Куини.

— О, Господи, това е Катрин! — изпищя баба му. — Дан, виж, виж! Това е майка ти!

Дали наистина помнеше лицето ѝ, само от снимките, разглеждани през всичките тези години, но той бе сигурен, че това

наистина е майка му. Лицето на екрана бе угрижено, очите — угаснали. Още личаха следи от предишна красота. Тъмната коса бе щедро изпъстрена със сиво и падаше по раменете ѝ несресана. Носеше вехто палто, прекалено голямо за нея. Ръката ѝ почиваше върху пазарска количка с найлонови торби.

Била е на петдесет, когато видях филма, често мислеше Дан. Но изглеждаше много по-стара.

— Откъде си, Куини? — бе попитал репортерът.

— Сега съм оттук.

— Имаш ли семейство?

Жената погледна право в камерата.

— Навремето имах прекрасно малко момченце. Не го заслужавах. Щеше да е по-добре без мен, затова го оставих.

На следващия ден бабата и дядото на Дан наеха частен детектив, но Куини бе изчезнала. Дан обаче беше успял да научи нещо за живота и за мислите ѝ. Фактите натъжиха него и разбиха сърцата на баба му и дядо му.

Сега, няколко дни след като успя да открие човек, който да познае майка му на снимката, Дан бе категоричен, че ще я намери. Тя е в Ню Йорк, мислеше си той. Ще я открия! Ще я открия! И тогава какво ще ѝ кажа? Какво ще направя?

Разбира се, не трябваше да се тревожи — бе репетираше срещата си с нея безброй пъти. Вероятно щеше само да произнесе: „Престани да се самонаказваш. Това беше инцидент. Аз ти простих. Защо ти не можеш да си простиш?“

Беше дал визитната си картичка на Лили Браун, жената, с която се запозна в приюта.

— Ако я видите, веднага ми звъннете. Но моля ви, не ѝ казвайте, че я търся, защото може отново да изчезне.

— Куини ще се върне — увери го Лили. — Сигурно вече е тук. Никога не се задържа далече от Ню Йорк, а през лятото обича да седи в Сентръл Парк. Казва, че е любимото ѝ място. Ще разпитам наоколо. Може някой да я е виждал.

Засега ще трябва да се задоволя с това, помисли си Дан, докато тичаше по алеите. Залязващото слънце обагряше небето, но въздухът вече застудяваше. Дано това не е обичайното време в Ню Йорк през лятото, помисли си той, защото ще замръзне. Знаеше, че има

възможност жената, нарекла се „Куини“, да седи на някоя от пейките в парка.

22.

Корнелиъс Макдермот пристигна в апартамента на Нел точно в шест часа. Когато внучката му отвори вратата, застанаха един срещу друг за няколко секунди и се огледаха внимателно. После той обвиръце около нея.

— Нел, помниш ли какво старите ирландци казвали на тъгуващите? „Съжалявам за мъката ти.“ Преди ти мислеше, че това е най-тъпото нещо на света и с наперено гласче казваше: „Човек не съжалява за нечия мъка. Съжалява, че другият я изпитва.“

— Помня.

— А аз какво ти казвах?

— Че смисълът е: „Твоята мъка е и моя мъка. Споделям тъгата ти.“

— Точно така. Затова мисли за мен като за един от старите ирландци. Твоята мъка е и моя мъка. Знай, че ужасно съжалявам за Адам. Бих направил абсолютно всичко, за да не ти се налага да търпиш болката, която изпитваш.

Бъди справедлива към него, каза си Нел. Мак е на осемдесет и две години. Откак се помня ме е обичал и се е грижил за мен. Вероятно му е било невъзможно да не ревнува от Адам. След като баба почина, сигурно е имало много жени, които биха искали да се омъжат за него. Аз бях причината той да не започне връзка с някоя от тях.

— Знам, че би го направил. И се радвам, че си тук. Струва ми се, че просто се нуждая от известно време, за да проумея случилото се.

— За съжаление, Нел, нямаш време. Ела! Хайде да седнем. Трябва да поговорим.

Без да знае какво да очаква, Нел се подчини и го последва във всекидневната.

Веднага щом се настаниха, Мак започна:

— Нел, осъзнавам, че това е ужасен момент за теб, но трябва да обсъдим някои неща. Още не е минало опелото на Адам, а аз се готвя да ти задам доста неприятни въпроси. Съжалявам, че те притеснявам

по този начин. Може дори да поискаш да ме изхвърлиш оттук. Ще те разбера. Но някои неща просто не могат да чакат.

Нел вече знаеше какви ще са следващите му думи.

— Това не е обикновена година на избори. Сега ще избираме и президент. Разбираш не по-зле от мен, че всичко би могло да се случи, но нашият човек води сериозно и ако не направи нещо наистина тъпо, той ще бъде следващият държавен глава.

Сигурно, помисли си Нел. При това добър. За първи път, откакто бе чула новината за смъртта на Адам, усети някакво вълнение в себе си — знак, че се връща към живота. Погледна дядо си и осъзна, че очите му отново блестят. Нищо не може да се сравнява с политическите кампании, когато старият боен кон трябва да се затича отново.

— Нел, току-що научих, че още двама човека се готвят да се кандидатира за старото ми място. Тим Крос и Салваторе Бруно.

— Тим Крос е само един хленчещ градски съветник, а Сал Бруно пропусна повече гласове в Олбъни, отколкото майка на десет хлапета — менструации.

— Браво, моето момиче! Наистина щеше да спечелиш.

— Щях? За какво говориш, Мак? Аз ще се кандидатирам. Трябва!

— Може и да нямаш възможност.

— За какво говориш, Мак?

— Няма лесен начин да ти го кажа, Нел. Робърт Уолтърс и Лен Арсдейл дойдоха при мен сутринта. Дузина строителни предприемачи са подписали заявления, в които твърдят, че са платили милиони долари на фирмата им, за да си осигурят солидни поръчки. Робърт и Лен са двама чудесни мъже. Познавам ги. Никога не са правили нещо подобно. Никога не са взимали подкупи.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Мак?

— Че вероятно Адам е участвал в това.

Тя се вгледа в дядо си за момент и поклати глава.

— Не, Мак, не го вярвам. Адам не би го направил. Лесно е да обвиняваш мъртвец. И е удобно. Някой казал ли е, че е давал пари на Адам?

— Уинифред е била връзката.

— Уинифред! За Бога, Мак, жената имаше толкова разум, колкото слънчогледовата пита. Какво те кара да мислиш, че би успяла

да сглоби далавера с подкупи?

— Точно там е работата. Макар Робърт и Лен да са съгласни, че Уинифред е познавала идеално бизнеса и е била наясно как да извърти далаверата, те също са на мнение, че тя никога не би се опитала да направи нещо подобно сама.

— Мак — възрази Нел, — чуй се какво говориш. Доверяваш се на старите си другарчета, че са чисти като току-що паднал сняг, а съпругът ми е крадец. Не е ли възможно чрез смъртта си той да им е осигурил идеалната изкупителна жертва?

— Нека ти задам един въпрос. Откъде Адам взе пари, за да купи онзи имот на Двадесет и осма улица?

— Аз му ги дадох.

Корнелиъс Макдермот се вторачи в нея.

— Не ми казвай, че си ги взела от тръста!

— Това са мои пари, нали? Дадох ги на Адам на заем, за да купи онзи имот и да открие своя собствена фирма. А ако той беше взимал подкупи, както намекваш, щеше ли да се нуждае от тях?

— Да, ако не е искал да остави следи. Нел, разбери: ако е окаже, че мъжът ти е участвал в скандала, можеш веднага да се сбогуваш с шансовете си някога да седиш в Конгреса.

— Мак, в момента повече ме интересува да опазя репутацията на Адам, отколкото собственото ми политическо бъдеще.

Не може да е истина, помисли си Нел, като закри с ръце лицето си. След минута ще се събудя от лош сън, Адам ще е тук и нищо от тези неща няма да се е случило. Изправи се и отиде до прозореца. Уинифред. Тихата и кротка Уинифред. Видях я да излиза от асансьора и веднага разбрах, че ще умре. Можех ли да го предотвратя? Да я предупредя?

Според Мак, Уолтърс и Арсдейл са сигурни, че тя е участвала в измами. Не вярвам, че Адам би я взел в компанията си, ако е била нечестна. Работата е очевидна, реши накрая Нел. Адам не е знаел нищо за далаверите.

— Нел, осъзнаваш, че това хвърля нова светлина върху експлозията, нали? — запита Мак, като я откъсна от мислите ѝ. — Не е било инцидент, а със сигурност целта е била някой да не се разприказва в прокуратурата.

Същото като водовъртежа, помисли си Нел, обръщайки се към дядо си. Вълна след вълна, а аз не мога да се задържа на повърхността. Завличат ме все по-навътре в открито море.

Поговориха още няколко минути за взрива и схемата за даване на подкупи, описана от Уолтърс и Арсдейл. Усещайки, че Нел все повече се отдалечава от него, Мак се опита да я убеди да вечерят заедно навън, но тя отхвърли поканата му.

— Мак, в момента не мога да хапна абсолютно нищо. Но скоро ще го направим, обещавам ти. Скоро ще мога да говоря за всичко това.

След като той си тръгна, Нел влезе в спалнята и отвори гардероба на Адам. Синьото сако, с което бе облечен, когато се прибра от Филадельфия, висеше на закачалката, където го бе оставила предишната сутрин. Когато Уинифред дойде в петък следобед, сигурно съм ѝ дала другото сако, помисли си Нел. То е абсолютно същото като това, само че със сребърни копчета.

Свали сакото от закачалката и пъкна ръце в ръкавите. Очакваше да се почувства успокоена, сякаш прегърнатата от Адам, но вместо това усети странно отчуждение, последвано от внезапен спомен за гневния им скандал, който го накара да изскочи бързо от къщи.

Все още облечена със сакото, се заразхожда из стаята. Нежелана и неприятна мисъл се настани в съзнанието ѝ. От няколко месеца Адам бе ужасно нервен. Дали това се дължеше на обикновеното напрежение, свързано с откриването на нова фирма, или е имало нещо повече? За което тя не е знаела? Възможно ли бе Адам да се е страхувал от разследване?

Нел спря за момент, застана неподвижно и се замисли над думите на Мак. После поклати глава. Не! Никога нямаше да го повярва.

23.

Четвъртък, петнадесети юни

След като научи от партньора си за подозрителния тип, когото бе прибрал от пристанището предишния ден, Джак Склафани забърза към центъра, за да се срещне с Джордж Бренън.

— Изглежда прекалено лесно — каза Бренън. — Ако съдиш по държането му, този тип не само го е направил, но и след това просто си е седял там и е чакал да го приберем.

Разказваше на Склафани за Джед Каплан.

— Тридесет и осем годишен. Отгледан в Манхатън, в квартал „Стайвезънт“ до Четиринадесета улица. Вечно забъркан в неприятности. Досието му от младежките години е запечатано, но като възрастен е лежал няколко пъти с кратки присъди на остров Райкърс. Основно заради побоища по баровете. Очевидно става адски гаден, когато се напие или прекали с дрогата.

Бренън поклати глава отвратено и продължи:

— Баща му и дядо му били уважавани търговци на кожи. Майка му е мила стара дама. Семейството притежавало сграда със складове на Двадесет и осма улица. Адам Коулиф я купил на съвсем приемлива цена миналата година. Каплан се върнал в Ню Йорк преди месец след пет години в Австралия. Съседите им твърдят, че побеснял, когато научил за продажбата. Очевидно това, което го е подлудило, е, че парцелът е утроил стойността си, защото старата къща на Вандермиър, регистрирана като историческа реликва, изгоряла. И тъй като не може да си забележителност, ако си купчина прах, имотът бил продаден на известния Питър Ланг. Ако си спомняш, той е последният, който е трябвало да бъде на яхтата. Не отишъл на събранието, защото катастрофирал на път към града.

Бренън огледа бюрото си и се протегна към кафето, което беше оставил да изстине.

— Адам Коулиф сключил сделка с Ланг да построят луксозен комплекс с апартаменти и офиси на двата парцела. Проектирал кула, която трябвало да се издигне точно на мястото, където Капланови закачали кожите си. Значи имаме мотив — младият Каплан побеснял, защото парцелът бил продаден за цена, доста по-ниска от сегашната. Но дали това е достатъчно да го арестуваме и осъдим? Абсолютно не, обаче е добро начало. Ела с мен. Той е вътре.

Каплан ги погледна и изсумтя.

Джак не се нуждаеше от повече, за да прецени, че си имаха работа с дребен престъпник. Всичко във вида му го издаваше: стрелкащите се очи, презрителната гримаса, сякаш издялана на лицето му, начинът, по който седеше до масата леко приведен, като че ли всеки момент ще скочи, за да ги нападне или да избяга. И тази сладникава миризма на марихуана, просмукана в дрехите.

Обзалагам се, че има криминално досие и в Австралия, помисли си Джак.

— Арестуван ли съм? — попита Каплан.

Двамата детективи се спогледаха.

— Не, не си — отговори Джордж Бренън.

Каплан бутна стола си назад.

— Тогава изчезвам.

Джордж Бренън изчака да излязат от стаята, после се обърна към партньора си и запита:

— Какво мислиш?

— За Каплан? Скапаняк. А дали предполагам, че е способен да взриви яхтата? Да. — Склафани замълча за момент и добави: — Това, което ме притеснява, е, ако той е взривил онези хора, как може да е толкова тъп, че да кисне на пристанището. Наистина е гаден, но не прилича на идиот.

24.

Малко преди разсъмване Кен и Реджина Тъкър бяха стреснати в съня си от ужасените писъци, долитащи от стаята на сина им. За втори път след злощастното им пътешествие до Ню Йорк кошмари измъчваха Бен.

Двамата родители скочиха от леглото и се втурнаха по коридора. Кен вдигна момченцето и го притисна към себе си.

— Всичко е наред, детето ми. Всичко е наред!

— Махнете змията — изхлипа Бен. — Махнете я!

— Бен, това е само лош сън. — Реджина го погали по челото. — Ние сме тук при теб. В безопасност си.

— Разкажи ни съня си — предложи Кен.

— Плавахме по реката... Аз гледах над парапета... тогава яхтата...

Очите на Бен бяха все още затворени, когато гласът му потрепери и замря.

Родителите му се спогледаха.

— Целият се тресе — прошепна Реджина.

Мина почти половин час, преди да се уверят, че Бен е заспал. Когато се върнаха в собствената си спалня, Кен предложи:

— Мисля, че трябва да го заведем на психиатър. Не съм експерт по въпроса, но от това, което съм чел и гледал по телевизията, съдя, че става дума за нещо като посттравматичен синдром.

Кен седна на ръба на леглото.

— Противна работа. Опитваш се да зарадваш детето си с един незабравим ден в Ню Йорк, а то изважда гадния късмет да гледа право в яхта, която избухва с четири човека на нея. Искане ми се да си бяхме останали у дома.

— Мислиш ли, че наистина е видял как части от телата на онези хора летят във въздуха?

— Като се има предвид зрението му, съвсем възможно е. Горкото дете. Но той е млад и издръжлив. С малко помощ ще се оправи бързо.

То почти е време за ставане, но да поспим. Чака ме тежък ден и не искам да задремя посред някое събрание.

Реджина Тъкър загаси лампата и се сгуши до мъжа си. Защо Бен ще сънува змии, зачуди се тя. Или знае, че аз винаги съм се страхувала от тях. Вероятно съм говорила прекалено много за ужаса си пред него. Но това все пак не обяснява присъствието им в съня му за яхтата.

Измъчвана от чувство за вина, тя затвори очи и се помъчи да заспи, но всичките ѝ сетива останаха нащрек, за да скочи при първия звук от стаята на Бен.

25.

На опелото на Адам Коулиф, късно в четвъртък сутрин, Нел седеше на първия ред в църквата между дядо си и леля си. Чувстваше се отдалечена и изолирана, сякаш някой външен човек наблюдаваше церемонията. По време на службата я заляха спомени и какви ли не мисли.

Беше седяла тук на същия ред преди двадесет и две години, заслушана в същия вид опело. Телата на майка ѝ и баща ѝ, също като на Адам, бяха изчезнали при експлозията на самолета.

Адам беше единствено дете. Нямаше братя и сестри. Също като мен. Баща му починал, когато бил в гимназията, а майка му — малко след като завършил колежа.

Дали това не ме беше привлякло към него, зачуди се Нел. Споделеното чувство за самота?

Припомни си, че на първата им среща Адам бе казал:

— Вече не ходя в Северна Дакота. Нямам роднини там, а се чувствам по-близък с приятелите си от колежа, отколкото с хлапетата, с които израснах. След смъртта му обаче тя не бе чула и дума от въпросните приятели и не мислеше, че някой от тях присъства на опелото.

Животът ми беше толкова пълен. Оживен. Винаги ставаше нещо. Просто вкарах и Адам във водовъртежа, както бих постъпила с нова задача или отговорност. Приемах го за даденост. Никога не го подтиквах да говори за детството си. Никога дори не го попитах дали би искал да поканим някой от старите му приятели.

А самият той някога бе ли предлагал? Май че да.

Църквата беше изпълнена с нейните приятели, с приятелите на Мак, с избиратели от неговия бивш район. Дядо ѝ я хвана за ръка и ѝ помогна да се изправи. Отец Дънкан четеше евангелието.

Лазар, който се върнал от света на мъртвите.

Върни се, Адам, моля те! Върни се!

Отецът заговори за безсмисленото насилие, отнело живота на четири невинни човека. След това се върна при олтара.

Пауза. После осъзна, че Мак върви по пътеката. Застава до аналоя.

— Адам беше мой зет — започна той.

Произнася хвалебствено слово, помисли си Нел. Не ми каза, че ще го прави. После през ума ѝ мина тъжната мисъл, че никой друг не бе предложил да говори. Никой друг не познаваше Адам достатъчно добре или не го обичаше достатъчно, за да произнесе реч за него.

За момент Нел почувства, че е на ръба на истеричен смях. Спомни си един виц, който Мак понякога разказваше на политически събрания, за да се присмее на съперника си. „Пат Мърфи е мъртъв и на опелото свещеникът става и моли някой да каже няколко мили думи за него. По сериозни причини Пат няма нито един приятел на света. Свещеникът отново настоява за доброволец, но никой не се съгласява. Когато и третия път никой не уважава молбата му, свещеникът се ядосва и извиква: «Няма да излезем от църквата, докато някой не каже нещо за Пат Мърфи.»“ Тогава един от присъстващите изрича: „Брат му беше по-лош.“

Адам, защо никой друг не иска да говори за теб? Защо някой те е мразил толкова, че да те убие?

Мак се върна на мястото си. Скоро опелото свърши.

Докато Нел излизаше с дядо си и леля си от църквата, една жена се приближи и я спря.

— Мога ли да поговоря с вас? Моля ви, много е важно.

— Разбира се. — Нел се отдръпна от Мак и Гърт. Познавам тази жена, помисли си тя. Но откъде? Изглеждаше на нейната възраст и също като нея беше облечена в черно. Очите ѝ бяха подпухнали, а лицето ѝ — състарено от мъка. Лиза Райън, сети се Нел, като си припомни снимката, която бе видяла във вестника. Съпругата на Джими. Тя ми звънна, след като се чу, че експлозията може да е била причинена от желание за самоубийство и че Джими може да е отговорен за смъртта на останалите. Тогава Лиза ми призна, че мъжът ѝ бил депресиран, но настояваше, че той никога не би наранил друг човек.

— Госпожо Коулиф, дали мога да се видя с вас насаме. Много е важно! — После Лиза се огледа нервно. Внезапно се ококори и я

завладя паника. — Съжалявам, че ви притесних — рязко каза тя, завъртя се и забърза надолу по стълбите.

Ужасена е, помисли си Нел. Но от какво? И за какво въобще ставаше дума?

Нел се огледа и позна детектив Бренън, който излизаше от църквата с още един мъж и идваше към нея. Защо това бе ужасило вдовицата на Джими Райън?

26.

В четвъртък следобед Бони Уилсън се обади на Гърт Макдермот и я попита дали ще е удобно да се отбие при нея за малко.

— Бони, честно казано, днес не е най-добрият ми ден. Опелото за Адам Коулиф беше сутринта, а после брат ми бе поканил близките на обяд в „Плаза Атене“. Току-що се прибирам. Изморена съм.

— Гърт, просто чувствам, че трябва да дойда. Мога да стигна до вас за двайсет минути. Обещавам ти, че няма да остана повече от половин час.

Гърт въздъхна, когато линията прекъсна. След изпълнения с емоции ден бе очаквала с нетърпение да си облече халата и да си направи чаша чай.

Иска ми се да бях уверена и по-силна, помисли си тя. От друга страна, Корнелиъс вероятно е достатъчно силен и за двама ни. Той говори толкова хубаво за Адам. Беше му го казала след службата.

— Всеки добър политик може да говори мило за всекиго, Гърт — беше отговорил Мак мрачно. — Вече би трябвало да го знаеш.

Раздразнена от прямотата му, Гърт го предупреди да не казва това и на Нел. За негова чест, той си сдържа езика, когато тя му благодари.

Горката Нел, помисли си Гърт, като си припомни държането ѝ по време на опелото. Поне да беше дала воля на някаква емоция. А тя просто седеше замаяно, сякаш не осъзнаваше какво става около нея. По същия начин бе реагирала и на опелото за Ричард и Джоан преди години.

Тогава Мак бе плакал тихо през цялата служба. Десетгодишната Нел го бе потупала по ръката и се бе опитала да го успокои. Очите ѝ пак бяха сухи.

Иска ми се да ми беше позволила да остана при нея, мисли си Гърт. Явно не приема смъртта на Адам и не може да се справи. На обяда бе казала:

— Още ми се струва нереално.

Гърт въздъхна, прекоси спалнята и отвори гардероба. Мили Боже, иска ми се Бони да не бе настояла да дойде точно сега, но поне ще облека нещо по-удобно, преди да пристигне.

Навлече мек панталон и памучен пуловер, после обу удобни пантофи. Изми си лицето и се среса. Леко освежена, се върна във всекидневната точно когато домофонът избръмча и портиерът я попита дали очаква госпожица Бони.

— Знам, че предпочиташе да не идвам — каза Бони на влизане, но чувствах, че трябва.

Напрегнатите ѝ сиви очи заоглеждаха лицето на Гърт.

— Не се тревожи толкова много. Мисля, че мога да помогна на племенницата ти. Струва ми се, че си възнамерявала да си направиш чаша чай. Защо и двете не пийнем?

След няколко минути седяха една срещу друга до малката маса в кухнята.

— Баба ми гадаеше на чаени листа — каза Бони. — Беше невероятно точна. Сигурна съм, че притежаваше естествени ясновидски способности, за които не си даваше сметка, но след като предвиди, че един от братовчедите ми сериозно се е разболял, дядо я помоли да спре с предсказанията, убеди я, че силата на внушението ѝ е виновна за болестта.

Дългите пръсти на Бони обвиха чашата. Няколко чаени листа се бяха промъкнали през цедката и тя се вторачи мислено в тях. Черната ѝ коса падаше напред и закриваше лицето. Гърт я загледа с нарастващо притеснение. Бони знае нещо, помисли си тя. Лоши новини. Сигурна съм.

— Гърт, чувала си за фенома на свободния глас, нали?

— Да, разбира се. Доколкото знам е доста рядко срещан.

— Да, така е. Вчера при мен дойде за консултация нова клиентка. Успях да се свържа с майка ѝ от другата страна и мисля, че ѝ помогнах да приеме нейната смърт. Но точно когато майката ми казваше, че е изморена и предпочита да ни напусне, почувствах, че още някой иска да се свърже с мен.

Гърт остави чашата си.

— Клиентката ми си тръгна, а аз поседях кротко в очакване на някакво послание. После долових мъжки глас. Беше толкова тих, че

отначало не разбрах какво казва. Усетих усилията му да се свърже с мен. Осъзнах, че непрестанно повтаря едно име: „Нел, Нел, Нел.“

— Да не би... — започна Гърт, но гласът ѝ заглъхна.

Очите на Бони се разшириха и заблестяха. Тъмносивите ириси станаха катраненочерни. Тя кимна.

— Помолих го да ми съобщи името си. Енергията му беше почти напълно изчерпана и едва говореше. Но точно преди да изчезне, каза: „Адам. Аз съм Адам.“

27.

След обяда Нел настоя да се прибере пеша. Знаеше, че дългата разходка до апартамента ѝ ще ѝ се отрази добре, а и искаше да остане сама и да помисли.

Успя да се измъкне, докато Мак се сбогуваше с последните гости, стари приятели, които случайно бяха влиятелни личности в партията. Някои от тях едва ѝ бяха поднесли съболезнованията си и вече говореха открито за политика. Майк Пауърс реши да ѝ се довери.

— Нел, честно казано, Боб Горман не свърши абсолютно нищо през двете години, в които заемаше мястото на Мак. Радваме се, че отива да работи за онази компания. Много му здраве. А след като ти ще се кандидатираш, сигурно ще спечелим.

Мога ли да спечеля, зачуди се Нел, докато вървеше по Медисън авеню. Дали още ще мислите по същия начин, когато научите, че бившите работодатели на Адам се опитват да хвърлят върху него вината за собствените си далавери?

Толкова е лесно да обвиняваш хора, които вече не са тук, за да се защитят. И толкова удобно.

Нел обаче осъзна, че една постоянна мисъл я тормозеше подсъзнателно: възможно ли бе Адам и Уинифред да са мъртви, тъй като са знаели прекалено много за скандала с подкупите, който районният прокурор разследваше?

Ако Адам е бил замесен, дори и косвено, тя можеше да загуби мястото в Конгреса. Особено ако историята се разчуеше.

И каква беше онази сцена в църквата сутринта? Защо Лиза Райън се паникьоса, когато видя детективите, които разследваха експлозията на яхтата? Възможно ли бе съпругът ѝ да е бил отговорен за взрива? Или пък той да е бил мишената? Според вестниците бил безработен известно време, тъй като протестираше срещу използването на лоши материали. Дали е знаел още нещо, което го е направило опасен?

Докато вървеше, Нел усети слънцето по лицето си. Най-последна вдигна глава, за да се огледа, и осъзна, че е прекрасен юнски следобед.

С Адам обичахме да се разхождаме по Медисън авеню, тъжно си помисли тя. И да разглеждаме витрините на магазините, макар че рядко купувахме нещо. Понякога си доставяхме удоволствието да хапнем в някой ресторант, но по-често седяхме само на кафе.

Нел никога не спираше да се чуди как толкова много ресторанти оцеляваха в Ню Йорк. Току-що мина покрай два. На тротоара бяха изнесени столове и масички от ковано желязо. Две жени седнаха и оставиха торбите с покупките до себе си.

— Кафенетата по тротоарите ме карат да си мисля, че съм в Париж — каза едната.

С Адам прекарахме медения си месец в Париж, спомни си Нел. Това беше първото му отиване там. Доставяше ми страхотно удоволствие да му показвам града.

Мак се чувстваше доста притеснен от факта, че се познаваха от толкова кратко време, преди да се оженят.

— Изчакай поне година — посъветва я той. — После ще ти направя сватба, за която всички ще говорят. Ще бъде добра реклама за теб.

Така и не разбра защо Нел не искаше голяма сватба. Големите сватби са за хора, които имат големи семейства. Нел щеше да се нуждае от братовчедки в ролята на шаферки, баби, които изпращат сантиментални подаръци, и племенници, които отговарят за цветята.

Беше обсъдила въпроса с Адам. Всичките приятели на света не можеха да заместят семейството в такова величествено събитие, а тъй като никой от двамата нямаше семейство, с изключение на Мак и Гърт, разбира се, се споразумяха тържеството да е съвсем семпло.

— Хайде да направим малка, скромна сватба — бе казал Адам. — Не се нуждаем от репортери и светкавици. А ако покания всичките си приятели, ще стане лудница.

Къде бяха всички тези приятели днес, зачуди се пак Нел.

Мак избухна, когато тя му каза, че с Адам са определили датата.

— Кой, по дяволите, е този тип? Едва го познаваш. Добре, архитект от Северна Дакота, пристигнал в Ню Йорк на някаква смотана служба. Какво друго знаеш за него?

Мак явно вече бе проверил биографията на Адам.

— Колежът, който е посещавал, е мизерна работа, Нел. Повярвай ми, този тип не е Станфорд Уайт. Работил е в дребни строителни

фирми, правещи проекти за старчески домове или малки магазинчета.

Както винаги, Мак само лаеше, без да хапе, когато става дума за мен, помисли си Нел. След като прие мисълта, че твърдо е решила, той представи Адам на приятелите си Робърт Уолтърс и Лен Арсдейл и те го взеха на работа.

Нел стигна до дома си. Беше купила апартамента преди единадесет години, точно след завършването на колежа. Мак така и не можа да разбере защо тя не иска да остане да живее в неговата къща.

— Ще ръководиш нюйоркския ми офис, а ще учиш право вечерно. Спести си парите — бе я посъветвал той.

— Време ми е, Мак — бе настояла Нел.

Карло, портиерът, тъкмо бе започнал работа в кооперацията. Нел си спомни как ѝ бе помогнал да разтовари колата и да качи мебелите, които бе донесла от дома на Мак.

Днес той ѝ отвори вратата със загрижено изражение.

— Тежък ден, госпожице Макдермот.

— Да, Карло.

Нел се почувства странно успокоена от съчувствието в гласа му.

— Надявам се да успеете да си починете.

— Точно това възнамерявам да направя.

— Знаете ли, мислех си за онази дама, която работеше за господин Коулиф...

— Уинифред Джонсън ли?

— Да. Идва тук миналата седмица, в деня на нещастieto.

— Точно така.

— Винаги беше нервна, когато идваше тук. А изглеждаше уж спокоен човек.

— Точно така — повтори Нел.

— Миналата седмица, на влизане звънна мобифонът ѝ. Не можех да не чуя разговора. Беше майка ѝ. Предполагам, че е в старчески дом.

— Да, тя е в пансион „Олдхаудс“ в Уайт Плейнс. Бащата на мой приятел също беше там. Едно от най-хубавите места за старци.

— Доколкото разбрах, майката на госпожица Джонсън се оплакваше, че се чувства потисната. Надявам се, че има кой да посещава старата дама след смъртта на дъщеря ѝ.

Час по-късно, изкъпана и с джинсово яке и панталон, Нел слезе с асансьора до гаража и се качи в колата си. Срамуваше се, че цяла

седмица не се беше сетила да се обади на майката на Уинифред поне за да ѝ изкаже съболезнованията си и да види дали не може да направи нещо за нея.

Но докато шофираше по вечно претъпканата магистрала, Нел си призна, че има и друга причина за внезапното и посещение в „Олдхаудс“. Приятелят, чийто баща бе живял там, ѝ беше казал, че пансионът е много скъп. Нел се зачуди откога госпожа Рода Джонсън живееше в него и как Уинифред бе плащала за този лукс.

Спомни си забележката на Адам, че нямало нещо, което Уинифред да не знае за работата и сделките в строителния бизнес. А Мак предполагаше, че Уинифред може да не е била такава кротка мишка, за каквато всички я смятаха.

Дали пък нуждите на болната ѝ майка не я бяха подтикнали да се възползва от информацията за сделките, сключвани под масата. Може да е знаела нещо и за подкупите, които Уолтърс и Арсдейл бяха споменали пред Мак. И тя да е била причината за взривяването на яхтата и смъртта на Адам.

28.

Питър Ланг възнамеряваше да присъства на опелото за Адам Коулиф, но в последната минута му се обади Къртис Литъл, служител на банка Овърленд, един от потенциалните инвеститори в проекта за кула „Вандермиър“. Литъл искаше Ланг да осветли партньора му, Джон Хилмър, за етапа на преговорите. Единственото свободно време, което имаха обаче, съвпаднаше с опелото.

Срещнаха се в залата за конференции в просторния офис на Питър.

— Баща ми не престана да мрънка, след като преименуваха Шесто авеню — каза Питър, след като се настаниха до масата. — Преди този офис беше негов и до деня, когато се пенсионира, все казваше, че работи на Шесто авеню. Много земен човек!

Хилмър се усмихна леко. Това беше първата му среща с легендарния Питър Ланг и бе повече от очевидно, че в него самия няма нищо „земно“. Въпреки синините и драскотините от катастрофата, Ланг беше хубав мъж, който излъчваше самоувереност и носеше дрехите си с небрежна елегантност.

Фриволният тон изчезна, когато Питър посочи към покрития с плат макет.

— Кърт, след минута с Джон ще видите комплекса, проектиран от Йън Максвел. Както предполагам знаете, Максвел е автор на спечелилата първа награда петдесет и пет етажна сграда на езеро Мичиган. Тя е считана за една от най-красивите и изпълнени с въображение постройки, издигнати в Чикаго през последните двайсет години.

Ланг замълча за момент и останалите забелязаха как лицето му се сви от болка. С извинителна усмивка той извади хапче и го глътна с малко вода.

— Знам, че изглеждам като пребит, но истинският ми проблем е спуканото ребро — обясни той.

Къртис Литъл, петдесетгодишен среброкос нервак, каза сухо:

— Сигурен съм, че като се имат предвид обстоятелствата, можеш да си доволен от синините и пукнатото ребро, Питър. Знам, че на твое място аз щях да съм.

Пръстите му забарабаниха по масата.

— А това ни води до основния въпрос на срещата ни. Как стоят нещата с имота на Адам Коулиф?

— Кърт, с нас си от самото начало — каза Питър. — Позволи ми да осветля и Джон. Както знаете, пресечките между Двадесет и трета и Тридесет и трета улица ограждат новия район в Манхатън, който подлежи на реставрация. Всъщност реставрацията вече е в пълен ход. Дълго време опитвах да се преборя да свалят от къщата на Вандермиър статута на историческа забележителност. Всички сме съгласни, че е възмутително един безценен парцел да стои неизползван заради някакви си сантименталности. Къщата на Вандермиър бе особено ярък пример за идиотизма на бюрокрацията не само защото се бе превърнала в дразнеща окото гледка, но защото поначало не е била кой знае какво в архитектурно отношение.

Ланг се облегна назад и се опита да се настани по-удобно.

— Въпреки убеждението ми, че къщата не заслужаваше статут на историческа забележителност, признавам, че не вярвах да успея да накарам градския съвет да я извади от списъка на защитените сгради. Затова не си направих труда да купя имота на Каплан. Продължих обаче да притискам бюрократите. И най-накрая успях. По ирония на съдбата къщата изгоря заедно с онази нещастна жена в нея само часове след като съветът гласува за изваждането ѝ от списъка.

Ланг се усмихна тъжно и се протегна към чашата си с вода. Облиза подутата си устна и продължи:

— Както знаете, докато се мъчех да освободя имота на Вандермиър, Адам Коулиф купи земята на семейство Каплан. Предложих му два пъти повече от това, което бе платил за нея, но той не се съгласи. Вместо това поиска да проектира комплекса, който възнамерявахме да построим. Искаше и строителната работа да се извърши от Сам Краус.

Къртис Литъл се размърда неспокойно.

— Питър, не сме готови да осигурим финансирането на сградата, проектирана от Адам Коулиф. Тя е простовата, педантична и скучна смесица от архитектурни стилове.

— Съгласен съм — отвърна Ланг. — Адам мислеше, че може да обвърже продажбата на имота с договор, който да го определи като архитекта на комплекса. Мислеше, че ще направим всичко, за да се доберем до парцела на Каплан. Грешеше. А сега за Йън Максвел. Няколко мои партньори са работили с него. По тяхно предложение реших да му се обадя.

Питър се наведе напред, дръпна покривката и им показа гордо макета на сграда с постмодернистична фасада в стил арт деко.

— Йън беше в града преди две седмици. Заведох го на място и му обясних проблема. Това е първоначалната му идея, която не засяга имота на Каплан, притежаван от Сам Коулиф. Миналата седмица разкрих на Адам, че сме разработили алтернативен план.

— Коулиф знаеше ли, че не сме съгласни с предложението му? — запита Литъл.

— Да, знаеше. Той създаде собствена фирма с идеята, че ние не можем да се справим без него, но грешеше. Вчера се видях с жена му, всъщност с вдовицата му. Казах ѝ, че трябва на всяка цена да се срещнем другата седмица, за да поговорим по някои делови въпроси. Тогава ще ѝ обясня, че не се нуждаем от парцела ѝ, нека го наричаме „парцела на Каплан“ за яснота, но че ще ѝ платим пазарната му стойност, ако се съгласи да го продаде.

— Ако тя се съгласи... — започна Къртис Литъл. — Ако тя се съгласи, Йън Максвел ще проектира сградата с кулата от едната страна, както се надявахме да стане още в самото начало. В противен случай, обясних го и на Адам, кулата ще бъде в задната част, което ще свърши същата работа, ако не и по-добра.

— Адам Коулиф щеше ли да се съгласи да продаде парцела на Каплан на реалната му пазарна цена? — попита Джон Хилмър.

Питър Ланг се усмихна.

— Разбира се. Адам имаше огромно самочувствие и нереално мнение за собствените си възможности и като архитект, и като бизнесмен, но не беше глупав. Не се зарадва особено, когато му предложих да го освободя от имота на Каплан срещу скромна печалба. Но му обясних, че ако не приеме предложението ни, единственото, което ще може да направи с парцела, е да го подари на града, за да засадят дръвчета.

Ланг се усмихна леко на собствената си шега.

Къртис Литъл огледа внимателно макета.

— Питър, ако кулата се сложи отзад, естетическата стойност на сградата ще се загуби. Освен това се лишаваме и от много квадратни метри, които могат да се дадат под наем. Не съм сигурен, че бихме вложили парите си в строежа, ако стане така.

Питър Ланг се усмихна.

— Разбира се. Но Адам Коулиф не го осъзнаваше. Той си беше просто едно селско момче, което се опитваше да играе в лига, където няма място за него. Повярвайте ми, той щеше да ни продаде имота си, и то на нашата цена.

Джон Хилмър, наскоро назначен за вицепрезидент на инвестициите и рисковите капитали в банка Овърленд, не се бе издигнал до поста си с лекота. Докато оглеждаше Питър Ланг над масата и мислеше как всичко му е било поднесено на тепсия, той усети нарастваща неприязън към него.

Дребна катастрофа бе попречила на известния предприемач да отиде на яхтата на Коулиф и да бъде взривен заедно с нея. Но нито веднъж по време на разговора за онзи нещастник Ланг не бе изразил и най-малкото съжаление, че четирима души се бяха простили с живота си.

Ланг е все още бесен, че Адам Коулиф е бил достатъчно умен, за да го изпревари в купуването на имота на Каплан, помисли си Хилмър. Той бе намерил начин да убеди Коулиф, че ще успее да си уреди финансирането на сградата и без неговия парцел, а сега, когато Коулиф бе мъртъв, се облизваше доволно, защото бе сигурен, че ще купи имота му на минимална цена. Ланг не беше добър човек и изпъкваше дори сред останалите акули в този бизнес.

Когато Хилмър се надигна, за да си тръгне, го осени нова мисъл. Синът му, защитник във футболния отбор на колежа, се прибираще от мач в по-тежко състояние от Питър Ланг, който се бе сблъскал с камион.

29.

Джак Склафани и Джордж Бренън се върнаха в кабинета на Джак след опелото, стиснали в ръка горещи сандвичи и чаши кафе. Ядоха мълчаливо, всеки потънал в мислите си.

После едновременно пъхнаха алуминиевото фолио, салфетките и недоядените краставички в пликовете и ги запратиха в коша за боклук. Докато допиваха кафето си, се спогледаха.

— Какво мислиш за вдовицата Райън? — запита Джордж Бренън.

— Изплашена. Адски разтревожена за нещо. Побягна като подгонен заек, когато ни видя.

— От какво ли се страхува?

— Каквото и да е, тя явно иска да свали товара от раменете си.

Бренън се усмихна.

— Католическа вина? Нуждата да се изповядаш?

И двамата бяха католици и добре знаеха, че всеки католик е научен да признава греховете си и да моли за прошка. Понякога се шегуваха, че това прави работата им по-лесна.

На излизане от църквата след опелото Джак Склафани бе поблизо до Лиза Райън, когато тя срещна погледа му. Беше наистина паникьосана, помисли си Джак. В очите ѝ се четеше неподправен ужас.

— Бих дал всичко, за да разбера какво казваше, или по-скоро какво щеше да каже на Нел Макдермот, ако не ни беше забелязала.

— Мисля, че трябва да я посетим. Тя знае нещо, което я плаши, но не е наясно какво да направи.

— Според теб възможно ли е да разполага с някакво доказателство, че съпругът ѝ е причинил експлозията? — запита Бренън.

— Със сигурност има доказателство за нещо. Но е прекалено рано да знаем за какво. От Интерпол докладваха ли за Каплан?

Бренън се протегна към телефона.

— Ще звънна долу, за да попитам дали нещо не е пристигнало, докато ни нямаше.

Пулсът на Джек Склафани се ускори, когато забеляза внезапното напрежение по лицето на Бренън, който питаше за новини от Интерпол.

— Точно както предполагахме, Каплан е с досие в Австралия. Дълго като коралов риф. Повечето обвинения са дребни, но има и едногодишна присъда. Слушай внимателно! По онова време работел за компания, която се занимавала с рушене на сгради, и откраднал експлозивни от работното си място. За щастие го хванали. Но за съжаление, не успели да научат какво е възнамерявал да прави с тях. Подозират, че му е било платено да взриви нещо, но не могли да го докажат.

Бренън се надигна.

— Мисля, че е време отново да се видим с Каплан.

— Заповед за обиск?

— Със сигурност. Като се имат предвид досието му и откритата му омраза към Адам Коулиф, съдията няма да възрази. Можем да получим заповедта за обиск още следобед.

— Искам първо да поговоря с Лиза Райън — настоя Джек Склафани. — Дори да бях видял Каплан с пръчка динамит в ръка, пак щях да мисля, че онова, което я плаши, е ключът към случилото се на яхтата.

30.

Пансион „Олдхаудс“ се намираше само на няколко пресечки от оживеното шосе 287 в област Уестчестър на север от Ню Йорк, но когато Нел зави по дългия частен път, който водеше към него, панорамата рязко се промени. Всички следи от предградията изчезнаха. Красивата каменна постройка приличаше на английски замък.

Докато дядо ѝ беше конгресмен, Нел често го бе придружавала на срещите с избирателите му. Така тя беше видяла всякакви старчески домове — от истински коптори, до скромни, но приветливи пристройки към малки болници, та чак и разточително луксозни приюти.

След като паркира колата си, влезе и прие приветствията на администраторката в скъпо обзаведеното фоайе, Нел затвърди впечатлението си, че това е каймакът на старческите домове.

Привлекателна жена на около шестдесет години я придружи до асансьора и се качи с нея до втория етаж.

Представи се като Джорджина Матюс.

— Работа тук като доброволка няколко следобеда седмично — обясни тя. — Госпожа Джонсън е в апартамент 216. Смъртта на дъщеря ѝ беше ужасен шок за нея. Всички се опитваме да ѝ помогнем, но трябва да ви предупредя, че емоционалното ѝ състояние в момента е такова, че е ядосана на целия свят.

Е, значи сме две, помисли си Нел.

Слязоха от асансьора на втория етаж и тръгнаха по застлания с красив мокет коридор. Минаваха покрай старци в инвалидни колички. Джорджина Матюс се усмихваше мило и разменяше по няколко думи с всеки.

Набитото око на Нел забеляза, че имаха вид на хора, за които се грижат повече от добре.

— Какво е съотношението на персонала към пациентите?

— Хубав въпрос. По двама на трима пациенти. Разбира се, плюс лекарите и рехабилитаторите. Това е апартаментът на госпожа Джонсън. Тя ви очаква.

Матюс почука и отвори.

Рода Джонсън седеше в удобно кресло със затворени очи и вдигнати върху табуретка крака. Беше покрита с леко одеяло. Видът ѝ изненада Нел. Изглеждаше към осемдесетте, жена с широки рамене и гъста посивяла коса.

Учуди си на контраста между майка и дъщеря. Уинифред беше болезнено слаба. Косата ѝ беше права и с много тънък косъм. Мислеше, че прилича на майка си, но очевидно Рода Джонсън бе замесена от друго тесто.

Когато влязоха в стаята, тя отвори очи и прикова поглед в Нел.

— Казаха ми, че ще дойдете. Предполагам, че би трябвало да съм благодарна.

— Престанете, госпожо Джонсън — предупреди я Джорджина Матюс.

Рода Джонсън не ѝ обърна внимание.

— Уинифред се справяше чудесно през всички тези години, в които работи за Уолтърс и Арсдейл. Дори я повишиха, затова успя да ме премести тук. Мразех предишния старчески дом. Хиляди пъти ѝ повтарях да си стои на мястото, вместо да отива при съпруга ви, когато той отвори собствената си фирма, но тя не ме послуша. Е, бях ли права?

— Много съжалявам за Уинифред — каза Нел. — Знам, че това е ужасно за вас. Искан да видя дали мога да ви помогна по някакъв начин.

Усети бързия поглед на Джорджина Матюс. Сигурно е чула за Адам, помисли си тя, но вероятно не са направили връзката между мен и случилото се с Уинифред, когато им се обадох.

Спонтанно Джорджина Матюс докосна ръката ѝ.

— Не знаех — промърмори тя. — Ще ви оставя да си поговорите.

После се обърна към Рода Джонсън и добави:

— Дръж се прилично, Рода.

Нел изчака вратата да се затвори зад госпожа Матюс.

— Госпожо Джонсън, разбирам колко сте тъжна и изплашена. Затова исках да ви видя — придърпа си стол и импулсивно целуна Рода Джонсън по бузата. — Ако не искате, няма да остана.

— Предполагам, че вината не е ваша — меко каза Рода. — Но защо съпругът ви настоя Уинифред да се откаже от работата си? Защо първо не създаде собствената си фирма и не изчака да види дали нещата ще тръгнат? Уинифред имаше добри доходи и пълна обезпеченост. А дали въобще си помисли за мен, когато пое риска да работи при мъжа ви? Не.

— Вероятно е имала застрахователна полица, която поема разносните ви.

— Дори да е имала, не знам нищо по въпроса. Уинифред не говореше много. Откъде мога да науча за някаква застраховка?

— Уинифред имаше ли сейф?

— Какво пък би сложила в него?

Нел се усмихна.

— Тогава къде е държала личните си документи?

— В бюрото в апартамента си, доколкото знам. Хубав апартамент. При това с приемлив наем. Живяхме в него толкова дълго. И аз щях да съм там сега, ако не беше артритът. Той ме превърна в инвалид.

— Вероятно можем да уредим някой съсед да провери бюрото ѝ и да ви изпрати документите — предложи Нел.

— Не искам съседите да се ровят из нещата ми.

— Имате ли адвокат?

— Защо ми е? — запита Рода Джонсън и я загледа преценяващо. — Дядо ви е Корнелиъс Макдермот, нали?

— Да.

— Добър човек. Един от малкото честни политици в страната.

— Благодаря ви.

— Ако ви позволя да отидете в апартамента на Уинифред и да потърсите документите ѝ, той ще дойде ли с вас?

— Стига да го помоля да.

— Когато Уинифред беше бебе и живеехме в онзи район, ние гласувахме за дядо ви. Съпругът ми мислеше, че е велик човек — Рода Джонсън се разплака. — Уинифред ужасно ще ми липсва. Беше прекрасна. Не заслужаваше да умре толкова рано. Просто нямаше

достатъчно кураж. Това беше нейният проблем. Горкото момиче. Вечно се опитваше да зарадва хората, обаче също като мен, така и не бе оценена. Скъсваше се от работа. Но поне накрая ѝ дадоха повишението, което заслужаваше.

Вероятно, помисли си Нел. Но може и да не беше така.

— Дядо ми ще дойде с мен до апартамента на Уинифред, а ако вие се сетите за още нещо, което бихте искали да ви донесем, ще се погрижим.

Рода Джонсън бръкна в джоба на пуловера си и затърси носната си кърпа. Тогава Нел забеляза, че пръстите ѝ бяха напълно деформирани от артритата.

— Има няколко снимки в рамка. Донесете ми ги. О, да, вижте дали ще успеете да намерите медалите на Уинифред от състезанията по плуване. Когато беше малка, винаги грабваше първите награди. Един от треньорите ѝ ми каза, че ако се беше посветила на спорта, щеше да стане следващата Естер Уилямс. Но заради артритата, след смъртта на баща ѝ не можех да ѝ позволя да обикаля из страната.

31.

След като Бони Уилсън си тръгна, Гърт измъчено се зачуди как да каже на Нел това, което беше научила. Как да ѝ съобщи новината, че Адам се опитва да се свърже с нея? Беше сигурна, че разказаното от Бони Уилсън е истина. Знаеше обаче, че Нел ще се противи. Просто отказва да приеме, че някои хора наистина имат ясновидски способности и използват дарбата си, за да помогнат на останали те, помисли си Гърт. Освен това се страхува от факта, че тя самата има такива способности. И нищо чудно, като се имат предвид думите на Корнелиъс за „полетите на фантазията“.

Очите на Гърт се напълниха със сълзи, когато си припомни как десетгодишната Нел бе хлипала в ръцете ѝ.

— Лельо Гърт, мама и татко наистина се сбoguваха с мен. Знаеш как татко винаги рошеше косата ми, нали? Бях в междучасие и той дойде, за да направи точно това. После мама ме целуна. Почувствах целувката ѝ и се разплаках. Веднага разбрах, че вече ги няма. Знаех го. А дядо казва, че нищо такова не е станало. Твърди, че аз съм си го измислила.

Попитах Корнелиъс как ще обясни факта, че Нел е преживяла подобно нещо точно в момента, когато самолетът на родителите ѝ е изгубен от радара, спомни си Гърт. Попитах го и как може да е толкова сигурен, че Нел си въобразява. Отговори ми, че аз ѝ пълня главата с глупости.

А преди това Нел бе усетила смъртта на баба си Мадлин. Беше само четиригодишна, когато изтича надолу по стълбите, щастлива, че баба ѝ е дошла в стаята ѝ през нощта. Корнелиъс го обяви за сън.

Не бих посмяла да му разкажа за Бони Уилсън, помисли си Гърт.

В осем часа вечерта се обади на Нел. Телефонният секретар се включи след третото позвъняване. Гърт опита да звучи спокойно.

— Нел, просто искам да разбера как си — започна тя, после, след момент на колебание, изтърси: — Нел, много е важно да поговоря с теб. Аз...

Чу прещракване.

— Лельо Гърт, тук съм. Какво става?

По дрезгавия глас на племенницата си Гърт усети, че е плакала и забрави всякаква предпазливост.

— Нел, трябва да ти разкажа нещо. Бони Уилсън, моя приятелка ясновидка, дойде да ме види днес. Тя осъществява връзка между починали и техни близки. Не е мошеничка, сигурна съм. Довери ми се, че Адам се свързал с нея. Искал да говори с теб. Нел, моля те, нека те заведе при Бони.

Гърт изстреля набързо всичко, преди Нел да ѝ затворила телефона и преди самата тя да е изгубила кураж.

— Гърт, не вярвам в тези неща — меко каза Нел. — Знаеш го. Съгласна съм, че това означава много за теб, но на мен просто не ми върши работа. Моля те, не повдигай този въпрос отново. Особено след като е свързан с Адам.

Гърт потръпна, когато Нел прекъсна връзката. Изкуши се да набере номера ѝ отново и да се извини за това, че я притеснява в подобен момент.

Не подозираше обаче, че след като Нел затвори телефона, потрепери от ужас и раздвоение.

Случайно видях Бони Уилсън в онази странна телевизионна програма миналата година, спомни си тя. Канеха хора да се обаждат и да проверяват ясновидските способности на гостите. Освен ако всичко не е било грижливо планирана измама, Бони осъществи впечатляващ контакт и обрисова невероятно ярка картина, когато една жена я попита за съпруга си, загинал при автомобилна катастрофа.

— Вие сте го чакали в ресторанта, където сте се сгодили — беше казала Бони. — На петата годишнина от сватбата ви. Сега той иска да знаете, че още ви обича и е щастлив, макар че съжaliaва за всичките тези години, които се е надявал да прекара с вас.

Мили Боже, помисли си Нел, наистина ли Адам се опитва да се свърже с мен? Знам, че Мак мрази да говоря за това, но вярвам, че мъртвите остават около нас. Сигурна съм, че мама и татко дойдоха да се сбогуват с мен, а после ми помогнаха да се спася от водовъртежа. Защо тогава да е невъзможно и Адам да се опитва да се свърже с мен? Но защо чрез друг човек, а не директно, както го направиха мама, татко и баба?

Вторачи се в телефона. Бореше се с желанието си да звънне на Гърт и да ѝ признае колко е объркана.

32.

На връщане от обичайното бягане в Сентръл Парк неясна тревога бе заменила еуфорията у Дан Майнър. Призна, че се лови за сламки, като се надява, че някой може да забележи майка му, Куини, както я наричаше Лили Браун, седнала на пейка в парка, или пък че Лили ще му звънне с думите: „Тя е тук в приюта.“

Дългият горещ душ все пак му помогна да се поободри. Облече спортен панталон, риза и мокасина и отиде до барчето. Още не бе сигурен къде ще вечеря, но знаеше, че чаша шардоне и няколко бисквити със сирене щяха да му дойдат добре.

Настани се на канапето в просторната стая с висок таван и реши, че след три месеца и половина мястото най-после започваше да изглежда добре.

Защо се чувствам повече у дома в апартамент в Манхатън, отколкото, когато живеех във Вашингтон, запита се той, макар че знаеше отговора.

Предполагаше, че за това са виновни гените на Куини. Майка му беше родена в Манхатън и според Лили Браун Ню Йорк беше любимото ѝ място, макар че баба му и дядо му отдавна се бяха преместили в Мериленд.

Колко всъщност си спомням от нея самата и каква част от това, което знам, е научено по-късно, запита се Дан.

Знаеше, че баща му се влюбил в друга жена, когато той бил на три години, затова нямаше спомени за живота си с него. Единственото положително нещо, което мога да кажа за татко, е, че не се е борил за родителски права над мен след изчезването на мама.

Знаеше, че баба му и дядо му презираха баща му, но много внимаваха да не му го показват, докато расте.

— За съжаление много бракове се разпадат, Дан — казваха те. — И този, който не иска бракът да приключи, обикновено се чувства наранен. След известно време хората преодоляват болката. Убедени

сме, че и майка ти щеше да превъзмогне развода. Не успя обаче да превъзмогне случилото се с теб.

Защо вярвам, че след всички тези години ние с майка ми бихме могли да станем отново близки? Не знам. Но съм сигурен.

Частният детектив, когото бяха изпратили да я открие, след като я видяха в документалния филм по телевизията, успя да събере известна информация за нея.

— Понякога работи като помощничка на стари хора — им бе съобщил той. — В което очевидно е много добра. Но когато изпадне в депресия, започва да пие и се връща обратно на улицата.

Детективът бе открил една служителка от социалната служба, която веднъж провела дълъг разговор с Куини. Сега, докато отпиваше от виното си, Дан се замисли върху думите ѝ: „Попитах Куини какво най-много би искала. Тя ме загледа тъжно, после прошепна: «Изкупление».“

Телефонът звънна. Дан отиде до него и провери от кой номер е обаждането. Повдигна вежди, тъй като видя, че го търси Пени Мейнърд, дизайнерката от четвъртия етаж. Бяха си говорили няколко пъти в асансьора. Пени беше на неговите години, слаба и привлекателна. Дан се бе изкушил да я покани на среща, но после реши, че не иска близки отношения с жена, която щеше да вижда редовно в асансьора. Остави телефонния секретар да приеме съобщението. Машината се включи.

— Дан — твърдо каза Пени, — знам, че си у дома. Няколко съседни са ми на гости и всички смятаме, че е време да опознаем педиатъра. Затова ела и се присъедини към нас. Не е нужно да оставаш повече от двама минути, освен, разбира се, ако не решиш да вземеш участие в хапването на спагети.

Някъде зад гласа на Пени се чуваше приглушен разговор. Внезапно Дан се оживи от перспективата да се срещне с нови хора и вдигна слушалката.

— Ще дойда с удоволствие.

Компанията беше приятна. Дан се отпусна и развесели. После остана и за вечерята. Върна се в апартамента си за новините в десет часа. Имаше кратък репортаж за опелото на Адам Коулиф.

Розана Ското събщи:

— Продължава разследването на експлозията, убила Адам Коулиф и още трима души. Бившият конгресмен Корнелиъс Макдермот придружава вдовицата на Адам Коулиф, внучката си Нел Макдермот, на излизане от църквата. Носят се слухове, че Нел Макдермот ще се кандидатира за мястото в Конгреса, заемано от дядо ѝ в продължение на петдесет години, тъй като Боб Горман, настоящият конгресмен, е решил да се оттегли от политиката.

Показаха Нел в близък план. Дан Майнър се ококори. Стори му се много позната. Чакай малко, каза си той. Срецнахме се преди четири-пет години на един прием в Белия дом. Тя беше с дядо си, а аз придружавах дъщерята на конгресмен Дейд.

Спомни си как с Нел си бяха поговорили няколко минути, откривайки, че и двамата са завършили Джорджтаун. Трудно му беше да повярва, че за времето след тази случайна среща тя се бе омъжила, овдовяла, а сега започваше собствена политическа кариера.

Камерата закова върху лицето на Нел. Изострените черти и изпълнените с болка очи представляваха ярък контраст с блестящата усмихната млада жена, която Дан помнеше.

Ще ѝ напиша бележка, помисли си той. Вероятно няма да се сети кой съм, но бих искал да го направя. Изглежда толкова измъчена. Адам Коулиф сигурно е бил страхотен човек.

33.

Петък, шестнадесети юни

Уинифред Джонсън бе живяла на ъгъла на Амстердам авеню и Осемдесет и първа улица. В десет часа в петък сутрин Нел се среща във фоайето на сградата с дядо си.

— Жалки останки от отминало величие, Мак — каза тя, когато той пристигна.

Мак се огледа. Мраморният под беше на петна, осветлението едва мъждукаше. Мебелировката се състоеше от две вехти кресла.

— Майката на Уинифред се обадила на управителя тази сутрин, за да го уведоми за посещението ни — обясни Нел, когато портиерът им махна към единствения асансьор.

— Нел, мисля, че идването ни тук е голяма грешка — каза Корнелиъс Макдермот, докато се изкачваха към петия етаж. — Не знам накъде ще се насочи разследването на районната прокуратура, но ако Уинифред е била замесена или е знаела нещо за подкупите...

— Не намеквай, че Адам е участвал в далаверите, Мак — озъби се Нел.

— Не намеквам нищо, освен факта, че ако полицаите получат заповед за обиск на апартамента на Уинифред, няма да е никак добре, дето ние с теб сме ги изпреварили.

— Мак, моля те! — Нел се опита да скрие тревогата в гласа си. — Аз само помагам. Дойдох тук, за да видя как Уинифред е уредила финансовото положение на майка си. Търся застрахователни полици или нещо подобно. Госпожа Джонсън се тревожи, че ще трябва да напусне „Олдхаудс“. А тя е щастлива там. Според мен не е особено симпатична, но очевидно има тежък артрит. Не мисля, че и аз бих излъчвала някакъв чар, ако страдах от непрестанни болки.

— Какво общо има излъчването на чар с нашето ровене из апартамента на Уинифред? Хайде, Нел, винаги сме били откровени един с друг. Не си просто скаут, който върши добро. Ако наистина е

имало някаква далавера при Уолтърс и Арсдейл, ти се надяваш да откриеш нещо, което да свърже Уинифред с проблема и да изчисти името на Адам като току-що паднал сняг.

Тръгнаха по мрачния коридор.

— Апартаментът на Уинифред е 5 Е — каза Нел и бръкна в чантата си, за да извади ключовете, които госпожа Джонсън ѝ беше дала.

— Евтина двойна ключалка — отбеляза Мак кисело. — Добър професионалист може да я задейства за секунда с отварачка за бира.

Нел отключи, поколеба се за момент и влезе. Уинифред е била тук само до преди една седмица, а вече мястото изглеждаше изоставено и запустяло.

Застанаха за момент в антрето. Събираха кураж. На масата вляво стоеше ваза с увехнали цветя, от онези евтини букети, които продаваха по бакалиите. Точно пред тях беше всекидневната, дълга, тясна, мрачна стая с изтънял персийски килим, старо канапе и кресло, тапицирани с червен велур, пиано и маса с дантелена покривка. На нея имаше няколко симетрично разположени снимки в рамки и две настолни лампи с абажури с ресни. Всичко беше толкова старомодно, че Нел си представи филм за викторианската епоха.

Приблужи се до масата, за да разгледа снимките. Повечето показваха как младата Уинифред, облечена в бански костюм, получава някаква купа. Изглеждаше около двацет, слаба и усмихната.

— Това трябва да са снимките, които майка ѝ иска. Ще ги взема на тръгване.

Нел се върна в коридора и погледна към кухнята вляво. После зави надясно. Дядо ѝ вървеше след нея. В по-голямата спалня имаше двойно легло, тоалетка и скрин. Кретонената покривка ѝ напомни за баба ѝ.

Влезе в следващата стая, очевидно използвана от Уинифред като кабинет и всекидневна. Тук бяха натъпкани канапе, телевизор, кошница със списания и бюро с компютър. Двата рафта с книги над бюрото и над канапето засилиха клаустрофобията на Нел. Ужасно потискащо, помисли си тя. Уинифред е прекарвала по-голямата част от живота си тук, а се обзалагам, че не е променила нищо, след като майка ѝ е постъпила в старчески дом.

— Нел, ако сме приключили с обиколката, предлагам да се опиташ да откриеш онова, което търсиш, и да се махаме оттук.

Нел знаеше, че когато Мак заговори така, значи наистина е разтревожен. Всъщност си призна, че не се бе сетила, че влизането ѝ в апартамента на Уинифред Джонсън може да бъде изтълкувано негативно от прокурора.

— Прав си, Мак. Съжалявам.

Отиде до бюрото и чувствайки се неловко от това, което правеше, отвори средното чекмедже.

Сякаш откри нов свят. Чекмеджето беше натъпкано с всякакви листа — от лепящи се бележки до архитектурни планове. И на всеки лист, с едри или прекалено дребни букви, Уинифред бе написала четири думи: „Уинифред обича Хари Рейнълдс.“

34.

Управителят на салона, където работеше Лиза Райън, ѝ каза, че може да отсъства цяла седмица.

— Нуждаеш се от малко време за себе си, скъпа — каза той, — за да започнеш процеса на лечение.

„Процеса на лечение“, презрително помисли Лиза, докато оглеждаше купчината дрехи на леглото. Това сигурно са най-тъпите думи, изричани някога. Спомни си с какво презрение се отнасяше към тях Джими, когато ги чуваше от устата на някой телевизионен водещ след репортаж за самолетна катастрофа или земетресение.

— Роднините току-що са били уведомени, телата още не са открити, а някакъв кретен с микрофон говори за процеса на лечение — казваше Джими и поклащаше раздражено глава.

Някой ѝ бе споменал, че ще ѝ подейства добре, ако е непрестанно заета. Една от възможните дейности бе разчистването на гардероба и чекмеджетата на Джими. Затова в момента сортираше дрехите му и ги прибираще в кутии, за да ги даде на Армията на спасението. По-добре да помогнат на някоя бедна душа, отколкото да гният в гардероба като дрехите на дядо, помисли си Лиза.

Баба ѝ беше запазила абсолютно всички негови вещи, създавайки нещо като светилище. Лиза помнеше как в детството си се бе учудвала на саката и палтата му, които висяха до дрехите на баба ѝ.

Не се нуждая от тях, за да го помня, помисли си тя, докато сгъваше спортните ризи, които децата му бяха подарили миналата Коледа. Няма момент, в който да не мисля за него.

— Променете стереотипа — беше я посъветвал директорът на погребалното бюро. — Местата около масата за вечеря. Мебелите в спалнята. Ще се изненадате как дребните неща могат да ви помогнат през първата година след загубата.

Когато приключеше с разчистването на скрина, щеше да го сложи в стаята на момчетата. Вече беше преместила макета на мечтаната им къща във всекидневната.

Утре ще преместя леглото и ще го сложа под прозореца, реши Лиза, макар да се съмняваше, че и всичките промени на света можеха наистина да ѝ помогнат. Не си представяше, че някога ще настъпи ден, в който няма да мисли непрестанно за Джими.

Погледна часовника и с учудване видя, че е три без четвърт, което означаваше, че децата ще се приберат след двайсетина минути. Не искаше да я видят как подрежда нещата на баща им.

Парите, внезапно се сети тя.

Вчера, след опелото на Адам Коулиф, когато видя двете ченгета да излизат от църквата, беше сигурна, че ще искат да говорят с нея. Да предположим, че разберат за парите. Или заподозрат нещо, вземат заповед за обиск и ги намерят тук. Защо да не решат, че знам как Джими се е сдобил с тях и да не ме арестуват. Какво ще правя тогава?

Вече не можеше да овладее ужаса. Паниката я поглъщаше.

Внезапният звук разтърси притихналата къща. Стресната, Лиза изпусна ризата, която държеше, и хукна надолу. Трябва да е Бренда, напомни си тя. Каза, че ще се отбие по-късно.

Но още преди да отвори, знаеше със сигурност, че вместо Бренда ще види единия детектив.

Джак Склафани бе изпълнен от искрено съчувствие, когато забеляза подпухналите очи и измъченото изражение на вдовицата на Джими Райън. Изглежда така, сякаш е плакала цял ден. Вероятно е ужасен шок. А и на тридесет и три години е прекалено млада, за да остане сама с три деца.

За първи път я беше срещнал, когато дойде с Бренън, за да ѝ съобщят, че трупът на мъжа ѝ е бил идентифициран. По-скоро частите от трупа. Беше сигурен, че Лиза го позна пред църквата след опелото на Коулиф.

— Детектив Джак Склафани, госпожо Райън. Помните ли ме? Бих искал да поговорим няколко минути, ако нямате нищо против.

Ужас замени мъката в очите ѝ. Няма да е трудно, помисли си Склафани. Каквото и да я тормози, бързо ще изплува на повърхността.

— Мога ли да вляза? — любезно попита той.

Лиза изглеждаше парализирана, неспособна да помръдне или проговори. Най-после прошепна:

— Да, разбира се. Влезте.

Благослови ме, отче, защото съгреших, помисли си детективът, докато влизаше в къщата след нея.

Седнаха сковано един срещу друг в малката, но приятна всекидневна. Джак нарочно се загледа за дълго в семейния портрет, който висеше на стената над канапето.

— Тази снимка е правена в по-добри времена — отбеляза той. — Джими изглежда, сякаш е покорил света. Горд съпруг и баща.

Думите постигнаха желаня ефект. Сълзите изпълниха очите на Лиза, а част от напрежението ѝ изчезна.

— Наистина бяхме покорили света — тихо отвърна тя. — Знаете какво имам предвид. Живеехме от заплата до заплата като повечето хора от нашата среда, но това не беше проблем. Забавлявахме се много и имахме планове. И мечти.

Посочи към масата.

— Това е макет на къщата, която Джими щеше да построи за нас някой ден.

Джак стана, за да огледа макета отблизо.

— Много е хубава. Може ли да те наричам Лиза?

— Да, разбира се.

— Лиза, първата ти реакция, когато чу, че Джими е мъртъв, беше да попиташ дали се е самоубил, което означава, че нещо в живота му е куцало. Но какво? Имам чувството, че не е било проблем между вас двамата.

— Не беше.

— Здравето?

— Джими никога не боледуваше. Шегувахме се, че е срамно да плащаме здравна осигуровка за човек като него.

— Значи пари — предположи Склафани.

Бинго, помисли си той, тъй като видя как Лиза свива ръцете си в юмруци.

— Лесно е да натрупаш големи сметки, когато имаш семейство — продължи Джак. — Плащаш нещо, от което се нуждаеш, с кредитната карта. Сигурен си, че ще успееш да погасиш дълга след един-два месеца, но внезапно ти трябват нови гуми за колата или нов покрив за къщата, или някое от децата отива на зъболекар — въздъхна детективът. — Аз самият съм баща. Знам как е.

— Никога не сме трупали сметки — отбранително каза Лиза. — Поне докато Джими не загуби работата си. А знаете ли защо я загуби? — избухна тя. — Защото беше честен и почтен човек. Възмути се, че предприемачът, за когото работеше, използва некачествени материали. Е, разбира се, някои предприемачи така пестят. Но Джими каза, че онзи тип рискувал живота на хората. И заради съзнателността си, той беше не само уволнен, а и влезе в черния списък. Не получаваше работа никъде. Тогава започнаха и финансовите ни проблеми.

Внимавай, напомни си Лиза. Дрънкаш прекалено много. Но разбирането в очите на детектив Склафани беше като балсам за душата ѝ. Мина само една седмица, а аз вече нямам търпение да си поговоря с някого.

— Колко време беше безработен Джими?

— Почти две години. Успяваше да се закачи тук-там, но не за постоянно и за добри пари. Разчу се, че има голяма уста. Опитаха се да го унищожат заради това.

— Сигурно е почувствал голямо облекчение, когато са му се обадили от офиса на Адам Коулиф. Как стана така, че Джими се свърза с тях? Коулиф беше отворил собствена фирма съвсем наскоро.

— Джими опитваше навсякъде — обясни Лиза. — Случайно Адам Коулиф видял документите му. Накара помощничката си да ги предаде на Сам Краус. И той взе Джими на работа.

Внезапно Лиза се сети нещо. Разбира се, помисли си тя, сигурно точно така е станало. Джими ѝ беше споменавал, че Краус също е прочут с далаверите си. Вероятно съпругът ѝ е бил насилен да се примири с това или да загуби работата си.

— Изглежда нещо доста е притеснявало Джими — предположи Склафани. — След като ти си помисли, че може да се е самоубил. Защо не поговориш с мен? Ако Джими е искал да узнаем някои неща, но вече не е сред нас, за да ни ги каже лично?

Точно така е станало, убеждаваше се Лиза, без да е чула думите на детектива. Сигурна съм. Джими е видял нещо нередно. Дали са му възможност да избира: или да го уволнят, или да му платят и да си затвори очите. Знаел е, че след като приеме парите, вече им е в ръцете, но го е направил.

— Джими беше добър и честен човек — започна тя.

Склафани кимна към семейната снимка.

— Това се вижда.

Ето, започна се, помисли си той. Лиза ще проговори.

— Онзи ден, след погребението... — Думите ѝ заглъхнаха, защото чу отварянето на кухненската врата и тропането на децата, които се втурнаха в къщата.

— Мамо, у дома сме — извика Кели.

— Тук съм — отвърна Лиза и скочи. Внезапно се ужаси от мисълта, че тъкмо се готвеше да каже на полицаия за скрития в мазето пакет с мръсни пари.

Трябва да се отърва от него, помисли си тя. Трябваше да поговоря с Нел вчера. Чувствам, че мога да ѝ се доверя. Вероятно тя ще ми помогне да върна парите в компанията на Краус. Нали нейният съпруг изпрати Джими там.

Децата я наобиколиха за целувка. Лиза погледна към Джек Склафани.

— Джими страхотно се гордееше с тях тримата. И те се гордееха с него. Защото беше добър и почтен човек.

35.

— Значи Уинифред е имала приятел?

— Шокирана съм — призна Нел. Седяха в таксито на път за вкъщи. — Често се шегувах с Адам, като му казвах, че е влюбена в него.

— Била е влюбена в него по начина, по който жените си падат по Елвис Пресли или „Бийтълс“ — раздражено отбеляза Мак. — А Адам ѝ се е подмазвал, за да остави Уолтърс и Арсдейл и да отиде с него в новата му фирма.

— Мак!

— Съжалявам. Имам предвид, че Адам беше много по-млад и с красива съпруга. А Уинифред не беше глупава. Очевидно е имала връзка с някакъв тип на име Хари Рейнълдс.

— Чудя се защо той не се появи — отбеляза Нел. — Уинифред сякаш просто изчезна от света. Според майка ѝ никой не ѝ се е обаждал, освен управителят на сградата, който звъннал, за да ѝ каже, че ако не възнамерява да се връща в апартамента, по-добре да го освободи. Това означава, че няма никакъв шанс.

— Все още смятам, че допуснахме грешка с отиването там. Особено след като се оказа, че няма никакви документи. Трябваше първо да посетиш офиса.

— Мак, бях в апартамента на Уинифред по молба на майка ѝ.

Пакетът с рамкирани снимки лежеше в скута на Нел. Корнелиъс Макдермот му хвърли бегъл поглед.

— Искаш ли да помоля Лиз да изпрати тези неща в старческия дом? — допита той.

Нел се поколеба. Може и да посетя госпожа Джонсън отново, помисли си тя, но няма да е скоро.

— Добре, помоли я. Ще се обадя на госпожа Джонсън, за да ѝ кажа, че сме ги изпратили и че ще потърсим документите на Уинифред в офиса.

Таксито спря. Нел почувства ръката на Мак на рамото си.

— На твое разположение съм, Нел — каза той тихо и я прегърна.

— Знам, Мак.

— Ако имаш нужда да поговориш, просто вдигни телефона, по което и да е време. Не забравяй, аз самият съм натрупал толкова тъга.

Да, така е, помисли си Нел. Жена ти, синът ти, снаха ти — всички починаха внезапно. Без съмнение знаеш какво е мъка.

Когато се обърна, Карло вече ѝ държеше вратата. Тогава чу гласа на Мак.

— Нел, само един въпрос.

Тонът му беше необичайно колеблив. Нел се обърна и зачака.

— Никога не си попълвала обща данъчна декларация с Адам, нали?

Тъкмо се канеше да му отвърне рязко, когато видя изписаната по лицето му тревога. Тогава загрижено осъзна, че възрастта му си личеше все повече с всеки изминал ден.

Спомни си как, когато се омъжи за Адам, дядо ѝ бе предупредил да попълват отделни данъчни декларации.

— Нел, възнамеряваш да градиш политическа кариера — бе казал той. — Това означава, че лешоядите вечно ще кръжат край теб и ще дебнат за някоя грешка. Не можеш да си позволиш да им предоставиш възможност да те опетнят. Остави Адам да попълва собствена данъчна декларация. Защото току-виж, съвсем невинно, той сбърка. Изготвяй сама декларацията и я прави съвсем ясна. Не си играй със сложни номера за избягване на данъци.

— Да, Мак, попълвахме ги отделно — отговори Нел. — Престани да се тревожиш.

Вече излизаше от колата, когато отново се обърна към него.

— Но бъди откровен с мен. Знаеш ли нещо, което да доказва, че Адам е бил замесен в далавери?

— Не — малко неохотно отговори Мак и поклати глава. — Нищо.

— Значи комбинацията от слуховете, твърденията на Уолтърс и Арсдейл и прочутият ти инстинкт те карат да мислиш, че е бил участник в това, което разследва районният прокурор?

Мак кимна.

— Мак, знам, че се опитваш да ме защитиш. За което предполагам, че трябва да те обичам, но...

— Не се чувствам особено обичан в момента, Нел.

Тя успя да се усмихне.

— Честно казано, не си. Но в същото време си. Повярвай ми, и двете са истина.

Поглеждайки извинително към Карло, Нел най-последно стъпи на бордюра. Когато слезе от асансьора и се потопи в благословеното спокойствие на апартамента си, вече бе решила.

Не разбираше собствената си ясновидска способност да усеща някои събития. Нито пък приемаше идеята, че един медиум може да общува с мъртвите. Но ако Бони Уилсън твърдеше, че има връзка с Адам, тя трябваше да го провери.

Ако не заради самата себе си, то поне заради Адам.

36.

Спасителният екип на бреговата охрана продължаваше изморителното издирване на останки от яхтата и пътниците ѝ. В петък следобед бе направено първото значително откритие. В района на мост „Веразано“ вълните изхвърлиха на брега петдесетсантиметрово парче дърво. Части от синя спортна риза и човешки кости бяха заклещени в цепнатините.

Зловещото откритие потвърди, че са намерени следи от още една жертва. Помолиха секретарката на Сам Краус да разкаже с какво е бил облечен, когато тръгнал от службата си, за да отиде на яхтата. Тя беше абсолютно сигурна, че е носил синя спортна риза с дълги ръкави и бежев панталон.

Джордж Бренън научи новината, когато тръгваше за среща с Джак Склафани на Четиринадесета улица. В джоба му лежеше заповедта, която им даваше право да претърсят жилището на Ейда Каплан.

Видяха се във фойето и Бренън съобщи на Склафани последното откритие.

— Знаеш ли, Джак — каза той, — който и да го е извършил, е използвал достатъчно експлозив за взривяването на презокеански кораб. Миналият петък беше идеален ден за плаване с яхта. Чух, че имало доста съдове в пристанището. Късмет е, че повечето вече са били потеглили към сушата, когато е избухнала „Корнелия II“. Колко ли жертви още щеше да има, ако наблизко са плавали и други яхти.

— Мислиш ли, че е била взривена дистанционно? Или бомбата е имала часовник? Вероятно е било нагласено адски грижливо.

— Адски грижливо, да, ако е бил човек с опит в експлозивите като Джед Каплан. В противен случай е можел да убие и самия себе си, докато сглобява елементите.

Разстроената Ейда Каплан хлипаше притеснено при мисълта какво щяха да си помислят съседите. Синът ѝ седеше до масата в малката всекидневна с презрително изражение.

Въобще не се тревожи, помисли си Склафани. Което значи, че ако той е виновен за взривяването на яхтата, тук никога не е носил нищо уличаващо.

Все пак имаха една малка находка — откритието на торба с марихуана, прибрана в спортен сак в гардероба.

— Я стига, всеки може да разбере, че е стара — запротестира Джед. — Никога не съм я виждал. Освен това бях тук за последен път преди пет години.

— Вярно е — потвърди Ейда Каплан. — Прибрах някои негови неща в гардероба, в случай че някога си ги поиска, но не ги е докосвал, откакто се е прибрал. Кълна се.

— Съжалявам, госпожо Каплан — каза Бренън. — Съжалявам и за теб, Джед, но тук има достатъчно трева, за да те арестуваме за притежание на дрога с намерение за продажба.

Три часа по-късно Склафани и Бренън оставиха Джед в килия в участъка.

— Майка му ще плати гаранцията, но поне съдията се съгласи да прибере паспорта му — рече Бренън с недоволство.

— Сигурно си е научил урока, когато са го пипнали е онези експлозивни в Австралия — отбеляза Джек Склафани. — В апартамента нямаше абсолютно нищо, което да го свърже с изрива на яхтата.

Тръгнаха.

Как мина посещенията ти при Лиза Райън?

— Сигурен съм, че се канеше да ми съобщи нещо точно когато децата ѝ се прибраха от училище.

Джек Склафани поклати глава и извади ключа от колата си.

— Кълна се, че след две минути щях да чуя всичко, което знае. Дори поостанах, за да поговоря с децата.

— И пи мляко с бисквити с тях?

— А после кафе с нея. Повярвай ми, опитах всичко. Тя просто отказа да се върже на „довери ми се“.

— Защо ли е решила да замълчи?

— Можем само да гадаем — отвърна Склафани. — Но според мен не искаше да ми каже нещо, което би могло да съсипе репутацията

на Джими Райън в очите на децата.

— Знаеш ли, обзалагам се, че си прав. Ще се видим утре. Може пък тогава да извадим късмет.

Мобифонът на Джордж Бренън звънна. Уведомиха го, че близо до мост „Веразано“ е била намерена и дамска чанта. В прогизналия от водата портфейл открили кредитни карти и шофьорска книжка на името на Уинифред Джонсън.

— Казват, че чантата почти не е обгорена — рече Бренън, след като затвори телефона. — Странна работа. Сигурно моментално е излетяла, а после е паднала във водата.

— Освен ако въобще не е била на яхтата по време на експлозията — предположи Склафани след замислено мълчание.

37.

Нел цял следобед отговаря на съболезнователните писма, които се бяха натрупали на бюрото ѝ. Когато свърши, беше почти пет часът. Трябва да поизляза, помисли си тя. Не съм тренирала вече седмица.

Сложи си шорти и тениска, пхна кредитната си карта и една десетдоларова банкнота в джоба и се отправи към Сентръл Парк. На Седемдесет и втора улица зави и затича на юг. Преди бягах поне три-четири пъти седмично, спомни си тя. Защо спрях да го правя?

Докато възвръщаше формата си и се наслаждаваше на усещането за свобода, предизвикано от енергичните движения, Нел се замисли за безбройните картички със съболезнования, които беше получила.

„Изглеждаше толкова щастлива с Адам.“

„Толкова съжаляваме за трагедията ти.“

„На твоє разположение сме.“

Защо не прочетох и едно писмо, в което да пише какъв прекрасен човек е бил Адам и колко ще липсва на всички?

Защо се чувствам толкова празна? Защо не мога да плача?

Нел ускори темпото, но не успя да прогони въпросите. Някъде беше чела, че човек не е в състояние да надбяга мислите си.

Дан Майнър обиколи южната част на парка, после затича на север. Великолепен ден за спортуване, помисли си той. Следобедното слънце беше приятно топло, а ветрецът освежаваше. Беше пълно с хора. Някои на ролкови кънки, други — просто на разходка, трети се наслаждаваха на гледката или четяха по пейките.

Дан почувства остра болка, когато мина покрай една занемарена млада жена, облечена във вехта рокля. Никой не седи до нея, помисли си той, забелязвайки многобройните найлонови пликове до краката ѝ.

Дали и Куини бе прекарала така по-голямата част от живота си? Дали и тя е била пренебрегвана и избягвана от всички?

Странно защо по-лесно му беше да мисли за нея като за Куини. Мама беше различна. Красива тъмнокоса жена с нежни ръце, която го наричаше Дани.

Беше започнала да пие всяка вечер, след като аз си легнех. Понякога се събуждах и носех одеяло, за да я покривя, след като заспеше.

Докато тичаше, Дан мярна висока жена с кестенява коса.

Познавам я, помисли си той.

Реакцията му беше светкавична, подобна на усещането, което се получава, когато нещо раздразни рефлексите на спомените. Спря и се обърна. Коя е тя? Откъде я помня?

Знаеше, че бе виждал лицето ѝ през последните двадесет и четири часа.

Разбира се! Нел Макдермот! Видях я по новините в десет часа снощи. Репортажът от опелото на съпруга ѝ.

Импулс, който не разбираше, го накара да се затича обратно към южната част на Сентръл Парк, следвайки подскачащата кестенява коса на Нел Макдермот.

Когато наближи Бродуей, Нел намали скоростта. Книжарница „Колизеум“ се намираше на ъгъла с Петдесет и седма улица. На излизане се бе сетила да вземе пари и кредитна карта, в случай че реши да се отбие там. Сега беше моментът.

Ако ще ходя да се видя с Бони Уилсън и да изслушам твърденията ѝ, че е осъществила връзка с Адам, тогава трябва да знам повече за ясновидския феномен. Убедена съм, че Мак ще ми се присмее. Ще ми каже, че само прости хора и откачени стари жени, имайки предвид леля Гърт, вярват на такива дрънканици. Всъщност само заради него отхвърлих предложението на Гърт. Но ако това, което видях Бони Уилсън да прави по телевизията, е било истинско, значи тя може да осъществи връзка с Адам. А щом ще ходя при нея, трябва да съм подготвена. Да знам за какво да питам и какво да търся.

Дан последва Нел по Бродуей. После застана на тротоара пред книжарницата и се вторачи във витрината, уж че оглежда книгите. Чудеше се какво да направи. Дали да я последва вътре? Нямах и цент в себе си, значи нямаше начин да се престори, че пазарува. Освен това бе тичал доста дълго, преди да я види, и знаеше, че се нуждае от душ и преобличане.

Хвана крайчеца на фланелката и избърса потта от челото си. Вероятно просто трябва да ѝ напиша една бележка, каза си той.

Но бих предпочел да поговорим сега. Телефонният ѝ номер сигурно не е в указателя, а в подобен момент може би ѝ се налага да отваря прекалено много писма. Ще вляза!

През витрината забеляза как Нел върви по пътеката между рафтовете с книги. После, с облекчение и притеснение, я видя да отива към касата.

Щом излезе, Нел направи две дълги крачки към ъгъла и вдигна ръка, за да спре таксито, което идваше към нея.

Сега или никога, помисли си Дан.

— Нел?

Тя се закова на място. Високият рус спортист в анцуг с дълги ръкави ѝ беше смътно познат.

— Дан Майнър, Нел. Срегнахме се в Белия дом. Преди няколко години.

И двамата се усмигнаха.

— Трябва да признаеш, че това определено звучи по-добре от: „Не сме ли се виждали някъде?“ — каза Дан и бързо добави: — Ти беше на приема с дядо си, а аз гостувах на конгресмен Дейд.

Сигурна съм, че го познавам, помисли си Нел, докато разглеждаше приятното му лице. Изведнъж се сети.

— О, да, спомням си! Ти си лекар. Хирург педиатър. Завършил си Джорджтаун.

— Точно така.

А сега какво да кажа, запита се Дан. Забеляза как спонтанната усмивка изчезва от лицето на Нел Макдермот.

— Просто исках да ти кажа, че ужасно съжалявам за смъртта на съпруга ти.

— Благодаря.

— Госпожице, желаете ли такси или не? — извика шофьорът, който бе спрял до бордюра.

— Да, изчакайте един момент, моля. — Нел подаде ръка на Дан. — Благодаря, че спря да се видим, Дан. Приятно ми беше да се срещнем отново.

Дан остана на тротоара и загледа таксито, което зави на изток по Петдесет и седма улица. Как ли можеш да поканиш на вечеря жена, която е вдовица едва от една седмица, запита се той.

38.

В петък следобед заведоха Бен Тъкър при детската психоложка, доктор Мегън Кроули.

Той остана в чакалнята, докато майка му разговаря с лекарката. Знаеше, че ще го разпитва за съня му. А това бе нещо, което не желаше да споделя.

Кошмарът вече се появяваше всяка нощ. Понякога, дори през деня, си мислеше, че като завие зад някой ъгъл, змията ще го чака там и ще скочи върху него.

Мама и татко се опитваха да му обяснят, че това, което вижда, не е истинско и че просто е разстроен. Твърдяха, че е много тежко за едно дете да види ужасна експлозия, в която загиват хора. Казваха, че лекарката ще му помогне да се съвземе.

Но те не разбираха. Не беше виновна експлозията. А змията.

Татко го съветваше, когато мисли за онзи ден в Ню Йорк, да си спомня посещението до Статуята на свободата. И колко се бяха забавлявали, докато изкачваха всички онези стъпала, и за прекрасната гледка от короната.

Бен се беше опитал да го послуша. Дори започваше да си припомня отегчителната история за това как дядо му бил едно от децата, събрали пари за издигането на статуята. Мислеше за всички онези хора, които пристигаха в Щатите от други страни, минаваха покрай нея и ѝ се възхищаваха. Но и това не помагаше. Той просто не можеше да се освободи от змията.

Вратата се отвори и майка му излезе заедно с още една жена.

— Здравсти, Бен. Аз съм доктор Мегън.

Беше млада, за разлика от доктор Питърсън.

— Доктор Мегън би искала да си поговори с теб, Бенджи — каза майка му.

— Ще дойдеш ли с мен? — запита я той леко изплашен.

— Не, ще те чакам тук. Но не се тревожи. Всичко ще е наред. След малко отиваме да се забавляваме някъде.

Бен се вгледа в лекарката. Знаеше, че трябва да отиде с нея. Но няма да говоря за змията, обеща си той.

Доктор Мегън обаче го изненада. Очевидно тя въобще не искаше това от него. Разпита го за училището и той й каза, че е в трети клас. После се поинтересува какво е отношението му към спорта. Бен сподели, че най-много харесва борбата, после се похвали как онзи ден победил противника си само за трийсет секунди. След това си говориха за уроците по музика и Бен призна, че не се упражнява достатъчно.

Изобщо си говориха за много неща, но тя нито веднъж не го запита за змията. Каза му, че ще се видят отново в понеделник.

— Доктор Мегън е готина — каза Бен на майка си, когато се качиха в асансьора. — Може ли сега да отидем да ядем сладолед?

39.

Събота и неделя, седемнадесети и осемнадесети юни

Нел прекара цялата петъчна вечер, зачетена в книгите за ясновидци.

До събота следобед прегледа главите, отнасящи се до аспектите на феномена, който искаше да проучи. Какво от всичко това вярвам, питаше се тя, докато препрочиташе някои пасажки.

Знам точния момент, когато баба, мама и татко умряха. Знам, че когато бях в Хавай, мама и татко ме накараха да плувам, въпреки че исках да се откажа. Това са личните ми ясновидски преживявания.

Отбеляза, че някои автори пишеха за „аурата“. Последния ден, деня на експлозията, когато видях Уинифред, около нея имаше някакво огромно черно петно, спомни си Нел. Дали съм видяла аурата ѝ?

Замисли се за онзи път, когато бе гледала Бони Уилсън по телевизията. Определено я впечатли, докато говореше с онази жена за обстоятелствата, при които бе загинал съпругът ѝ.

Скептиците твърдят, че хората, претендиращи да са ясновидци, просто имат късмет в предположенията, основани на информацията, която хитро измъкват от вярващите. Е, аз наистина съм скептик, помисли си Нел, но признавам, че ако Бони Уилсън е мошеничка, успя и мен да заблуди.

Дали хората, които твърдят, че осъществяват връзка с мъртвите, наистина само отгатват? Но как Бони Уилсън ще отгатне всичко, което каза на онази жена? Ами синхронизмът? Мислиш за някого и минута след това той ти се обажда. Сякаш единият изпраща факс, а другият го получава.

Може би ясновидците, които твърдят, че имат връзка с мъртвите, са всъщност факс машините.

О, Адам, защо ти казах да не се прибираш у дома онази вечер, агонизираще Нел. Ако не го бях направила, щях ли по-лесно да приема мисълта, че вече те няма?

Но дори и изобщо да не се бяхме разправяли, смъртта ти щеше да остави много въпроси без отговор. Кой ти причини това, Адам? И защо?

Мислех, че горката Уинифред е влюбена в теб, но сега знам, че е имало друг човек в живота ѝ. Радвам се, че го научих и се надявам да е разбрала какво е да си обичан.

Мак ужасно се тревожи, че името ти ще бъде замесено в разследването на далаверите с подкупи при Уолтърс и Арсдейл. Ти работи там повече от две години, а те не дойдоха на опелото. Знам, че са ти ядосани, защото ти купи имота на Каплан и създаде своя собствена фирма. Но това не беше ли просто амбиция? Възпитана съм да вярвам, че амбицията е нещо хубаво.

Дали човекът, който взриви яхтата ти, е искал да те премахне от пътя си? Ти ли беше мишената? Или Сам Краус? Или пък Уинифред? Вдовицата на Джими Райън ме заговори след опелото, но нещо я подплаши. Дали не се канеше да ми разкрие факти за срещата на яхтата, които би трябвало да знам? Възможно ли е Джими Райън да е научил нещо опасно за някого? И той да е бил мишената?

Последната сутрин Адам ѝ беше казал, че съществуват нюанси на честността в строителния бизнес. Какво ли имаше предвид?

Почти цялата нощ Нел остана будна. Сякаш Адам всеки момент ще се прибере у дома...

Най-после заспа, но се събуди в шест. Очертаваше се великолепна юнска сутрин. Нел се изкъпа, облече се и отиде на църковната служба в седем.

— Нека Адам и всички скъпи мои покойници да почиват в мир...

Молитвата ѝ беше същата като предишната седмица. И щеше да е същата в продължение на още много съботи. Докато намереше отговори и обяснения на случилото се.

Ако Адам се опитва да осъществи контакт с мен, сигурно има някаква причина, поради която не може да намери покой, помисли си Нел. Припомни си ученията на църквата. Свещеникът от Арсдейл имал забележителни познания за отвъдното. Отец Рио бил мистик. Не знам в какво да вярвам!

На път за вкъщи след службата спря да си купи геврек. Беше още горещ. Обичам Ню Йорк в неделя сутрин, помисли си тя, докато

вървеше по Лексингтън авеню. Прилича на малък град, който току-що се е събудил. Улиците са празни и тихи.

Тази част от Манхатън е била районът на Мак. Дали ще бъде и моят, зачуди се Нел и пулсът ѝ се ускори. Без Адам вече няма да агонизирам при мисълта да се кандидатирам за Конгреса. Ядоса се на себе си, тъй като осъзна, че за секунда бе почувствала облекчение, че този проблем вече не съществува.

40.

Питър Ланг прекара уикенда сам в Саутхямптън, след като отказа дузина покани на приятели за голф, коктейл или вечеря. Цялата му енергия и мисли бяха съсредоточени върху положението с финансирането на проекта за „Вандермиър“ и неотложната нужда да накара Нел Макдермот да му продаде парцела, който съпругът ѝ бе купил от госпожа Каплан.

Все не вярвах, че ще свалят статута на историческа забележителност от къщата на Вандермиър, укори се Питър. А когато се разбра, че това ще стане, Адам Коулиф вече го бе изпреварил.

Без парцела на Каплан, комплексът, който щяха да издигнат, щеше да бъде хубав, но само толкова. С него обаче, Ланг щеше да създаде архитектурен шедевър.

Досега никога не беше поставял името си на някоя от своите сгради. Беше изчаквал идеалната комбинация от място и проект. Резултатът щеше да е сграда, която да прославя три поколения Ланг.

Адам Коулиф обаче му бе обяснил подробно, че по-скоро ще се видят в ада, отколкото да му продаде парцела си. Така го принуди да станат партньори.

Е, изглежда Адам ще се появи в ада преди мен, помисли си Питър с мрачно задоволство.

А сега трябваше да избере най-подходящия начин да се справи с вдовицата му и да я убеди да продаде имота. Беше я проучил достатъчно, за да знае, че поне в близко бъдеще няма да бъде принудена да продава за пари. Нел беше повече от добре във финансово отношение и напълно независима от покойния си съпруг. Но Питър все пак имаше един коз, който почти гарантираше победата му.

Беше общоизвестно, че Корнелиъс Макдермот се разочарова ужасно, когато внучката му не се кандидатира за мястото в Конгреса преди две години, след пенсионирането му.

Тя има необходимите качества, помисли си Питър, докато в късния неделен следобед се разхождаше по обрамчената с цветни лехи пътека, която водеше от къщата към океана. Жалко, че не се кандидатира още миналия път. Горман си беше чиста загуба и ако напусне, тя ще трябва да се поизпоти, за да си върне гласовете на хората, разочаровани от него.

Нел Макдермот е обаче камъче от старата скала и също като дядо си разбира от политика, разсъждаваше Питър. Освен това е достатъчно умна, за да разбере, че мога да направя много, за да ѝ помогна да бъде избрана, и следователно ще е хубаво да ме има на своя страна. И не само това. Подозирам, че когато от прокуратурата започнат да се ровят из делата на Адам, тя сама ще ме моли да ѝ се притека на помощ.

Питър Ланг пусна хавлията и с дълги решителни крачки се хвърли в Атлантическия океан.

Водата беше зашеметяващо студена, но след няколко метра тялото му започна да свиква. Докато плуваше с бързи и опитни движения, Ланг мислеше за пропуснатата среща и се чудеше дали Адам Коулиф е осъзнавал изобщо какво става, докато водата го е поглъщала.

41.

Бони Уилсън бе казала на Гърт да ѝ звънне по всяко време, ако Нел Макдермот реши, че иска консултация. Добре разбираше, че Нел ще се поколебае. Като популярна журналистка, вечно изложена на погледите на обществото, тя само можеше да загуби, ако се разчуеше, че се е консултирала с ясновидка. Освен това се говореше, че Нел ще се кандидатира за Конгреса, а пресата вечно търсеше начини да дискредитира някого.

Репортерите се бяха отнесли с презрение към факта, че Хилари Клинтън се е обърнала към медиум, за да се свърже с Елинон Рузвелт, а Нанси Рейгън бе критикувана безпощадно заради консултациите ѝ с астролог.

Но в неделя вечер, в десет часа, Бони дочака обаждането от Гърт Макдермот.

— Нел иска да се срещне с теб — каза Гърт тихо.

— Какво има, Гърт? Не е нужно да съм ясновидка, за да усетя притеснението ти.

— О, страхувам се, че Корнелиъс ми е ужасно ядосан. Води ни с Нел на вечеря и аз се изпуснах, че сме говорили. Дори споменах нещо от това, което ми разказа. Той се вбеси и направи грешка да забрани на Нел да се вижда с теб.

— А това, разбира се, означава, че тя ще се види с мен.

— Вероятно щеше да го направи при всички положения — отвърна Гърт, — макар да не съм убедена, че самата тя със сигурност го иска. Но сега категорично е решила и настоява да го направи колкото се може по-скоро.

— Чудесно, Гърт. Нека дойде утре следобед в три.

42.

Понеделник, деветнадесети юни

Салонът както винаги не работеше в понеделник. От една страна, Лиза Райън беше благодарна за допълнителния свободен ден — той ѝ даваше малко повече време да се приготви емоционално да се върне сред хората и да се изправи пред света. От друга, искаше ѝ се вече да е там. Страхуваше се как ще изкара първата седмица, когато всичките ѝ клиентки щяха да ѝ поднасят съболезнованията си, а после да разпитват за подробностите около експлозията.

Много от тях бяха дошли в погребалното бюро. Други бяха изпратили цветя и телеграми.

Лиза в същото време осъзнаваше, че експлозията вече не е новина и клиентките ѝ са се върнали към собствения си живот. Вероятно известно време щяха да са благодарни от факта, че могат да очакват звука от колата на съпрузите си вечер. Но скоро и това щеше да се превърне в рутина. Разбира се, всички те я съжаляваха истински, но всяка бе щастлива, че не е тя жената, която приема съболезнования.

Лиза се бе чувствала по същия начин миналата година, когато мъжът на една от клиентките ѝ загина при катастрофа.

Беше говорила за това с Джими. Никога нямаше да забрави думите му. „Лизи, всички сме малко суеверни. Всички имаме чувството, че ако нещо ужасно се случи на някой друг, това може да умилостиви боговете за известно време, така че да ни оставят на мира.“

В девет часа Лиза вече бе разтребила къщата. Все още имаше безброй писма, на които трябваше да отговори, но просто не ѝ се захващаше с тях.

Много стари приятели, които се бяха изнесли от квартала, ѝ писаха, за да изразят мъката и шока си. Сред тях беше и едно момче, с когото тя и Джими бяха израснали и който сега беше важна клечка във филмово студио в Холивуд.

„Помня Джими в седми клас. Веднъж имахме за домашни един от онези научни проекти, които сега, като родител знам, че учителите дават само за да причинят разправии в семейството. Вечерта преди предаването на проектите, аз все още не бях направил моя, но Джими, както винаги, беше готов и се съгласи да ми помогне. Дойде у нас и заедно сглобихме един мост с конструктор «Лего», а после написахме обяснение защо има известен градус на отклонение. Джими беше прекрасен човек.“

А аз едва не накърних добрата му репутация пред ченгетата, помисли си Лиза, припомняйки си петъчното посещение на детектив Склафани. Но това, че си замълча за парите, не разреши проблема ѝ — все пак трябваше да ги върне. Лиза бе абсолютно сигурна, че Джими не ги е приел доброволно, а е бил принуден да ги вземе. Просто нямаше друго обяснение. Бил е поставен пред възможността или да изгуби работата си отново, или да си затвори очите за нещо нередно във фирмата. Натикали са му парите, за да могат да го държат в ръцете си.

Макар да не я познаваше добре, Лиза усещаше, че Нел Макдермот е човек, на когото може да се довери. А и мислеше, че Нел знае нещо за работата на Джими. Та нали точно някой от фирмата на мъжа ѝ го бе поканил на интервю, а после бе предал молбата му на Сам Краус. Така това, което започна като акт на милосърдие, завърши със смърт.

Парите в кутиите бяха свързани по някакъв начин. И макар Лиза да се нуждаеше от тях, за да плати сметките и да сложи храна на масата, тя знаеше, че никога не би могла да похарчи и цент, омърсен с кръвта на Джими.

В десет часа Лиза се опита да звънне на Нел Макдермот. Беше чула, че живее в Манхатън, някъде в Източната част. Телефонът ѝ обаче се оказа нерегистриран.

После си спомни, че дядото на Нел, бившият конгресмен Корнелиъс Макдермот, сега има консултантска фирма. Взе номера от „Справки“ и реши да се обади там. Може би някой щеше да се съгласи да я свърже с Нел.

Веднага я препратиха към жена с приятен глас, която се представи като Лиз Ханли, помощничка на бившия конгресмен.

Лиза реши да е съвсем кратка и ясна.

— Името ми е Лиза Райън — съобщи тя. — Аз съм вдовицата на Джими Райън. Трябва да поговоря с Нел Макдермот.

Лиз Ханли я помоли да изчака. След минута й каза:

— Ако позвъните сега, можете да откриете Нел на 212–555–6784. Тя очаква обаждането ви.

Лиза й благодари, прекъсна връзката и незабавно набра номера на Нел, която вдигна още при първото позвъняване. Пет минути по-късно, в десет и двайсет, Лиза Райън потегли на среща с Нел Макдермот.

43.

За тридесет и осемте си години Джед Каплан бе имал проблеми с полицията достатъчно често, за да знае кога е под наблюдение. Беше развил шесто чувство, което му показваше, че е следен.

Помирисвам ченгетата от два километра, горчиво си помисли той в понеделник сутрин, когато излетя от апартамента и тръгна към центъра. Надявам се, че обувките ви са удобни, тъй като ще си направим хубава разходчица.

Искаше да се махне от Ню Йорк. Не понасяше живота с майка си. Когато се събуди преди един час, гърбът му беше скован от спането върху скапания матрак на тъпото разтегателно канапе. Влезе в кухнята, за да изпие чаша кафе, и намери майка си край масата, потънала в сълзи.

— Баща ти щеше да стане на осемдесет години днес — каза тя с разтреперан глас. — И да направим празненство. Вместо това седя тук сама и се крия. Срам ме е да погледна съседите в очите.

Джед се опита да я успокои, като ѝ обясни, че е невинен, но не успя.

— Помниш онези стари филми с Едуард Робинсън, нали? — запита тя. — Когато жена му умря, единственото нещо, което остави на сина им, беше бебешкото му столче. И каза, че я правел щастлива само докато още седял на него.

Ейда Каплан размаха пръст пред очите му.

— Аз мога да кажа същото за теб, Джед. Позориш ме. Опетняваш и паметта на баща си.

Джед изтърпя дрънканиците ѝ известно време, после излетя от апартамента, притиснат от безнадеждна клаустрофобия. Трябваше да се махне, но се нуждаеше от паспорта си. Ченгетата знаеха, че мизерното обвинение за марихуаната в спортния сак веднага щеше да бъде отхвърлено в съда, затова конфискуваха документите му. Искаха да са сигурни, че няма да отиде никъде.

Не съм признавал, че тревата е моя, помисли си доволно Джед. Казах им, че не съм докосвал сака от пет години, което си е чистата истина.

Но дори след като това обвинение отпаднаше, проблемите му с ченгетата щяха да продължат. Онези типове щяха да измислят друго нещо, за да го въртят тук.

Проблемът е, помисли си Джед, когато се отби да си купи кафе в един магазин на Бродуей, че единствената информация, която мога да им дам, би заковала мен за експлозията.

44.

— Съжалявам, че закъснях — извини се Лиза Райън. — Не предвидих, че няма да успея да намеря място за паркиране. Накрая я оставих в гараж.

Лиза се надяваше да не звучи толкова нервна и притеснена, колкото се чувстваше. Движението в Манхатън винаги я съсипваше, а на всичкото отгоре и тази такса от двадесет и пет долара за гаража, която ужасно я раздразни и обърка.

Двадесет и пет долара бяха ужасно много пари за Лиза, сума, равна на бакшишите, които получаваше за седем-осем маникюра. А сега ги потроши само за да махне десетгодишната си кола от улиците. Ако не беше толкова важно да се види с Нел Макдермот, щеше да подкара обратно към Куинс.

На излизане от гаража сълзи на безпомощност запариха в очите ѝ и я принудиха да спре и да извади кърпичката си. Не искаше да прави циркове по улиците на Манхатън.

Досега винаги се бе чувствала добре облечена, когато слагаше синия костюм с панталон, но поглеждайки жената пред себе си, си помисли, че тоалетът ѝ съвсем евтинее в сравнение с великолепно скроения бежов панталон и светлата блуза на Нел Макдермот.

Снимките ѝ са направо бледо копие, помисли си Лиза. Толкова е красива!

Поздравът ѝ беше мил и любезен. Веднага помоли Лиза да я нарича просто Нел. А Лиза инстинктивно усети, че може да ѝ се довери.

Имаше и още нещо успокояващо в нея — Нел Макдермот излъчваше кротка увереност. Беше повече от явно, че е свикнала да живее сред комфорт.

Докато я следваше към всекидневната, Лиза отново си спомни за Джими и за това как се шегуваше с нея заради страстта ѝ към списания за обзавеждане. Колко безкрайни часове беше прекарала във фантазии. Понякога си представяше своя дом със старинни мебели и персийски

килими. Друг път го виждаше в провинциален английски стил, а понякога дори в арт деко или съвсем модернистичен, макар да знаеше, че не би харесало на Джими. С тъга си спомни как му казваше, че когато децата пораснат достатъчно, ще започне да учи вътрешно обзавеждане. Това вече беше невъзможно.

— Имаш прекрасен дом — тихо каза тя, оглеждайки разностилните, но идеално съчетани мебели.

— Благодаря ти. И аз го харесвам — отвърна унило Нел. — Майка ми и баща ми пътуваха много. Бяха антрополози. Носеха необичайни предмети от цял свят. Прибавяш към тях няколко удобни канапета и кресла и готово. Този апартамент бе истински рай за мен през последната седмица.

Докато говореше, Нел Макдермот огледа посетителката си. Гримът не можеше да прикрие подпухналите очи и зачервяванията по кожата. Нел усети, че не е нужно много, за да се излее нов водопад от сълзи.

— Направих прясно кафе — каза тя. — Ще се присъединиш ли към мен?

След няколко минути вече седяха една срещу друга. Лиза знаеше, че тя трябва да наруши мълчанието. Аз съм тази, която помоли за среща, затова аз трябва да започна. Но откъде?

Пое си дълбоко дъх.

— Нел, мъжът ми беше без работа почти две години. А след като подаде молба във фирмата на мъжа ти, изведнъж бе нает от бизнес партньора му — Сам Краус.

— Мисля, че Сам Краус му беше повече сътрудник, отколкото партньор — каза Нел. — Адам работеше по различни проекти с няколко човека, но никой от тях не считаше за партньор. Докато беше част от „Уолтърс и Арсдейл“, отговаряше за реставрацията на някои сгради, а Сам Краус беше строителят. После Адам създаде собствената си фирма и възнамеряваше да работи с него по проекта „Вандермиър“.

— Знам. Джими ремонтираше стари сгради, но наскоро ми каза, че започват огромен комплекс, на който той ще е бригадир.

Лиза замълча за момент. После успя да каже само:

— Нел...

И гласът ѝ заглъхна. Изведнъж избухна.

— Нел, Джими загуби предишната си работа, защото беше честен човек и се възмути от лошите материали, използвани при строежа. Така влезе в черния списък на предприемачите. Когато го назначиха при Сам Краус, беше повече от щастлив. Сега мисля обаче, че веднага след като започна работа при него, се е случило нещо. Обичах много Джими и бях близка с него, затова нямаше начин да не забележа. Той се промени за една нощ.

— Какво имаш предвид под „промени се“?

— Не можеше да спи. Загуби апетит. Изглеждаше така, сякаш е в друг свят.

— И каква според теб е била причината?

Лиза Райън остави кафето си и погледна в очите на жената срещу нея.

— Мисля, че Джими е бил принуден да си затвори очите пред нещо нередно. Иначе никога не би го направил, но в онзи момент беше толкова съсипан, че ако е трябвало да избере между безработицата и премълчаването, вероятно е избрал второто. Разбира се, това е било погрешно решение, особено за него. Беше прекалено добър човек, за да го понесе. И то го подлудяваше.

— Джими говори ли с теб по въпроса?

— Не.

Лиза се поколеба за момент, после изрече нервно:

— Нел, не те познавам добре, но трябва да го кажа на някого, а на теб имам пълно доверие. Намерих пари, скрити в работилницата на Джими в мазето ни. По опаковката им разбрах, че не е докоснал и цент от тях. Типично за него. Беше честен човек.

— Колко бяха парите?

— Петдесет хиляди — дрезгаво прошепна Лиза.

Петдесет хиляди долара! Джими Райън очевидно се е забъркал в нещо голямо, помисли си Нел. Дали Адам е подозирал? Заради това ли Джими Райън бе поканен на събранието на яхтата?

— Искам да върна парите — каза Лиза. — И то внимателно. Дори ако е бил заплашван, че отново ще отиде на борсата, не е трябвало да ги взима. Но, както вече казах, той го е съзнавал. Затова през последните месеци, макар да имаше работа, беше толкова потиснат. Сега вече не може да ги върне, но аз съм готова да го направя вместо него. Затова дойдох при теб.

Събирайки неподозиран кураж, Лиза Райън се наведе напред и хвана ръката на Нел.

— Нел, когато Джими кандидатства във фирмата на мъжа ти, те никога преди не се бяха срещали. Сигурна съм. После, веднага след като съпругът ти уреди работа на Джими при Сам Краус, стана нещо ужасно. Вярвам, че е свързано с това, по което са работили Джими и мъжът ти. Ти трябва да разбереш какво точно е било и да ми помогнеш да оправим нещата.

45.

Джордж Бренън и Джак Склафани присъстваха, когато Робърт Уолтърс, придружен от адвоката на „Уолтърс и Арсдейл“, пристигна в офиса на помощник районния прокурор Кал Томпсън. Томпсън беше член на екипа, който се занимаваше с разследването на далаверите с подкупи в строителния бизнес.

Всички присъстващи знаеха, че Уолтърс е тук с ограничен имунитет. Адвокатът му вече бе настоял за официално изявление пред пресата: „Уолтърс и Арсдейл отричат всякакво закононарушение и са уверени, че няма да бъдат обвинени в престъпна дейност.“

Зад фасадата на възмущение и безразличие, за Бренън и Склафани бе ясно, че Робърт Уолтърс е нервен и раздразнен. Всичко, което правеше, беше прекалено прецизно и идеално, за да е нещо повече от грижливо репетирано представление.

Аз също щях да съм нервен, помисли си Бренън. Големите клечки от почти две дузини строителни фирми вече бяха сключили сделка с прокуратурата, за да се измъкнат леко от разследването. В резултат на което, повечето щяха да се отърват с плясване по ръцете и глоби. Голяма работа. Заделяш един милион, при положение че компанията ти е натрупала поне половин милиард. Много рядко някои от тези типове бяха осъждани на общественополезен труд. В един-два случая бяха влезли в затвора за няколко месеца, след което всичко започваше отново.

Съвсем просто, разсъждаваше Бренън. Могъщите строители се споразумяват помежду си кой ще получи работата. Най-ниската оферта също е раздута, но архитектът или инвеститорът я приемат и получават комисиона. После идва следващият голям проект и съответно редът на следващия мощен строител да даде ниска оферта. Всичко е точно. Измама, но съвсем цивилизована.

Въпреки явно безплодните усилия, Бренън вярваше, че тези случаи все пак трябва да бъдат разследвани. Ако запалим огън под краката на някои от могъщите кучета, дребните риби поне ще имат

шанс да се сдобият с някоя по-солидна поръчка. Понякога обаче се чудеше дали не е прекалено голям оптимист.

— Това е индустрия, в която съвсем законни комисиони са тълкувани погрешно — каза Уолтърс.

— Клиентът ми имаше предвид, че... — прекъсна го адвокатът му.

Разпитът най-после стигна до това, което Джордж Бренън и Джак Склафани бяха дошли да чуят.

— Господин Уолтърс, покойният Адам Коулиф беше член на вашата фирма, нали?

О, това име никак не му харесва, помисли си Джак Склафани, когато видя как лицето на Робърт Уолтърс се зачервява от гняв.

— Адам Коулиф беше наш служител за около две години и половина.

Гласът му беше леден, сякаш тази тема го отвращаваше.

— Като какъв работеше Адам Коулиф във фирмата ви?

— Започна като обикновен архитект. По-късно му бе възложено да отговаря за това, което определяме като реконструкции и ремонти на средно ниво.

— Какво означава средно ниво?

— Проекти, чиято цена е по-малка от сто милиона долара.

— Задоволителна ли беше работата му?

— Така смятам.

— Казахте, че Коулиф е работил за вас две години и половина. Защо ви напусна?

— За да създаде собствена фирма — отговори Робърт Уолтърс и се усмихна студено. — Адам Коулиф беше твърде практичен човек. Понякога имаме работа с архитекти, които не искат да отчитат факта, че офисите се дават под наем на квадратен метър. Макар да знаят, че икономията е изключително важна, те проектират излишни, хабящи място ефекти, като прекалено широките коридори, което, умножено по тридесет или четиридесет етажа, може драматично да намали площта за приходи.

— Значи Адам Коулиф е бил ценен служител, който не е допускал подобни грешки?

— Беше изпълнителен. Вършеше си работата. И се учеше бързо. Оказа се достатъчно умен да купи парцела до къщата на Вандермиър,

която тогава още беше историческа забележителност. Щом свалиха статута, имотът стана много по-ценен.

— Къщата на Вандермиър изгоря, нали? — попита заместник-прокурорът.

— Да. Но след като вече не беше историческа забележителност. Така че, и без пожара, щеше да бъде съборена скоро. Питър Ланг купи съседния имот и започна да планира издигането на комплекс от апартаменти и офиси.

Уолтърс се усмихна мрачно.

— Адам Коулиф мислеше, че Ланг толкова отчаяно ще иска парцела на Каплан, че ще приеме проекта му за новата сграда. Но нещата не се развиха така. Ако Адам обаче беше останал при нас и бе работил с нашите способни архитекти, щеше да има по-голям шанс.

— И вашата фирма да си осигури проекта?

— Просто екип от талантиливи, печелили награди архитекти, способни да създадат сграда, която да се превърне в модел на градската архитектура, щяха да работят по него. Проектът на Коулиф беше скучен и посредствен. Инвеститорите не биха го и докоснали и доколкото знам, Ланг му го е казал. Коулиф беше в безизходица. Щеше да му се наложи да продаде на Ланг парцела на Каплан, и то на каквато и да е цена. В противен случай Ланг щеше да проектира не толкова амбициозна сграда, независимо от Коулиф. Ако това беше станало, парцелът на Каплан щеше да пострада до такава степен, че да стане неизползваем. Както виждате, Коулиф наистина беше в безизходица.

— Вие не съжалявахте да го видите в подобна ситуация, нали, господин Уолтърс? — запита прокурорът.

— Назначих Адам Коулиф на работа заради дългогодишното ми приятелство с бившия конгресмен Корнелиъс Макдермот, за чиято внучка бе женен. Коулиф ми се отблагодари, като напусна фирмата и взе със себе си Уинифред, която беше моя помощничка в продължение на двадесет и две години и бе станала дясната ми ръка. Дали съжалявам, че е мъртъв? Да, като човек съжалявам за смъртта му. Той беше съпруг на Нел Макдермот, която познавам от бебе. Нел е прекрасна млада жена и съжалявам за болката ѝ.

Вратата на офиса се отвори и Джо Мейс, помощник районен прокурор, влезе в стаята. По изражението му Бренън и Склафани усетиха, че е станало нещо.

— Господин Уолтърс — рязко каза Мейс, — вашата фирма ли инспектира сградата с офиси на Лексингтън и Четиридесет и седма улица, която ремонтирахте преди няколко години?

— Да. Тази сутрин ни уведомиха, че няколко тухли от фасадата се ронят. Веднага изпратихме екип.

— Страхувам се, че тухлите не само се ронят, господин Уолтърс. Цялата фасада се срина тази сутрин. Трима пешеходци са сериозно ранени, един е в критично състояние.

Джордж Бренън видя как зачервеното лице на Робърт Уолтърс пребледнява. Дали ставаше дума за некачествени материали? Или лоша работа? И ако е така, чии джобове са били напълнени, за да се скрие това?

46.

Точно в три часа следобед Нел натисна звънеца на апартамента на Седемдесет и трета улица и Уест Енд авеню. Щом чу приближаващите стъпки на Бони Уилсън от другата страна на вратата, тя за момент си помисли да побегне към асансьора.

Какво правя тук, за Бога! Мак беше прав. Всички тези приказки за медиуми и послания от любимите покойници са измама, а аз съм пълен идиот и ще стана за посмешище, ако се разчуе, че съм се занимавала с подобни неща.

Вратата се отвори.

— Заповядай, Нел.

Първото впечатление на Нел беше, че Бони Уилсън е много по-привлекателна в действителност, отколкото по телевизията. Гарвановочерната ѝ коса зашеметяващо контрастираше с порцелановата кожа. Огромните ѝ сиви очи се засенчваха от гъсти мигли. Бяха почти еднакви на ръст, но Бони беше болезнено слаба.

Усмихна се извинително.

— Никога преди не съм правила подобно нещо — обясни тя, докато водеше Нел по коридора към малкия си кабинет. — Случвало се е, когато общувам с някой отвъд, друг човек оттам да се свърже с мен. Но сега положението е съвсем различно.

Посочи към едно от креслата.

— Моля те, Нел, седни. Разбери, че ако след като поговорим няколко минути, искаш да си отидеш, няма да се обидя. От думите на леля ти разбрах, че не приемаш идеята за контакт с покойниците.

— Честно казано, може и да си тръгна и се радвам, че го разбираш — сковано отвърна Нел. — Но след като се чух с леля Гърт, реших, че трябва да дойда. Аз самата имах няколко преживявания, които могат да бъдат наречени ясновидски. Гърт може и да ти е разказала за тях.

— Всъщност не ми е разказвала. Виждала съм се с нея на сбирки на Асоциацията на ясновидците, а веднъж бях и на прием в дома ѝ, но

никога не сме говорили за теб.

— Бони, чувствам, че трябва да съм напълно откровена. Просто не приемам идеята, че ще направиш нещо, което е все едно да вдигнеш телефона и да звънеш на умрял човек. Нито пък вярвам, че някой от „другата страна“, както я наричат, може да вдигне телефона и да се свърже с теб.

Бони Уилсън се усмихна.

— Оценявам прямотата ти, Нел. Но така или иначе аз и другите ясновидци по света, неясно как, сме били избрани да служим като посредници между починалите и близките им тук. Обикновено при мен идват хора, които изпитват силна мъка и затова искат да се свържат с любимия покойник. Но понякога нещата стават и по друг начин. Един ден, докато помагах на починал съпруг да предаде съобщение на съпругата си, с мен се свърза млад човек на име Джеки, загинал при катастрофа. Не разбрах как мога да му помогна. После, след по-малко от седмица, ми се обади жена, с която никога не се бях срещала.

Очите на Бони Уилсън сякаш потъмняха.

— Видяла ме по телевизията. Поиска среща с мен. Синът ѝ — Джеки — бил загинал при автомобилна катастрофа. Оказа се майката на младия човек, който се свърза с мен от другата страна.

— Е, моето присъствие тук е много по-лесно обяснимо. Ти се познаваш с Гърт — възрази Нел, — освен това вестниците бяха пълни с истории за експлозията, а всеки репортаж напомняше, че Адам е бил женен за внучката на Корнелиъс Макдермот.

— И точно затова, когато Адам се свърза с мен по време на един сеанс, съобщи ми името си и поиска да говори с Нел, аз знаех към кого да се обърна.

Нел се изправи.

— Бони, съжалявам, но просто не вярвам. Страхувам се, че вече ти загубих доста време. Трябва да вървя.

— Не си ми загубила времето. Просто ми дай възможност да проверя дали Адам не желае да ти каже нещо.

Нел седна неохотно на мястото си. Е, предполагам, че ѝ дължа поне това, помисли си тя.

Минаха няколко минути. Бони затвори очи и опря буза на ръката си. Внезапно наклони глава, сякаш се мъчеше да чуе. След малко

отпусна ръка, отвори очи и погледна право в Нел.

— Адам е тук — прошепна тя.

Въпреки недоверието си, Нел усети ледена тръпка. Я прояви малко разум! Това са глупости! Опита се да прозвучи спокойно и делово.

— Можеш ли да го видиш?

— Да, виждам го. Гледа те с голяма любов, Нел. Усмивва ти се. Разбира, че не вярваш в присъствието му. Ти си от Мисури.

Нел ахна. „Аз съм от Мисури“ беше вечната ѝ шега, когато Адам се опитваше да я убеди, че трябва да се научи да се наслаждава на плаването с яхта.

— Познато ли ти звучи, Нел?

Кимна.

— Адам иска да ти се извини. Казва, че сте имали разправия последния път, когато сте били заедно, малко преди да умре.

Не съм разказвала на никого за скандала, помисли си Нел.

— Адам признава, че той бил виновен. Струва ми се, че караницата е била заради нещо, което ти си искала да направиш, а той е бил против.

Нел почувства горещи сълзи в очите си. Бони Уилсън седеше неподвижно.

— Вече губя връзката. Адам още не иска да ни напусне. Нел, виждам бели рози над главата ти, знак за любов.

Нел не можа да повярва на собствените си думи, когато заговори:

— Предай му, че аз също го обичам. Ужасно съжалявам за онази разправия.

— Сега го виждам малко по-ясно. Изглежда доволен, Нел. Но настоява да отвориш нова страница в живота си. Има ли нещо, което може да запълни цялата ти енергия и време?

Кампанията, помисли си Нел. Бони не я изчака да отговори.

— Да, разбирам — промърмори тя. — Той моли да раздадеш всичките му дрехи. Виждам стая с рафтове и панер.

— Винаги нося старите дрехи в един магазин на Армията на спасението — обясни Нел. — Там има стая като тази, която описваш. В нея ги сортират.

— Адам казва, че трябва да раздадеш всичко веднага. Като помогнеш на бедните, ще извисиш душата му. Исква да се молиш за

него. Споменавай го в молитвите си, но го остави да си тръгне.

Бони замълча. Гледаше вторачено, но сякаш не виждаше нищо.

— Той ни напуска — меко каза тя.

— Спри го! — извика Нел. — Някой е взривил яхтата! Питай го дали знае кой!

Бони зачака.

— Не мисля, че ще ни каже, Нел. Което означава, че или не знае, или вече е простил на убиеца и иска и ти да му простиш.

След секунда Бони поклати глава и погледна Нел в очите.

— Отиде си — усмихнато прошепна тя, но внезапно притисна ръце към гърдите си. — Не, чакай! Името Питър означава ли нещо за теб?

Питър Ланг!

— Да — отвърна Нел.

— Нел, около него капе кръв. Не съм сигурна дали това означава, че Питър е убиецът. Но съм сигурна, че Адам се опитва да те предпази. Моли те да си нащрек и да внимаваш...

47.

В понеделник следобед Дан Майнър намери на телефонния си секретар съобщение от Лили Браун. Но за съжаление се оказа не това, което се бе надявал да чуе.

Лили звучеше нервно и забързано.

— Доктор Дан, разпитах за Куини. Тя има много приятели, но никой не я е виждал или чувал от месеци. Това не ми харесва. Понякога живее в старите къщи на Четвърта улица. Познатите ѝ обаче се чудят дали не са я прибрали в някоя болница, защото, когато изпадне в тежка депресия, не говори и не яде с дни.

Възможно ли е да я открия там, зачуди се Дан със свито сърце. Ако е заключена в психиатрично отделение? Или нещо още по-лошо? Миналата зима в Ню Йорк е било ужасно студено. Ако е останала тук и е изпаднала в депресия, всичко може да се е случило.

Какво изобщо ме направи толкова сигурен, че ще я намеря? За първи път почувства безизходица. Е, не всичко е свършено. Просто не мога повече да седя и да чакам тя сама да се появи отнякъде. Утре започвам да проверявам болниците. Призна си със страх, че ще трябва да види и коя от градските служби регистрира неидентифицираните мъртъвци.

Лили се беше срещнала с бездомниците от изоставените сгради по Четвърта улица. Следващия уикенд ще се разходя натам и ще се опитам лично да поговоря с някои от тях, реши Дан.

Можеше да направи и още нещо. Лили му беше описала Куини. Бе казала, че косата ѝ вече е съвсем сива и стига до раменете.

— Още по-слаба е, отколкото на твоята стара снимка — бе отбелязала тя. — Скулите ѝ са съвсем изпъкнали. Но личи, че е била много хубава като млада.

Има места, където могат да направят компютърно състаряване, ако това е точният термин, помисли си Дан. Знам, че полицията е едно от тях.

Реши, че е време да пробва и други начини за откриването на Куини и с риск новините да са лоши, да разбере какво точно е станало с нея.

Докато си слагаше спортния екип и се подготвяше да тича в парка, Дан осъзна, че се надява да извади късмет още една случайна среща с Нел Макдермот.

Тази възможност облекчи леко нарастващата му тревога за Куини. Станах това, което съм, благодарение на нея помисли си Дан. Моля те, Господи, позволи ми да ѝ го кажа.

48.

Корнелиъс Макдермот бе посетен в понеделник следобед от Том Ший, председателя на партията в Ню Йорк. Том искаше да научи дали Нел ще се кандидатира за мястото в Конгреса, освободено от Боб Горман.

— Не е нужно да ти казвам, че тази година ще избираме и президент, Мак — започна той. — Една силна позиция ще ни помогне да получим нужните гласове, за да вкараме нашия човек в Белия дом. Ти си легенда в този район. Присъствието ти до Нел по време на кампанията постоянно ще напомня на избирателите какво си направил за тях.

— Чувал ли си някога за съвета, който дали на майката на младоженеца преди сватбата? — рязко запита Мак. — Съветът е: „Носи бежово и си дръж устата затворена.“ Точно така възнамерявам да постъпя, ако Нел се кандидатира. Тя е умна, хубава, енергична, познава работата и е способна да я свърши по-добре от всеки друг. А най-важното е, че държи на хората. Затова и трябва да се кандидатира. Затова и избирателите трябва да гласуват за нея, а не защото аз съм смятан за легенда.

Лиз Ханли си водеше бележки. Мили Боже, ужасно нервен е днес, помисли си тя. Знаеше защо. Мак ѝ беше доверил безпокойството си за емоционалното състояние на Нел и беше скован от тревога, че посещението ѝ при ясновидката може да се разчуе и пресата да го надуши.

— О, я стига, Мак, знаеш какво имам предвид — добродушно каза Том Ший. — Хората се влюбиха в Нел още щом видяха снимката ѝ като десетгодишна, докато бърше сълзите ти на опелото на родителите ѝ. Тя израсна пред очите на обществеността. Можем да задържим новината за кандидатурата ѝ до вечерята на тридесети, но трябва да сме сигурни, че смъртта на мъжа ѝ няма да я спре.

— Нищо не може да спре Нел — рязко отвърна Мак. — Тя е професионалист.

След като Ший си тръгна обаче, фасадата рухна.

— Лиз, избухнах пред Нел снощи, тъй като разбрах, че отива при онази ясновидка. Обади ѝ се и ми помогни да се сдобрим. Кажй ѝ, че искам да вечерям с нея.

— Блажени са умиротворителите — сухо отбеляза Лиз. — И те ще бъдат наречени божии чада.

— И преди си ми го казвала.

— Защото и преди съм правила подобно нещо. Къде ще се срещнете за вечеря?

— В „Ниъри“. Седем и половина. Ти също ще дойдеш, нали?

49.

В понеделник следобед, по време на втората си среща с Бен Тъкър, доктор Мегън Кроули умело насочи разговора към деня, в който момченцето бе видяло избухването на онази яхта в пристанището на Ню Йорк. Лекарката предпочиташе да изчака още известно време, преди да заговори за инцидента, но Бен отново имаше кошмари и тя виждаше, че му се отразяват много зле.

Доктор Мегън започна да говори за пътувания с ферибот.

— Когато бях малка, ходехме на едно място, наречено Мартас Вайнярд — каза тя. — Пътуването обаче беше адски дълго. Шест часа в колата, а после повече от час на ферибота.

— Фериботите са скапани — прекъсна я Бен. — Онзи, на който аз пътувах, едва не ме накара да повърна. Не искам никога вече да се качвам на ферибот.

— Къде си се качвал на ферибот, Бенджи?

— В Ню Йорк. Баща ми ме заведе да видим Статуята на свободата. — Бен замълча за момент и после добави: — В деня, когато избухна онази яхта.

Мегън зачака.

Изражението на детето стана замислено.

— Гледах точно към нея. Беше страхотна. Искаше ми се да съм на яхтата вместо на тъпия ферибот, но сега се радвам, че не бях. Не желая да говоря за това — завърши той намръщено.

Мегън забеляза ужаса, изписан по лицето му. Знаеше, че Бен мисли за змията, но все още нямаше идея как тези две неща се свързват.

— Бен, понякога помага да поговориш с някого за това, което те притеснява. Ужасно е да видиш избухването на яхта.

— Видях и хората — прошепна той.

— Бен, знаеш ли какво се сетих? Ако нарисуваш видяното, обзалагам се, че ще почувстваш облекчение. Обичаш ли да рисуваш?

— Много.

Мегън имаше листа, флумастери и пастели. Няколко минути по-късно Бен се беше привел и съсредоточено рисуваше.

Докато го гледаше, Мегън осъзна, че е видял инцидента много по-подробно, отколкото баща му предполагаше. Небето се изпълни с ярко оцветени парчета и горящи отломки. Появиха се части от разбити мебели и чинии.

Лицето на детето се напрегна и намръщи, докато рисуваше нещо, което очевидно беше човешка ръка.

Накрая остави пастелите.

— Не искам да рисувам змията — каза Бен.

50.

Когато дядо ѝ и Лиз Ханли пристигнаха в „Ниъри“ на Петдесет и седма улица, Нел вече седеше до ъглова маса, отпиваше от чашата си с вино и гризеше соленка.

Забелязвайки изненаданото изражение на Мак, тя весело каза:

— Просто реших да играя твоята игра, Мак. Уреждам среща в седем и половина. Пристигам в седем и петнадесет. После казвам на другия, че е закъснял, за да го извадят равновесие.

— Лошо, ако това е единственото, което си научила от мен — отвърна Мак и седна.

Нел го целуна по бузата. Лиз ѝ беше обяснила следобед:

— Нел, Мак прави нещата така, както ги вижда. Но сърцето му кърви, защото разбира какво означава за теб смъртта на Адам. И не може да понася да те гледа наранена. Би убил човек за теб. Господ да му е на помощ, дори би заел мястото на Адам на яхтата, само и само да ти спести болката.

Слушайки я, Нел се засрами от себе си. Да, имаха различия, но Мак беше като скала за нея. Винаги упора, винаги това да ѝ помогне. Затова не можеше да му се ядосва дълго.

— Здравсти, дядо!

Ръцете им се докоснаха нежно.

— Все още ли си любимото ми момиче, Нел?

— Разбира се.

Лиз се настани до масата срещу тях.

— Да се оттегля, докато вие двамата се сдобрите?

— Не. Специалитетът тази вечер е любимата ти телешка пържола. И аз много я обичам — усмихна се Нел и кимна с глава към дядо си. — Разбира се, само Господ знае какво ще си поръча Легендата.

— В такъв случай оставам. Но няма да говорите за времето или за спорт, нали?

— Ще опитаме — казаха едновременно Корнелиъс и Корнелия Макдермот и се усмигнаха един на друг.

Неизбежно, вече над коктейла със скариди, заобсъждаха предстоящите избори.

— Нещата още не са съвсем ясни, Нел — започна Мак. — В година на избори Ню Йорк винаги е непредвидим. Затова всеки район е важен. Хората, които са сигурни в даден кандидат, ще гласуват и за самата партия. Ти си точно кандидатът, който може да ги накара да направят това.

— Наистина ли го мислиш?

— Сигурен съм. Неслучайно цял живот съм се занимавал с политика. Само да сложим името ти на бюлетината и ще видиш.

— Вероятно ще го направя, Мак. Просто ми дай още ден-два, за да се взема в ръце.

Приключиха временно с въпроса за изборите и Нел веднага усети каква ще бъде следващата тема.

— Ходи ли при онази ясновидка?

— Да.

— Успя ли да поговориш с Христос и Богородица?

— Мак! — предупредително се намеси Лиз.

Той просто не може да се сдържи, напомни си Нел и внимателно подбра думите си.

— Да, Мак, ходих. Тя ми каза, че Адам съжалява за това, че е бил срещу решението ми да направя нещо, което искам. Сигурна съм, че става дума за кандидатурата. Каза ми също, че Адам настоява да продължа живота си и да се моля за него. Освен това — да раздам дрехите му, за да помогна на бедните.

— Добър съвет.

— Не много различен от това, което би ми казал отец Дънкан, ако бях говорила с него. Но Бони Уилсън го чу директно от Адам.

Нел осъзна, че дядо ѝ и Лиз са се вторачили в нея.

— Знам, че звучи невероятно, но аз напълно ѝ повярвах.

— Още ли ѝ вярваш?

— И, Мак, има нещо друго. Бе споменато името на Питър Ланг. Отново не знам какво да мисля, но ако може да се вярва на Бони Уилсън, Адам ме предупреждаваше за него.

— Нел, за Бога! Прекалено сериозно го приемаш!

— Но Адам и Питър работеха заедно по онзи проект на Двадесет и осма улица. Питър ми се обади днес следобед с думите, че се налага да обсъдим важни делови въпроси. Ще дойде утре сутрин.

— Слушай — каза Мак, — Ланг не е стигнал там, където е, без да свие някой и друг номер. Твърде възможно е да не е кристалночист. Ще пусна някой да го проучи.

Корнелиъс Макдермот замълча за момент. Колебаеше се дали да повдигне още една тема. Накрая се втурна стремглаво.

— Но той не е единствената ни грижа в момента. Нел, сигурно си чула за онази фасада, която се срина следобед на Лексингтън авеню.

— Да, чух новините в шест.

— Точно това е другият ни проблем, Нел. Преди да изляза от службата тази вечер, ми се обади Боб Уолтърс. Сам Краус е бил строителят на въпросната сграда. А архитектът, проектирал ремонта, е Адам. Ако е имало някаква далавера — долнопробни материали или некачествена работа, — значи Адам със сигурност е знаел. Няколко пешеходци са пострадали при срутването на фасадата. Единият е в критично състояние с опасност за живота.

Мак замълча за момент и добави:

— Това, което искам да кажа, е, че името на Адам може да се спомене в още едно разследване.

Забеляза гнева в очите на внучката си.

— Нел — каза той умолително, — просто трябва да те предупредя. Не ми е лесно, но не искам да те видя наранена.

Спомените я върнаха към сутринта, когато Бони Уилсън се бе свързала с Адам. „Той те гледа с такава любов... простил е на убиеца си...“

— Мак, искам да знам абсолютно всичко, което говорят за мъжа ми, защото само така ще достигна до истината. Някой сложи бомба в яхтата и отне живота на Адам. Кълна ти се, че все някак ще разбере кой е бил. А когато го науча, този човек ще предпочете да гори в ада. Що се отнася до Уолтърс и Арсдейл, ще ги съдя, ако се опитат да превърнат Адам в изкупителна жертва на собствените си далавери и грешки. Когато се видиш със старите си приятели, им го кажи.

В последвалата тишина Лиз Ханли се прокашля и каза леко:

— Пържолите идват. Дали да не поговорим за нещо друго?

51.

Вторник, двадесети юни

Докато шофьорът маневрираше през натовареното сутрешно движение по Медисън авеню, нервният Питър Ланг обмисляше подхода си към Нел Макдермот, за да я убеди да му продаде имота. Усецаше, че трябва да действа предпазливо, тъй като, когато ѝ се обади сутринта, долови враждебност в гласа ѝ.

Странно, тя изглеждаше приятелски настроена миналата седмица, помисли си той. Беше му разказала как Адам очаквал с нетърпение започването на строежа и колко се гордеел с проекта си.

Ако Коулиф не ѝ е казал, че проектът му е отхвърлен, няма смисъл да ѝ го съобщавам аз. Ще ѝ предложи просто добра цена и тя няма да има причина да откаже. Докато обмисляше възможностите си обаче, Питър осъзна, че не е уверен в успеха си. Инстинктът му подсказваше, че срещата няма да мине добре.

Колата продължи да пъпли. Ланг погледна часовника си. Десет без десет. Наведе се напред и потупа шофьора по рамото.

— Има ли някаква определена причина за желанието ти да се движим точно в това платно?

Когато отвори вратата, за да посрещне Питър Ланг, Нел се зачуди каква беше тази прословута катастрофа, попречила му да присъства на фаталното събрание на яхтата. Защото, след по-малко от седмица, по лицето му не се виждаше и следа от нараняване. Дори устната, която тогава беше толкова подута, сега изглеждаше напълно оздравяла.

Изискан. Елегантен. Излъскан. Емблемата на преуспяващия предприемач. Това бяха думите, с които го описваха в клюкарските рубрики.

„Около него капе кръв... Адам се опитва да те предупреди.“

Питър я целуна по бузата.

— Мислих много за теб, Нел. Как си?

— По-добре отколкото очакваш — отговори тя хладно.

— Наистина изглеждаш добре. — Хвана я за ръцете и се усмихна очарователно. — Чувствам се странно, че го казвам, но е факт.

— Имиджът е много важен, нали, Питър? — Нел освободи ръцете си и го поведе към дневната.

— О, подозирам, че ти си силна жена, която се гордее с имиджа си — отвърна Ланг и се огледа наоколо. — Великолепен апартамент, Нел. Откога го имаш?

— Единадесет години.

Отговорът беше изцяло автоматичен — мозъкът ѝ бълбукаше от дати напоследък. Бях на двадесет и една, когато го купих, спомни си Нел. Имах парите от тръста на мама и застраховките на нея и на татко. Живях при Мак до завършването на колежа, но след като се дипломирах, имах нужда от свобода. Дядо ме убеди да ръководя офиса му в Ню Йорк, а и учех право вечерно. Опита се да ме откаже от идеята за купуването на апартамента, но накрая призна, че сделката е изключително изгодна.

— Преди единадесет години, а? Пазарът на недвижими имоти тогава бе в страхотен застой. Сигурен съм, че сега жилището струва поне три пъти повече от това, което си платила за него.

— Не възнамерявам да го продавам.

Ланг усети студа в гласа ѝ и разбра, че не желае да се впуска в светски разговори.

— Нел, ние с Адам работехме заедно — започна той.

— Наясно съм с това.

Колко ли знае, зачуди се Ланг и замълча за момент. Накрая реши да рискува.

— Както без съмнение си разбрала, Адам проектира комплекса, който планирахме да построим.

— Да, той много се вълнуваше за това — тихо вметна Нел.

— Бяхме доволни от предварителната му работа. Той беше чудесен архитект. Ужасно ще ни липсва. За съжаление сега, когато не е сред нас, ще трябва да започнем отново. А новият архитект несъмнено ще има и нови идеи.

— Разбирам.

Значи Адам не ѝ е казал, триумфално си помисли Ланг. Погледна към Нел. Тя седеше срещу него с наведена глава. Възможно бе

усещането му за враждебност от нейна страна да е било погрешно. Може би просто е изтощена емоционално.

— Знаеш, че миналия август Адам купи една къща заедно с принадлежащия ѝ парцел от госпожа Ейда Каплан. Тогава плати за всичко малко под милион. Мястото е до това, което купих след него, и представлява дела му за участие в общия ни проект. Миналата седмица цената на имота му беше осемстотин хиляди долара, но аз съм готов да ти предложа три милиона. Надявам се, ще се съгласиш, че това е чудесен дивидент само за десет месеца.

Нел се вгледа в лицето на човека, седнал срещу нея.

— Защо си готов да платиш толкова много пари?

— Защото така ще имаме терен за по-внушителна сграда. И възможност да развием няколко естетически елемента — извит път и по-голям парк. Те ще вдигнат стойността на проекта. Освен това, когато комплексът с кулата бъде довършен, той ще доминира над имота ти до такава степен, че мястото ще изгуби сегашната си цена.

Лъжеш, помисли си Нел. Спомни си как Адам ѝ казваше, че парцелът на Каплан е нужен на Ланг за планирания комплекс.

— Ще си помисля — отговори тя и леко се усмихна.

Питър ѝ се усмихна в отговор.

— Естествено. Разбирам те. Очевидно искаш да обсъдиш сделката с дядо си.

Замълча за момент, после добави:

— Нел, може и да не съм особено деликатен, но мисля, че сме приятели. Сигурно знаеш, че из града се носят доста слухове за теб.

— Така ли? Какви?

— Ще се кандидатираш за мястото на дядо си в Конгреса.

Нел се изправи, показвайки, че срещата им е приключила.

— Никога не обсъждам слухове, Питър — каза тя с безизразно лице.

— Кое означава, че ако обявиш кандидатурата си, ти ще решиш кога да го направиш.

Ланг последва примера ѝ и също се надигна. Преди да успее да го спре, се протегна и я хвана за ръката.

— Нел, просто искам да знаеш, че имаш пълната ми подкрепа. Във всяко отношение.

— Благодаря — Нел издърпа ръката си. Деликатен си като хипопотам, помисли си тя.

Едва беше затворила вратата зад гърба му, когато телефонът звънна. Беше детектив Джак Склафани. Молеше я да се срещне с него и партньора му, детектив Бренън, в офиса на Адам и да им позволи да прегледат съдържанието на бюрото му и папките на Унифред Джонсън.

— Вероятно ще можем да извадим заповед за обиск — обясни Склафани, — но така е много по-лесно.

— Нямам нищо против, но — Нел предпазливо добави, — трябва да ви кажа, че по молба на майка ѝ, отидох в апартамента на Унифред, за да потърся застрахователни полици или някаква друга финансова информация за обезпечаване. Тъй като не открих абсолютно нищо там, възнамерявах да видя дали не е оставила някакви лични документи в офиса.

Детективите пристигнаха на Двадесет и седма улица няколко минути преди Нел. Застанаха пред сградата и огледаха архитектурния макет на витрината.

— Луксозна работа — отбеляза Склафани. — Сигурно плащат солидни суми, за да измислиш нещо такова.

— Според Уолтърс на хората, които разбират от архитектура, не им харесва — отвърна Джордж Бренън. — Нали проектът на Коулиф бил отхвърлен.

Нел излезе от таксито и се приближи тъкмо навреме, за да чуе последните думи.

— Какво? Казахте, че са отхвърлили проекта на Адам?

Склафани и Бренън се обърнаха. Забелязвайки шокираното ѝ изражение, Склафани осъзна, че тя няма и представа за това. Кога ли е разбрал самият Коулиф, зачуди се той.

— Господин Уолтърс беше в прокуратурата вчера, госпожо Макдермот — обясни детективът. — Той ни го разказа.

Изречението на Нел стана ледено.

— Не бих повярвала и на дума, излязла от устата на господин Уолтърс.

В следващия миг Нел се обърна и отиде да позвъни на портиера.

— Нямам ключ — лаконично обясни тя. — А ключът на Адам вероятно е бил на яхтата.

Зачака с гръб към двамата мъже. Опитваше се да се успокои. Ако това, което ми съобщиха за проекта на Адам, е вярно, защо Питър Ланг ме излъга преди по-малко от час? И защо самият Адам не ми разкри нищо по въпроса? Затова ли беше толкова изнервен и раздразнителен през последните седмици? Трябваше да ми се довери. Можеше и да успее да му помогна. Или поне щях да разбера разочарованието му.

Портиерът, едър мъж на около петдесет години, изказа съболезнованията си на Нел и ѝ съобщи, че вече го разпитвали дали офисът е свободен. Чудел се какво да отговаря.

Джак Склафани разбра от изражението на партньора си, че споделя мнението му за работните помещения на Адам Коулиф — достатъчно добре обзаведени, но учудващо малки. Офисът се състоеше основно от чакалня и два кабинета. Единият беше по-скоро ниша. Мястото излъчваше студенина и безличие. Определено не подканваше и не събуждаше доверие към творческите способности на хората, които работеха тук. Единствената картина на стената в чакалнята показваше проектираната сграда, но дори тя изглеждаше мизерна.

— Колко човека представляваше екипът на съпруга ви? — попита Склафани.

— Само Уинифред. Днес толкова голяма част от работата на един архитект се върши от компютър, че когато създаваш собствена фирма, не е нужно да започваш с голям персонал.

— Значи офисът е затворен след... — Бренън се поколеба. — След инцидента?

— Да.

Нел осъзна, че бе прекарала по-голямата част от изминалите десет дни в опити да звучи спокойно и хладнокръвно. Е, колелото се завъртя още веднъж — това бе мисълта, тормозила я през цялата нощ, докато лежеше будна в леглото. Поддържането на спокойния вид ставаше все по-трудно.

Какво ли щяха да си помислят детективите, ако знаеха за предизвикателството на Лиза Райън. Защото, освен всичко друго, то си беше точно това — предизвикателство. „Разбери къде и защо някой е накарал мъжа ми да приеме петдесет хиляди долара, за да си държи устата затворена, и ми помогни да оправим нещата.“ Как въобще да започна, питаше се Нел.

А какво ли щяха да си помислят за Бони Уилсън тези разумни и практични детективи? Час след като се прибрах у дома, аз самата започнах да се съмнявам във всичко, което ми каза тя, включително и в това, че въобще е говорила с Адам. Вярвам само, че може да четете мислите ми. От друга страна, въобще не се бях сетила за израза „Аз съм от Мисури“, когато Бони заговори за него. А и не съм разказвала на абсолютно никого за разправията с Адам.

Ами срутването на фасадата на сградата на Лексингтън авеню? Може ли да обвинят него за това? Прекалено много въпроси я измъчваха. Нуждаеше се от време да помисли и да сглоби парченцата от мозайката. В момента не знаеше накъде да се обърне.

Внезапно осъзна, че двамата детективи я гледат с интерес, примесен със загриженост.

— Съжалявам. Май потънах в спомени. Идването ми тук се оказа по-трудно, отколкото очаквах.

Осъзна обаче, че разбирането и съчувствието, изписани по лицата им, издаваха внезапната им увереност, че също като Лиза Райън, и тя знае нещо, което се страхува да обсъди с тях.

Бюрото на Уинифред беше заключено, но Джордж Бренън извади връзка ключове и един от тях влезе.

— Беше намерена чантата ѝ — събщи той на Нел. — Ключовете бяха вътре. Почти не беше обгорена. Странна работа са тези експлозии.

— През последните десет дни се случват доста странни неща — съгласи се Нел. — Включително и опитът на Уолтърс и Арсдейл да се оправдаят със съпруга ми за възможните нередности във фирмата им. Тази сутрин говорих със счетоводителя на Адам. Той ме увери, че в делата му няма абсолютно нищо, което да не може да издържи и най-щателна проверка.

Надявам се да е така, помисли си Джордж Бренън. Със сигурност някой от фирмата на Уолтърс и Арсдейл бе работил в прекалено близки отношения със Сам Краус, като се имат предвид некачествените материали, използвани при строежа на сградата, чиято фасада се срути вчера. Подобни неща не са просто грешки — някой е знаел всичко и е получавал пари за мълчанието си.

— Не искаме да ви задържаме — обърна се Бренън към Нел. — Ще огледаме набързо бюрото на госпожица Джонсън и после можем

да си ходим.

Отне им само няколко минути да се уверят, че нямаше да открият нищо необикновено.

— Същата работа като в дома ѝ — обади се Нел. — Само сметки, разписки и бележки. Тук поне намерихме плик със застрахователни полици и документа за купуването на гроба на баща ѝ.

Горните две чекмеджета на шкафа до бюрото съдържаха папки. В най-долното чекмедже видяха кашони с хартия за принтера и копирната машина, кафяви опаковъчни листа и ролки канап.

Джак Склафани прегледа папките.

— Ежедневна кореспонденция — каза той, после прелисти и бележника на Уинифред. — Имате ли нещо против да го приберем?

— Не, разбира се — отговори Нел. — Вероятно той също ще отиде при майка ѝ.

Тук обаче няма нищичко за Хари Рейнълдс. Кой ли е той. Вероятно е помагал на Уинифред за онзи скъп пансион.

— Госпожице Макдермот, в портфейла на Уинифред Джонсън намерихме този ключ от сейф — каза Джордж Бренън, извади ключа от малък кафяв плик и го постави на бюрото на Уинифред. — На него има номер 332. Знаете ли дали е от този офис, или е бил личен ключ на госпожица Джонсън?

Нел го огледа внимателно.

— Нямам представа. Ако е от този офис, не подозирам нищо за него. От години аз имам свой собствен сейф, а доколкото знам, Адам не притежаваше такъв — нито личен, нито служебен. Защо не го занесете в съответната банка да изясните нещата?

Бренън поклати глава.

— За съжаление всички ключове от сейфове изглеждат еднакво и по тях не може да се разбере банката. По-новите нямат дори номера. Ще успеем да научим нещо само ако отидем там, където е сейфът, а за това ще ни е нужно доста време.

— Все едно да търсиш игла в купа сено.

— Да, няма голяма разлика, госпожице Макдермот. Възможно е обаче ключът да се окаже от банка, която е близо до апартамента на Уинифред Джонсън или до тази сграда.

— Разбирам.

Нел замълча, сякаш се чудеше какво да каже.

— Вижте — накрая започна тя, — не знам дали това е важно, но очевидно Уинифред е имала връзка с някакъв човек на име Хари Рейнълдс.

— Откъде знаете? — изстреля Бренън.

— Едното чекмедже на бюрото в апартамента ѝ беше натъпкано с всевъзможни листчета — от архитектурни планове до етикети от носни кърпички. И на всяко от тях бе написала: „Уинифред обича Хари Рейнълдс.“ Останах с впечатлението, че са драсканици на петнайсетгодишна лудо влюбена ученичка.

— На мен ми прилича повече на мания — отбеляза Бренън. — Доколкото знам, Уинифред Джонсън е била кротка жена, която живяла с майка си цял живот, докато накрая тя отишла в старчески дом.

— Точно така.

— Доста често точно този тип жени се влюбват до полуда в неподходящия човек — обясни детективът и леко повдигна вежди. — Ще проучим този Хари Рейнълдс.

Бренън рязко затвори чекмеджето и каза:

— Госпожице Макдермот, свършихме. Сега ще отидем да пийнем по едно кафе. Защо не дойдете с нас?

Нел се поколеба за момент, после реши да приеме. Незнайно защо не искаше да остава сама в офиса. Докато пътуваше насам в таксито, си мислеше, че трябва да прегледа бюрото на Адам, но инстинктивно усети, че днес не е подходящият за това ден. Все още смъртта му ѝ се струваше нереална. А по някаква странна причина, която не можеше да си обясни, посещението в дома на Бони Уилсън бе засилило това чувство, вместо да го пропъди.

Откога Адам е знаел, че няма да приемат проекта му за кула „Вандермиър“? Нел си спомни колко уверен в себе си беше той, когато ѝ разказа за първи път за него. Съобщи ѝ, че Питър Ланг го бил посетил, тъй като купил имота на Вандермиър, а сега искал да купи и парцела на Каплан. Адам отговорил, че ще се съгласи да го продаде само при условие, че той бъде архитектът на новата сграда. „Инвеститорите на Ланг ми поръчаха да изготвя планове и макет“ — бе казал Адам.

Тогава го попитах какво ще стане, ако не приемат проекта му. Спомням си точните му думи: „Без парцела на Каплан Ланг не може да построи комплекса, който иска. Ще го приемат.“

— Да, благодаря ви — каза Нел. — Бих пила едно кафе. Тази сутрин имах среща с Питър Ланг, за която искам да ви разкажа. Вие вероятно ще споделите чувството ми, че Ланг е лъжец и манипулатор, който определено спечели от смъртта на мъжа ми.

52.

Също като внучката си, Корнелиъс Макдермот изкара безсънна нощ и отиде в службата чак към обяд. Лиз Ханли стреснато забеляза, че обикновено червендалестото му лице сега изглеждаше посивяло.

Той веднага ѝ обясни защо е толкова притеснен, като ѝ представи убедително как внучката му рискува да провали шанса си да се кандидатира за Конгреса. Единствено загрижеността на Лиз за здравето му я накара да приеме плана му да покажат на Нел, че онази прочута ясновидка Бони Уилсън не е нищо повече от обикновена мошеничка.

— Обади се да си уредиш среща — предложи Мак. — Използвай името на сестра си, защото Гърт може да те е споменавала, а аз искам да разбереш точно каква е далаверата.

Гласът му беше напрегнат и съвсем различен от обичайния му тон.

— Ако ѝ се обадя оттук, а телефонът ѝ изпише номера ни, тя веднага ще разбере коя съм — предвидливо отбеляза Лиза.

— Умно. Сестра ти живее в „Бийкман плейс“, нали?

— Да.

— Мини да я видиш и се обади оттам. Много е важно.

Лиз се върна в офиса към три.

— Ще се видя с Бони Уилсън утре в три. Вече съм Мойра Калахан.

— Браво! Ако случайно се чуеш с Нел или Гърт...

— Мак, нали не възнамеряваш да ме предупредиш, че не трябва да дрънкам за плана ни?

— Май си права — засрамено промърмори той. — Благодаря ти, Лиз. Знаех си, че мога да разчитам на теб.

53.

Лиза Райън се върна на работа във вторник. Изтърпя някак разговорите с колегите и клиентките си — смесица от искрено съчувствие и зле прикрито любопитство относно подробностите за експлозията, отнела живота на Джими.

Прибра се у дома в шест и откри най-добрата си приятелка — Бренда Кърън — в кухнята. Из въздуха се носеше апетитният аромат на печено пиле. Масата беше подредена за шест човека, а съпругът на Бренда — Ед — помагаше на Чарли за домашното му.

— Прекалено сте добри — прошепна Лиза.

— Забрави — бързо отвърна Бренда. — Решихме, че нашата компания ще ти се отрази добре след дългия работен ден.

— Така си е.

Лиза влезе в банята и си наплиска лицето. Не си плакала цял ден! Не започвай сега!

По време на вечерята Ед Кърън повдигна темата за инструментите в работилницата на Джими.

— Лиза, знам, че Джими работеше с часове в мазето. Също така знам, че притежаваше някои великолепни инструменти. Мисля, че би трябвало да ги продадеш веднага. В противен случай ще загубят цената си много бързо.

Ед започна да разрязва пилето и продължи:

— Ако искаш, с удоволствие ще сляза и ще ги сортирам.

— Не! — извика Лиза.

После видя израженията на приятелите и децата си, които седяха вторачени в нея, и осъзна колко грубо бе отхвърлила любезното предложение на съседа си.

— Съжалявам. Просто мисълта, че трябва да продам вещите на Джими ми напомня, че той никога няма да се върне. Не мога да се занимавам с това засега.

Забеляза натъжените лица на децата си и се опита да обърне всичко на шега.

— Представяте ли си как татко се прибира у дома и открива, че работилницата му е празна?

По-късно, когато семейство Кърън вече си бяха тръгнали, а децата — заспали, Лиза тихичко слезе долу, отвори чекмеджето и се вторачи в парите. Като бомба с часовников механизъм, помисли си тя. Трябва да ги разкарам оттук!

54.

Дан Майнър подреди графика си във вторник следобед така, че да има възможност да отиде до полицията.

Не му отне много време обаче да осъзнае колко безнадеждно е да се опитва да получи някаква информация за Куини.

Детективът, с когото говори, се отнесе към него със съчувствие, но му поднесе фактите достатъчно убедително.

— Ужасно съжалявам, доктор Майнър, но вие дори не знаете дали майка ви е била в Ню Йорк по времето, когато сте започнали да я издирвате. Не сте сигурен, че е изчезнала. Просто не сте успели да я намерите. Имате ли представа колко човека са обявявани за изчезнали от този град всяка година?

Дан взе такси, за да се прибере у дома. Чувстваше се абсолютно безпомощен. Тогава реши да се разходи из района на Четвърта улица.

Не знаеше как точно да подходи, за да осъществи контакт с бездомниците, които живееха в изоставените сгради. Не мога просто да им се натрапя, помисли си той. Ще трябва да се сприятеля с някого и после да спомена името на Куини. Все пак онази стара снимка ми помогна, когато открих Лили. А сега поне знам как я наричат приятелите ѝ.

Сложи си анцуг и маратонки. На излизане налетя на Пени Мейнърд.

— Питие в седем? У нас? — запита тя с подканваща усмивка.

Пени беше доста привлекателна и Дан наистина се бе забавлявал, когато вечеря с нея и още няколко съседни. Сега обаче решително ѝ отказа, като се извини, че вече има планове. Не искам интимни отношения с човек, който живее толкова близо, мислеше си той, докато бързаше из града.

Лицето на Нел Макдермот изплува в съзнанието му. Това се случваше често, откакто я бе срещнал в парка. Телефонът ѝ не беше вписан в указателя. Знаеше го, защото вече беше проверил. Но бе намерил телефона на консултантската фирма на дядо ѝ.

Мога да звънна и да помоля самия Макдермот да ме свърже с нея. Или пък ще е по-умно да го посетя. Все пак се запознахме на онзи прием в Белия дом. Поне ще види, че не съм някакъв откачен обожател или романтичен мошеник.

Мисълта да срещне Нел Макдермот отново го зареди с добро настроение и през следващите два часа, докато бродеше из района на Четвърта улица и разпитваше за Куини, се чувстваше бодър.

Беше се запасил с купчина визитни картички, които раздаваше на всеки, с когото говореше.

— Петдесет кинта за този, който ме насочи към нея — обещаваше той.

Най-последно, към седем часа, се отказа, хвана такси до Сентръл Парк и започна тренировката си. На Седемдесет и втора улица отново се натъкна на Нел.

55.

След като се разделиха с Нел Макдермот, Джак Склафани и Джордж Бренън подкараха към управлението. Безмълвно се бяха споразумели да изчакат връщането си в кабинета, преди да обсъждат казаното от нея.

Джак се настани зад бюрото и забарабани с пръсти по облегалката на стола.

— Според Макдермот Ланг има нещо общо с избухването на яхтата. Но нали проверихме историята му за катастрофата с камиона. Бе потвърдена. Доколкото си спомням, той твърдеше, че в този момент говорел по мобифона си и слънцето го заслепило. Затова се ударил в камиона. А лицето му наистина изглеждаше доста зле.

— Все пак той е ударил камиона, а не обратното — подчерта Бренън. — Може да е било нарочно. Така или иначе, Нел Макдермот повдигна доста интересни въпроси.

Бренън извади бележника си и започна да записва.

— Ето първото, което си заслужава да проверим. Каква сграда точно Ланг е възнамерявал да издигне на имота на Вандермиър и колко важен за целта му е бил парцелът на Каплан? Това ни води към мотива.

— И кога Ланг е съобщил на Коулиф, че проектът му е отхвърлен? — допълни Склафани.

— Което ни изправя пред следващия въпрос, Джак. Защо Коулиф не е съобщил на жена си за отхвърлянето на проекта? Това би било съвсем нормално, при положение че наистина са били близки.

— Като каза близки, каква според теб е историята с гаджето на Уинифред?

— Имам едно предложение — каза Бренън. — Хайде да се поровим и да видим дали не можем да открием някаква връзка между Питър Ланг и стария ни приятел Джед Каплан.

Склафани кимна, бутна стола си назад, стана и отиде до прозореца.

— Хубав ден — отбеляза той. — Жена ми е въодушевена от идеята да прекараме един цял уикенд във вилата на родителите ѝ в Кейп Мей. На мен обаче ми се струва, че това няма да стане скоро.

— Прав си — съгласи се Бренън.

— А тъй като сами си създаваме работа, бих добавил още едно име към списъка.

— Предполагам, че е Адам Коулиф.

— Точно така. Каплан го е мразил. Бившият му работодател, Робърт Уолтър, го е мразил. Ланг е отхвърлил проекта му. Коулиф определено не е любимецът на града. Чудя се кой ли още може да е решил, че ще е прекрасно, ако яхтата му не се върне в пристанището.

— Е, добре, да се залавяме за работа. Започвам да издирвам информация за Коулиф.

Няколко часа по-късно Бренън надникна в кабинета на Склафани.

— Получих някои предварителни сведения от един колега в Северна Дакота. Очевидно предишният работодател на Коулиф го е обичал така, както хората обичат нападналите ги по време на пикник мравки. Това може да доведе до някъде.

56.

Докато тичаха заедно по алеите на Сентръл Парк, Нел осъзна, че в присъствието на Дан Майнър имаше нещо много успокояващо. Той сякаш излъчваше вътрешна сила, която личеше в твърдата линия на челюстта, дисциплинираните движения и здравото ръкостискане.

Тичаха на север до резервоара, после направиха широк кръг и се върнаха на Седемдесет и втора улица.

Нел спря задъхана.

— Дотук.

Дан обаче не възнамеряваше да я изпуска, докато не научи къде живее и телефонния ѝ номер.

— Ще те изпратя до вас — любезно предложи той, а по пътя подхвърли небрежно: — Не знам за теб, Нел, но аз огладнях. Без съмнение имам по-представителен вид, след като се изкъпа и преоблека. Би ли се съгласила да се срещнем за вечеря след около час?

— О, не мисля...

— Имаш определени планове?

— Не.

— Не забравяй, че съм лекар. Дори и да не си гладна, трябва да ядеш.

След още няколко минути нежно убеждаване, те се разделиха с уговорката да се видят в „Ил Тунело“ на Петдесет и шеста улица.

— По-добре след час и половина — предложи Нел. — Освен, разбира се, ако всички светофари не светват зелено, когато те видят.

След като се бе върнала от офиса на Адам, Нел бе прекарала няколко часа в сортиране и сгъване на дрехите му. Сега леглото и креслата в стаята за гости бяха покрити с купчини чорапи и вратовръзки, шорти и тениски. Костюмите, панталоните и саката бе преместила в гардероба.

Излишна работа, каза си тя, докато обикаляше напред-назад със закачалките в ръка. Но така или иначе бе започнала да изнася вещите му от спалнята и затова искаше да довърши.

Когато скринът се опразни, Нел накара момчетата по поддръжката на сградата да го занесат долу в склада. После пререди мебелите така, както бяха преди женитбата ѝ.

Сега, когато се върна от парка и влезе в спалнята, за да свали шортите и тениската, Нел осъзна, че стаята ѝ се струва обновена и уютна, защото ѝ носи познатото в миналото спокойствие.

Предполагам, че скринът на Адам и гардеробът, където висяха дрехите му, ме караха да мисля за начина, по който умря — внезапно и без да има възможност да се сбогува с мен. И онези последни гневни моменти, когато изхвърча завинаги от къщи и от живота ми...

Сега, при положение че нещата му вече ги нямаше в спалнята, беше сигурна, след вечерята ще може да поспи.

Взе набързо душ и реши да облече синьо-лилавия копринен костюм с панталон, който бе купила в края на сезона миналата година и почти бе забравила. Видя го случайно, докато разчистваше гардероба, и си спомни колко ѝ беше харесал, когато го облече за първи път.

А най-хубавото беше, че тоалетът нямаше никаква връзка с Адам, който забелязваше всяка нейна дреха.

Когато Нел влезе в „Ил Тунело“, Дан Майнър вече я чакаше на масата. Беше толкова замислен, че не я видя, докато не застана съвсем близо. Изглежда разтревожен за нещо, помисли си Нел, но щом оберкелнерът ѝ придърпа стола, Дан скочи на крака и се усмихна.

— Очевидно всички светофари са светнали зелено за теб — отбеляза тя.

— Почти всички. Изглеждаш великолепно, Нел. Благодаря, че се съгласи да вечеряш с мен. Страхувам се, че те принудих да кажеш „да“. Това е проблемът на лекарите. Очакваме хората да постъпват точно така, както им наредим.

— Не си ме принудил. Радвам се, че ме убеди да изляза, а и честно казано, съм доста гладна.

Апетитният аромат на италианска храна изпълваше ресторанта и след като се огледа, Нел осъзна, че идва от чинията със спагети, която носеха към съседната маса. Обърна се към Дан и се засмя.

— За малко щях да дръпна келнера и да го помоля за чинията — каза тя.

На чаша вино откриха, че имат доста общи приятели във Вашингтон. По време на ордъвъра говориха за предстоящите президентски избори. Когато пристигнаха спагетите, Дан ѝ разказа за решението си да се премести в Ню Йорк и причините, които стояха зад него.

— Болницата ще стане най-модерният център за обгорени деца, а тъй като точно това е специалността ми, ще бъда много полезен.

После ѝ довери за издирването си.

— Искаш да кажеш, че тя просто е изчезнала от живота ти? — възкликна Нел.

— Страдаше от депресия. Превърна се в алкохоличка и реши, че за мен е по-добре да остана при баба и дядо.

Дан се поколеба за момент. После добави:

— Дълга история. Някой ден, ако се интересуващ, ще ти я разкажа. Важното е, че майка ми остарява. А здравето ѝ е било занемарено през всичките тези години. Преместването в Ню Йорк ми дава възможност да я търся лично. Мислех, че имам някаква следа, но я изгубих. Никой не я е виждал от миналата есен.

— Вярваш ли, че тя иска да я откриеш, Дан?

— Майка ми изчезна, защото обвиняваше себе си за един инцидент, при който едва не загинах. Трябва да ѝ обясня, че този инцидент се оказа всъщност не чак толкова лошо нещо. Дори имах огромна полза от него.

Разказа ѝ за Бюрото за изчезнали.

— Въобще не вярвам нещо да излезе от това.

— Мак вероятно би могъл да помогне. Има солидно влияние и съм сигурна, че ще направят проверка, ако завърти един-два телефона. Ще поговоря с него, но мисля, че и ти самият е добре да се отбиеш в офиса му. Ще ти дам визитната му картичка.

Пристигна десертът.

— Нел, отегчих те с приказки за себе си. Ако ми кажеш, че не желаяш да го обсъждаш, веднага ще сменя темата. Как се справяш?

— Как се справям? — Нел пусна парченце лимон в еспресото си. — Не знам как да ти отговоря. Когато някой умре, но няма труп и ковчег, нито погребение, липсва реално усещане за смърт. Сякаш човекът е някъде наблизо, но не знаеш къде. Тормоси ме това чувство

за нереалност. Непрестанно си повтарям, че Адам е мъртъв, но ми звучи безсмислено.

— Същото ли беше, когато загуби родителите си?

— Не, за тях знаех, че вече ги няма. Разликата е, че те загинаха при нещастен случай. А Адам не. При експлозията си отидоха четири човека. Някой е искал да се отърве от един от тях. Или пък и от четиримата. Кой знае? И този някой все още се разхожда на свобода, наслаждава се на живота, може и да вечеря също като нас.

Нел замълча, загледа се за момент в ръцете си, после вдигна очи към Дан.

— Дан, ще разбере кой го е направил. И не само заради себе си. Лиза Райън, млада жена с три малки деца, също се нуждае от отговор. Съпругът ѝ беше на яхтата.

— Нел, надявам се осъзнаваш, че този, който вече е отнел четири човешки живота, е адски опасен.

Лицето ѝ се изкриви в гримаса, а очите ѝ се разшириха и изпълниха с ужас. Дан се стресна.

— Нел, какво има?

Тя поклати глава.

— Нищо. Всичко е наред. — Мъчеше се да убеди не само него, но и себе си.

— Не е наред, Нел. Какво има?

За момент се бе почувствала както в онези ужасни минути след попадането във водовъртежа. Като в капан. Без въздух. Но този път, вместо да се опитва да плува, се мъчеше да отвори някаква врата. И вместо студена вода, усещаше горещина. Изгаряща горещина. И увереността, че ще умре.

57.

Сряда, двадесет и първи юни

— Бившият имот на Вандермиър е един от многото, закупени от фирмата ми — студено каза Питър Ланг.

Очевидно никак не се радваше на посещението на детективите Джак Склафани и Джордж Бренън в офиса му в сряда сутринта.

— Например — продължи той по-снизходително, — ние притежаваме тази сграда. Мога да ви разведа из Манхатън и да ви покажа много други имоти, които са също наша собственост или са управлявани от нас. Но преди да загубите още от времето ми, трябва да попитам, господа, каква е идеята ви?

Идеята ни, приятелче, помисли си Склафани, е, че си основният заподозрян за четири убийства, така че не се прави на важен.

— Господин Ланг, отчитаме, че сте зает човек — успокои го Джордж Бренън. — Но сигурен съм, разбирате, че ни се налага да ви зададем няколко въпроса. Вчера сте ходили при Нел Макдермот, нали?

Ланг повдигна вежди.

— Да, ходих. И какво от това?

Не му хареса, че засегнахме темата, отбеляза Склафани. Досега Ланг беше в свои води и се чувстваше напълно уверен в себе си. Но всичките му пари, външен вид и произход няма да струват и пукната стотинка, ако му прикачим четворно убийство, и той го знае.

— Каква беше целта на посещението ви при госпожица Макдермот?

— Делова. — Ланг погледна часовника си. — Господа, страхувам се, че ще трябва да ме извините. Налага се да тръгна веднага. Имам среща.

— В момента също имате среща, господин Ланг — с леден глас отбеляза Бренън. — Когато говорихме с вас преди десет дни, казахте че вие с Адам Коулиф сте обсъждали бъдещ проект, на който той може да е архитект.

— Точно така беше.

— Ще ни обясните ли съвместната си работа?

— Мисля, че вече ви обясних при предишната ни среща. Адам Коулиф и аз притежавахме два съседни парцела на Двадесет и осма улица. Смятахме да ги обединим, с цел да построим комплекс от апартаменти и офиси.

— Господин Коулиф щеше да е архитектът на този проект, нали?

— Адам Коулиф бе поканен да изготви собствен проект.

— И кога отхвърлихте проекта му, господин Ланг?

— Не бих казал, че проектът беше отхвърлен. По-скоро се нуждаеше от значителна преработка.

— Но не сте споделили това с жена му, нали?

Питър Ланг се надигна.

— Опитах се да ви сътруднича. Виждам, че усилията ми са били напразни. Очевидно не е възможно да говорим приятелски. Негодувам срещу тона и отношението ви. Ако ще продължите по същия начин, настоявам да се обадя на адвоката си.

— Господин Ланг, още един въпрос — намеси се детектив Склафани. — Окончателната ви оферта за имота на Вандермиър е направена, след като свалиха от къщата статута на историческа забележителност, нали?

— Градската управа отчаяно искаше един от другите ми парцели. Размених го за този. Сделката беше изгодна за града.

— Само момент, моля. Ако не бяхте ангажирали Адам Коулиф за архитект на проекта, той щеше ли да ви продаде имота си?

— Щеше да е глупаво, ако не го беше направил. Но разбира се, той почина, преди да сключим сделката.

— Предполагам, че това е била причината да посетите вдовицата му. Ами ако Нел Макдермот откаже?

— Решението си е нейно — Питър Ланг се изправи. — Господа, ще трябва да ме извините. Ако имате допълнителни въпроси, можете да се обадите на адвоката ми.

Включи интеркома и каза на секретарката си:

— Господин Бренън и господин Склафани са готови да си тръгнат. Моля те, заведи ги до асансьора.

58.

Гърт Макдермот звънна на Нел в сряда сутрин.

— Ще си бъдеш ли у дома? Направих шоколадов кейк сутринта, а знам, че ти е любим.

Нел седеше до бюрото си.

— Разбира се, лельо Гърт, ела.

— Ако си прекалено заета...

— Пиша си статията, но почти свършвам.

— Ще дойда към единадесет.

— Добре, чайникът ще те чака.

В единадесет без петнадесет изключи компютъра. Статията беше почти готова, но искаше да я остави да отлежи, преди да я редактира за последен път.

Приятно ми беше да пиша в продължение на две години, помисли си Нел, докато пълнеше чайника. Но определено е време да продължа напред.

Или по-скоро да се върна назад, призна си тя, докато вадеше приборите. Обратно в света, в който беше израсла — кампании, избори, дълги пътувания от Манхатън до Вашингтон.

Е, поне знам какво ме очаква, ако спечеля. Хора като Боб Горман не можаха да издържат. Или пък Мак е прав, че Горман просто е използвал положението си като трамплин към други по-изгодни постове.

В единадесет портиерът звънна, за да съобщи, че госпожица Макдермот се качва. Мак беше научил и Гърт, и Нел да са изключително точни. Адам обаче вечно закъсняваше и направо подлудяваше дядо й.

Почувства се нелоялна към покойния си съпруг заради тази си мисъл.

— Изглеждаш по-добре — бяха първите думи на Гърт, след като я целуна.

Леля й държеше кутия за кейкове.

— За първи път от две седмици спях наистина хубаво — обясни Нел. — А това определено помага.

— Така е. Опитах се да ти се обадя, но те нямаше. Бони Уилсън ми звънна, за да разбере как си.

— Много мило от нейна страна. — Нел пое кейка. — Хайде, ела на чай.

Докато отпиваха от чашите си, забеляза, че ръцете на Гърт леко треперят. Не бе необичайно за човек на нейната възраст, помисли си Нел, но, Господи, не искам нищо да се случва с нея или с Мак още дълго време.

Спомни си какво ѝ бе казал Дан Майнър по време на вечерята.

— Искан ми се да имам брат или сестра. Може никога да не намеря мама, а когато баба ми и дядо ми починат, вече няма да имам свое семейство.

После беше добавил:

— Не броя баща ми. За съжаление той никога не е бил част от живота ми. Не поддържахме връзка от доста време. Е, имам красива мащеха.

Напомни си да звънна на Мак и да му каже да очаква Дан.

Точно в единадесет и половина Гърт се надигна.

— Трябва да тръгвам, Нел. Искан само да ти кажа едно. Знаеш на кого да се обадиш, ако си тъжна и търсиш компания, нали?

Нел я прегърна.

— Да, на теб.

— Точно така. Надявам се да си послушала съвета да раздадеш дрехите на Адам. Бони мисли, че е важно.

— Започнах да опаковам нещата му.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Не. Портиерът ми даде няколко кашона. Ще ги натоваря на колата и ще ги занеса в църквата в събота сутрин. Тогава приемат даренията, нали?

— Да. А и аз ще бъда там в събота.

Малката църква на Първо авеню и Осемдесет и пета улица управляваше евтиния магазин, където Гърт работеше като доброволка, а Нел оставяше старите си дрехи. Приемаха само добре запазени неща и ги продаваха на минимална цена.

С тъга Нел си припомни как в съботата преди Деня на благодарността беше извадила от гардероба си всички дрехи, които вече не носеше, а и бе накарала Адам да направи същото. След това ги опаковаха и ги занесоха в магазина.

Доволни от извършеното добро дело, обядваха в нов тайландски ресторант на Второ авеню и Осемдесет и първа улица. Тогава Адам ѝ призна колко трудно му е било да раздаде дрехи, които все още стават за носене. Каза, че наследил това от майка си, която никога не се разделяла с нищо, защото го пазела за „черни дни“.

— Струва ми се, че приличам на нея — призна той. — Ако ти не ме беше подтикнала, дрехите така и щяха да си висят в гардероба.

Това определено не беше любимият ѝ спомен за Адам.

59.

Лиз Ханли отривисто почука и отвори вратата на кабинета на Корнелиъс Макдермот.

— Тръгвам!

— Тъкмо щях да ти напомня, че е време. Два и половина е.

— Срещата ми е в три.

— Лиз, чувствам се виновен, че те моля да правиш това, но е важно.

— Мак, ако тази жена ме омагьоса, ти ще си виновен.

— Върни се направо тук, когато свършиш с нея.

— Или когато тя свърши с мен.

Лиз даде на шофьора на таксито адреса на Бони Уилсън, облегна се на седалката и се опита да се успокои.

Проблемът е, призна си тя, че аз всъщност вярвам в ясновидските способности. Лиз го бе споделила с Мак. Както винаги той имаше отговор.

— Майка ми не мислеше, че притежава ясновидски способности, но бе абсолютно уверена, че може да разчете някои знаци — бе казал той. — Три почуквания по вратата през нощта, или падане на картина от стената, или влетял през прозореца гълъб — кълнеше се, че всичко това предвещава смърт.

Тук замълча за момент. Очевидно се наслаждаваше на монолога си. После продължи:

— Ако шест месеца по-късно получеше писмо, в което ѝ съобщаваха, че е починала деветдесет и осем годишната ѝ леля, тя се обръщаше към баща ми: „Е, Патрик, не ти ли казах, че ще получим лоши новини, след като се почука три пъти на вратата през онази нощ?“

Мак е убедителен. Наистина всичко това звучи абсурдно, помисли си Лиз, но все пак има стотици документиранни случаи, когато починалите посещават близките си, за да се сбогуват с тях. Преди години в „Рийдърс дайджест“ публикуваха статия за Артър Годфри,

бившата телевизионна звезда. Когато бил млад, на военен кораб по време на Втората световна война, той сънувал, че баща му стои до койката му. На следващата сутрин научил, че баща му е умрял. Ще изровя тази статия и ще я покажа на Мак, реши Лиз. Може да повярва поне на Артър Годфри.

Таксито отби до бордюра.

Първата ѝ реакция при вида на Бони Уилсън беше сходна с тази на Нел. Бони впечатляваше с красотата си и бе по-млада, отколкото Лиз предполагаше. Атмосферата в апартамента ѝ обаче отговаряше на очакванията. Мрачният коридор зашеметяващо контрастираше с прекрасния юнски следобед.

— Поправят климатика — извини се Бони. — А единственият начин апартаментът да не се превърне в пещ, е да не пускам слънцето вътре. Тези сгради имат чудесни просторни стаи, но вече овехтяват, което си личи.

Лиз се канеше да отвърне, че живее в подобна сграда на Йорк авеню, когато се усети, че се бе обадила като Мойра Калахан от „Бийкман плейс“. Никога не съм била добър лъжец, нервно си помисли тя, а на шейсет и една години е прекалено късно да се научиш.

Последва Бони Уилсън към кабинета ѝ.

— Защо не седнете на канапето? — предложи Бони. — Така ще мога да придърпам стола си към вас. Бих искала да подържа ръцете ви за момент.

Все по-нервна, Лиз се подчини. Бони Уилсън затвори очи.

— Носите венчална халка, но усещам, че сте вдовица от доста време. Вярно ли е?

— Да.

Господи, наистина ли успя да го научи толкова бързо, зачуди се Лиз.

— Наскоро сте щели да имате специална годишнина. Виждам числото четиридесет. През последните няколко седмици сте обзета от носталгия, защото сте щели да празнувате четиридесетата годишнина от сватбата си. Били сте юнска булка.

Зашеметена, Лиз едва успя да кимне.

— Чувам името Шон. Имаше ли Шон в семейството ви? Не мисля, че е съпругът ви. По-скоро брат, по-малък брат.

Бони Уилсън повдигна ръка и докосна слепоочието си.

— Чувствам силна болка тук — промърмори тя. — Според мен това означава, че Шон е загинал при катастрофа. С кола.

— Шон беше само на седемнайсет. — Гласът на Лиз потреперваше. — Карал бързо и загубил контрол. Черепът му беше счупен.

— Той е от другата страна заедно със съпруга ви и останалите починали членове на семейството. Искате да ви каже, че всички ви обичат и ви изпращат поздравии. Още дълго време няма да се присъедините към тях. Но това не означава, че не сте постоянно заобиколена от любимите си хора и че те не ви помагат. Мисълта за това трябва да ви донесе успокоение.

По-късно, почти замаяна, Лиз Ханли последва Бони обратно по мрачния коридор. Видя в ъгъла масичка с огледало над нея. В сребърна табла на масичката лежахавизитните картички на Бони. Лиза спря и се протегна да вземе една. Внезапно кръвта ѝ застина и тя се закова на място. Гледаше в огледалото, но там имаше и друго лице. Беше зад собственото ѝ отражение и се вторачваше в нея. Призрачният образ изчезна след миг.

Седнала в таксито на път за офиса, разтрепераната и притеснена, Лиз призна пред себе си, че бе видяла лицето на Адам Коулиф.

Бе също така абсолютно убедена, че никога, ама никога, дори не би намекнала на някого, че е мярнала този образ.

60.

Бен Тъкър отново имаше кошмари в понеделник и вторник през нощта, но не толкова разтърсващи като предишните. Откакто беше нарисувал картинката с избухването на яхтата и доктор Мегън му бе обяснила как всяко дете би се разстроило и изплашило, след като види нещо ужасно, той започна да се чувства по-добре.

Нямаше нищо против и че посещението му при нея днес означава, че ще закъснее за бейзболния си мач. При това играеха с най-добрия отбор в тяхната лига. Когато влезе в кабинета, дори й го каза.

— Хей, това е голям комплимент за мен, Бенджи. Искаш ли да ми нарисуваш още нещо днес?

Този път беше по-лесно, защото змията не изглеждаше толкова страшна. Всъщност Бен осъзна, че змията даже не приличаше на змия. През последните две нощи не беше толкова изплашен и затова успя да я види по-ясно.

Докато рисуваше, толкова се съсредоточи, че прехапа език и се намръщи от болка.

— Мама винаги ми се смее, когато го направя.

— Кое, Бен?

— Когато си прехапя езика. Казва, че баща й го правел, щом се съсредоточел.

— Хубаво е да приличаш на дядо си.

Ръката на Бен се задвижи бързо по листа. Обичаше да рисува и беше добър художник, нещо, с което се гордееше. Не приличаше на някои от децата в класа, които се майтапеха с всичко и драскотеха тъпотии, вместо да се опитат да направят нещо истинско. Бен ги мислеше за кретени.

Радваше се, че доктор Мегън седи настрана, пише си нещо и не му обръща внимание. Така беше много по-лесно.

Накрая остави пастела. Облегна се назад и се вгледа в творбата си.

Стори му се доста добра, макар да се изненада от нарисуваното, защото видя, че змията въобще не е змия. Просто така му се бе сторило в момента на експлозията. Тогава беше много объркан от страх.

Значи не бе видял змия да се плъзва встрани от яхтата, а по-скоро човек в тесен, лъскав, черен костюм и маска, хванал нещо, което приличаше на дамска чанта.

61.

В сряда следобед Лиза Райън бе потърсена по телефона в работата си от класната на Кели, госпожа Евънс.

— Ужасно много тъжи за баща си — каза учителката. — Днес дори се разплака в час.

Лиза отвърна със свито сърце:

— Мислех, че тя се справя най-добре от тримата.

— Опитах се да поговоря с нея, но не ми каза много. Тя е доста зряла за десетгодишно дете. Имам чувството, че се опитва да ви щади, госпожо Райън.

Не е работа на Кели да ме щади, отчаяно си помисли Лиза. Аз би трябвало да я щадя. Бях прекалено вгълбена в себе си и прекалено много се тревожех за проклетите пари. Е, ще направя нещо по въпроса, и то още веднага. Зарови из чантата си, намери номера, който търсеше, и отиде до телефона. После, докато клиентката ѝ демонстративно поглеждаше часовника си, нахлу в кабинета на управителя и го помоли да отмени последните ѝ два маникюра.

Той запротестира, но Лиза каза спокойно:

— Трябва да свърша една работа тази вечер. Абсолютно наложително е. А преди това, да приготвя вечеря за децата.

— Лиза, дадохме ти една седмица да си уредиш нещата. Нека свободните дни не ти стават навик.

По-късно се усмихна извинително на клиентката си.

— Ужасно съжалявам. Обадиха ми се от училище. Едно от децата било много разстроено.

— Лошо, Лиза, но моля те, довърши ме. Аз самата имам да правя милион неща.

Морган Кърън щеше да дойде при децата в седем. В пет и половина Лиза сложи вечерята. Беше се вслушала в директора на погребалното бюро и бе разместила столовете.

Тъй като сега бяха само четирима, свали допълнителната плоскост и масата отново стана кръгла, както преди Чарли да слезе от

високото си бебешко столче. С болка си припомни празненството за преместването му на „стол за големи момчета“.

Тъй като всичките ѝ сетива бяха изострени към болката на децата, Лиза веднага забеляза притесненото изражение на Кайл, мъката в очите на Кели и неестественото мълчание на малкия Чарли.

— Как мина училището? — Опитваше да говори жизнерадостно.

— Добре — сковано отвърна Кайл. — Нали знаеш онова пътешествие, което момчетата ще предприемат следващия уикенд?

Сърцето на Лиза се сви. Ставаше дума за гостуване във вилата на един от приятелите на Кайл, която се намиреше на езерото Грийнуд.

— И какво за него?

— Знам, че бащата на Боби ще се обади, за да ме покани да отида с тях, но не искам. Моля те, мамо, не настоявай.

Доплака ѝ се. Кайл щеше да е единственото дете без баща там.

— Да, няма да е много забавно за теб — съгласи се тя. — Ще предам, че този път предпочиташ да си останеш у дома.

Спомни си още един съвет на директора на погребалното бюро. „Осигурете на децата нещо, което да очакват.“ Е, благодарение на Бренда Кърън, щеше да го направи.

— Чудесни новини — весело каза Лиза. — Семейство Кърън ще наемат по-голяма къща в Брийзи Пойнт тази година, защото искат да им гостуваме през уикендите. Готови ли сте за най-добрата част? Къщата е до океана!

— Мамо, това е страхотно — въздъхна доволно Чарли. Чарли, водният плъх, помисли си Лиза, зарадвана на широката усмивка, която озари лицето му.

— Наистина е хубаво, мамо! — Кайл също очевидно се беше успокоил.

Тогавя погледна към Кели. Тя изглеждаше напълно безразлична, сякаш не бе чула добрата новина. Чинията спагети пред нея почти не беше докосната.

Не трябва да я притискам, каза си Лиза. Явно се нуждае от повече време, за да приеме загубата на баща си. А и сега нямаше кога да се занимава с всичко това. Трябваше да разчисти масата, да ги накара да седнат да си пишат домашните и да стигне до Манхатън преди седем и половина.

— Кайл — каза Лиза, — веднага щом приключим с вечерята, искам да ми помогнеш да донесем два пакета от работилницата на татко. Те са на човек, за когото той е работил. Ще ги оставя при една дама, за да научи на кого трябва да ги върнем.

62.

След като излезе от болницата в сряда следобед, Дан Майнър се отправи директно към офиса на Корнелиъс Макдермот. Когато му се обади, за да си уредят среща, научи, че Нел вече е разказала на дядо си за него.

Макдермот го поздрави любезно.

— Чух, че и вие като Нел сте завършили Джорджтаун — започна той.

— Да, но шест или седем години по-рано.

— Как ви харесва животът в Ню Йорк?

— И баба ми, и дядо ми са родени тук, а майка ми е живяла в Манхатън до дванадесетата си година. После се преместили във Вашингтон. Винаги съм имал чувството, че генетически съм с единия крак тук, а с другия — в столицата.

— Аз също — съгласи се Макдермот. — В миналото обаче това не беше луксозен квартал. Дори имахме навика да се шегуваме, че човек може да се напие само като вдишва изпаренията от бирената фабрика на Джейкъб Рупърт.

Дан се усмихна.

— По-евтино е, отколкото да си купиш кашонче с шест бири.

— Но не чак толкова приятно.

Докато си бърбеха, Корнелиъс Макдермот осъзна, че наистина харесва доктор Дан Майнър. За щастие не е парче от старата скала, помисли си той. През годините бе срещал баща му по различни събирания във Вашингтон и го намираше за претенциозен и досаден. Дан обаче бе замесен от друго тесто. На негово място почти всеки би забравил за майката, която го е изоставила като дете. Особено като се има предвид, че е станала скитаща алкохоличка. Този син обаче искаше да я намери и да ѝ помогне. Мой тип човек, помисли си Макдермот.

— Ще видя дали мога да накарам някои от онези бюрократи да си размърдат задниците и да проведат истинско издирване за Куини — каза той. — Значи за последен път е видяна в изоставените сгради

близо до площад „Томпкинс“? В края на септември, преди около девет месеца?

— Да, но приятелите ѝ смятат, че може и да е напуснала града — обясни Дан. — От малкото информация, до която успях да се добера, научих, че когато я видели за последен път, била в едно от потиснатите си настроения, а в подобни случаи избягвала хората. Предпочитала да си намери свое уединено местенце и да се приюти там.

С всяка изречена дума Дан усещаше нарастваща увереност, че майка му вече не е между живите.

— Ако все още е жива, искам да се погрижа за нея. А ако е мъртва и е погребана в гробище за бездомници, искам да я открия и да пренеса останките ѝ в семейния гроб в Мериленд. При всички положения баба и дядо ще се успокоят поне малко, ако узнаят, че вече не броди гладна и болна из улиците.

Замълча за момент. После добави:

— Аз също ще се успокоя.

— Имаш ли някакви нейни снимки?

Дан отвори портфейла си, извади снимката, която винаги носеше със себе си, и му я подаде.

Докато Корнелиъс Макдермот я разглеждаше, усети буца в гърлото си. Стори му се, че старата черно-бяла снимка на красива жена с малко момченце просто излъчва любов. Косите им бяха разрошени от вятъра, лицата им — притиснати едно до друго, а малките му ръчички бяха обвити около врата ѝ.

— Имам и снимка от документален филм за бездомници, излъчен преди седем години. Направихме дигитално компютърно състаряване, което специалистът нагоди към описанието на външния ѝ вид, дадено от нейна приятелка миналото лято.

Макдермот знаеше, че майката на Дан трябва да е на около шейсет. Мършавата жена с дълга до раменете сива коса обаче изглеждаше на осемдесет.

— Ще я размножим и ще разлепим плакати из града обеща той. — Ще накарам и онези типове, които само се ровят из разни папки, да проверят дали някоя неидентифицирана жена с нейното описание е била погребана в гробището за бездомни от миналия септември насам. Дан се надигна.

— Трябва да тръгвам — каза той. — Отнех ви доста време. Много ви благодаря.

Макдермот му махна да седне.

— Приятелите ме наричат Мак. Сега е пет и половина, което означава — време за коктейли. Какво пиеш?

Лиз Ханли влезе, без да чука, докато двамата мъже доволно отпиваха от мартинито. Веднага разбраха, че е ужасно разстроена.

— Отбих се у дома, след като си тръгнах от апартамента на Бони Уилсън — обясни тя тихо. — Бях невероятно притеснена.

Макдермот скочи.

— Какво е станало, Лиз? Толкова си бледа!

Дан вече също беше на крака.

— Аз съм лекар... — започна той.

Лиз поклати глава и се отпусна в едно кресло.

— Ще се оправя, Мак. Сипи ми чаша вино. Ще ми помогне. Аз просто... Мак, знаеш, че отидох там скептично настроена, но трябва да ти кажа, че си промених мнението. Бони Уилсън е на ниво. Убедена съм, че е истинска ясновидка. А това означава, че ако е предупредила Нел за Питър Ланг, трябва да го вземем на сериозно.

63.

След като Гърт си тръгна, Нел се върна зад бюрото и препрочете статията си за петъчното издание на „Джърнъл“. Беше посветена на дългите трескави кампании по време на президентските избори в Съединените щати.

Следващата ѝ, последна статия, ако всичко вървеше по план, щеше да представлява едновременно сбогуване и известяване на намерението ѝ да участва в надпреварата пряко, кандидатирайки се за мястото на дядо си в Конгреса.

Взех това решение преди две седмици, помисли си Нел, докато редактираше, но едва сега ми се струва, че объркването, съмненията и въпросите са приключили. Вдъхновена от Мак, винаги бе знаела, че иска да се занимава с политика, но дълго време се страхуваше и колебаеше.

Дали това беше повлияно от Адам? Докато седеше в кабинета си, Нел си припомни безбройните им разговори относно вероятната ѝ кандидатура. Просто не разбирам защо той се промени. Когато се оженихме преди три години, нямаше търпение да заема мястото на Мак, а по-късно не само охладня към тази идея, но дори започна да гледа на нея враждебно. Какво предизвика тази метаморфоза?

Въпросът започна да я безпокои още повече след смъртта на Адам. Дали в живота му имаше нещо, което го караше да се притеснява от излагането на показ? Нел стана от бюрото и се заразхожда нервно. Спря пред рафтовете до камината във всекидневната. Адам имаше навика да извади някоя непрочетена книга, да я прегледа набързо и после да я сложи където му падне. Нел набързо пререди томовете, така че тези, които често разгръщаше с удоволствие, да бъдат достигани лесно от креслото.

Седях тук и четях, когато Адам ми се обади за първи път, спомни си тя. Бях се отчаяла, че вече никога няма да го чуя. Запознахме се на един коктейл и веднага усетихме силно привличане един към друг.

Вечеряхме заедно. Той обеща, че ще се обади. Но две седмици по-късно все още чаках. Бях адски разочарована.

Тъкмо се бях прибрала от сватбата на Сю Леони в Джорджтаун. Повечето гости бяха женени и си разменяха снимки на децата. Чувствах се готова и аз да срещна някого. Дори двете с Гърт се шегувахме на тази тема. Според нея вече бях развила остър инстинкт за гнездене. Предупреждаваше ме, че не трябва да чакам прекалено дълго.

— Аз чаках прекалено дълго — бе казала тя. — А сега поглеждам назад, сещам се за няколкото човека, за които можех да се омъжа, и се чудя какво, за Бога, чаках.

И тогава Адам се обади. Беше десет вечерта. Каза, че командировката му отнела повече време, отколкото очаквал. Твърдеше, че съм му липсвала, но не успял да ми звънне, защото забравил номера ми в апартамента си в Ню Йорк.

Бях повече от готова да се влюбя, а той беше толкова привлекателен. Работех за Мак, а Адам започваше в Ню Йорк в малка архитектурна фирма. Бъдещето беше пред нас. Връзката ни беше кратка и бурна. Оженихме се три месеца по-късно. Скромна сватба, на която присъстваше само семейството ми. Но това беше без значение, тъй като никога не съм искала пищно тържество.

Докато седеше в любимото си кресло сега, Нел си припомни онова чудесно време. Всичко бе станало невероятно бързо и толкова вълнуващо. Какво я привлече невероятно силно към Адам, зачуди се тя, докато натъжена си припомняше човека, когото бе обичала и загубила така неочаквано. Знам какво. Беше неустойимо чаровен. И ме караше да се чувствам специална.

Имаше и друго, разбира се. В определени отношения Адам бе пълната противоположност на Мак, който би се задавил, ако трябва да изрече думата „любов“, въпреки че толкова ме обича. А аз жадувах страстно да ми го повтаря.

В други отношения обаче, Адам и Мак си приличаха и това също ми харесваше. Адам не бе категоричен като Мак, но притежаваше същия непоклатим морал. И той беше напълно независим. Бе работил усилено, за да се издържа в колежа и университета.

— Майка ми искаше да плати образованието ми, но аз не се съгласих — бе й доверил Адам. — Казах й, че тя е човекът, който ме

учеше да не взимам и да не давам заеми. Бях си запомнил урока.

Възхищавах се на това, помисли си Нел. Вярвах, че Адам, също като Мак, би ти дал ризата от гърба си. И той изпитваше ужас да вземе пари от някого. „Справяй се сам или мини без това, Нел.“ Такъв беше урокът на дядо ми.

Но по-късно всичко се промени. Адам с лекота ме накара да изтегля пари от тръста си и да му дам назаем повече от един милион. Какво стана с категоричната позиция? Но, разбира се, по онова време не си бе задала този въпрос.

Веднага след като се ожениха, Адам помоли Мак да му помогне да си намери по-добра работа. Така отиде при Уолтърс и Арсдейл. После ги напусна, за да създаде своя собствена фирма с остатъка от парите, които взе от мен.

Последните две седмици бяха толкова ужасни. Първо бе загубила съпруга си, а после се заговори, че той не е бил човекът, за когото го мислеше. Не искам да вярвам, че е участвал в онези далавери! Защо въобще би го направил? Определено не се нуждаеше от пари. Яхтата беше единствената му екстравагантност. А и нямаше да поиска заем от мен, ако е взимал подкупи.

Но защо не ми каза, че проектът му е бил отхвърлен от Питър Ланг? Това беше въпрос, на който на всяка цена трябваше да намери отговор.

И защо се обърна срещу мен, когато заговорих сериозно, че искам да се кандидатирам за мястото на Мак? Твърдеше, че дядо никога няма да ме остави на спокойствие и ще ме превърне в своя марионетка. Е, тогава му повярвах, но сега се чудя дали всъщност не бях умело манипулирана.

Поради каква причина, освен омразата му към Мак и към политиката като цяло, Адам се мъчеше да ме задържи далеч от погледа на медиите?

Докато премисляше всичко научено през последните няколко дни, в ума й започна да се оформя отговор. Отговор, който изглеждаше напълно логичен. Отговор, от който я побиха тръпки. Адам знаеше, че ако се кандидатирам за Конгреса, журналистите и съперниците ми щяха да се заровят в личния ни живот, за да изнамерят някоя мръсна тайна. Аз съм абсолютно чиста. От какво тогава се е страхувал той?

Възможно ли е да има истина в предположението, че е взимал подкупи? Беше ли виновен за дефектната работа в сградата на Лексингтън авеню, която се срути онзи ден?

За да прогони тези мисли, Нел се захвана с неприятната задача, която все отлагаше. Портиерът ѝ беше донесъл няколко кашона за дрехите на Адам. Влезе в спалнята за гости, сложи първия кашон на леглото и след миг спретнатата купчина чорапи и бельо изчезна в него.

Въпросите раждат нови въпроси, помисли си тя. Докато подреждаше, се запита: наистина ли бях влюбена в Адам? Дали просто исках да съм влюбена в него?

Ако не бях избързала с женитбата, нямаше ли първоначалното привличане да изчезне? Дали не виждах в него само онова, което търсех? Не се ли криех несъзнателно от истината? А истината е, че бракът не беше от най-добрите. Поне не за мен. Негодувах, че трябва да се откажа от кариерата си. Освен това никак не съжалявах, когато Адам потегляше за уикенда на риболов с яхтата. Наслаждавах се на часовете, които прекарвах сама или с Мак.

Може пък всичките ми съмнения да са заради друго. Нел затваряше поредния кашон, оставяше го на пода и взимаше следващия. Може просто да съм тъгувала достатъчно в живота си и затова сега да се опитвам да намеря причина да не се измъчвам отново?

Чела съм, че хората често се ядосват на починалия любим човек. Дали това не се случва и с мен?

Грижливо сгъна спортните дрехи — панталони, джинси, и ризи с къси ръкави, и ги прибра в кашона. Останаха вратовръзките, носните кърпи и ръкавиците. Леглото вече беше разчистено. Колкото до гардероба, сега не искаше да се захваща с него. Щеше да почака още един ден.

Лиза Райън ѝ бе позвънила рано следобед и бе настояла да се видят вечерта. Обаждането беше кратко, почти грубо, и Нел се изкуши да ѝ откаже. Но знаеше, че Лиза изпитва ужасна болка и заслужава да ѝ се даде време да свикне със загубата.

Погледна часовника си. Малко след шест. Очакваше Райън в седем и половина. Значи имаше достатъчно време да се поосвежи и почине няколко минути. Една хубава чаша шардоне също щеше да помогне.

Момчето от асансьора помогна на Лиза да внесе двете тежки кутии в апартамента на Нел.

— Къде да ги оставя, госпожице Макдермот? — попита той.

Лиза се намеси.

— Там — каза тя и посочи към кръглата масичка под прозореца към Парк авеню.

Момчето погледна Нел. Тя му кимна. Когато вратата се затвори след него, Лиза започна отбранително:

— Нел, сънувам кошмари. Ченгетата идват със заповед за обиск и намират тези проклети пари. После ме арестуват пред очите на децата ми. Знам, че никога не биха постъпили така с теб. Затова тези неща трябва да останат тук, докато успееш да ги върнеш на някого.

— Лиза, това е абсолютно невъзможно. Благодаря за доверието ти, но не мога да задържа или да изпратя на някого пари, които са били дадени на съпруга ти, за да извърши нещо незаконно.

— А откъде да знам, че и твоят съпруг не е бил замесен? Имаше нещо доста странно в начина, по който Джими въобще получи тази работа. Той изпрати молби на абсолютно всички в строителния бизнес, но само мъжът ти отговори. Адам Коулиф съчувстваше ли на хора, влезли в черния списък заради честността си? Или помогна на мъжа ми само защото е смятал, че горкият Джими е достатъчно отчаян, за да им бъде полезен? Това искам да знам.

Нямам отговор — бавно изрече Нел. — Но ние сме длъжни да разберем как и защо Джими е бил полезен за някого.

Лицето на Лиза Райън пребледня.

— Името на Джими ще бъде замесено в това само през трупа ми — извика тя. — По-скоро ще взема проклетите пари и ще ги хвърля в реката. Точно това и трябваше да направя, когато ги открих.

— Лиза, чуй ме — прекъсна я Нел. — Сигурно си чела за фасадата, която се срути на Лексингтън авеню. Трима души бяха наранени, единият — с опасност за живота.

— Моят Джими никога не е работил на Лексингтън авеню!

— Не съм казвала такова нещо. Но е бил при Сам Краус, а точно неговата компания е ремонтирала онази сграда. Ако работата там е била лоша, твърде възможно е и при другите му обекти да е същата. Представи си, че Джими е участвал в строеж, където са използвали некачествени материали. Представи си, че някъде има и други опасни

сгради и отново стане нещо страшно. Съпругът ти е скрил парите и никога не е харчил от тях, но по думите ти е бил ужасно потиснат. Имам чувството, че Джими е бил човек, който би искал да направиш всичко възможно, за да предотвратиш някоя трагедия.

Гневът изчезна от лицето на Лиза и тя избухна в плач. Нел обви ръце около нея. Толкова е слаба, констатира тя със съчувствие. По-възрастна е от мен само няколко години, а вече е изправена пред отговорността да отгледа съвсем сама три деца. И все пак по-скоро би хвърлила петдесет хиляди долара в реката, вместо да ги нахрани и облече с мръсни пари.

— Лиза! Знам какво преживяваш. Аз също съм поставена срещу факта, че мъжът ми може да е участвал в далавери или да си е затварял очите при използването на некачествени материали. Вярно е, че нямам деца, които да искам да предпазя, но ако участието на Адам в нещо незаконно излезе наяве, ще провали политическата ми кариера. След като ти доверих това, искам позволенията ти да поговоря с детективите, които разследват експлозията. Ще ги помоля да направят всичко възможно да не замесват името на Джими. Но, Лиза, осъзнаваш ли, че ако той е знаел прекалено много, има вероятност да е бил мишената?

Нел замълча за момент, после сподели това, което я тормозеше, откакто Лиза и бе разказала за парите.

— Лиза, ако някой се тревожи, че Джими може да ти е споменал как е получил подкупа, би те сметнал за заплаха. Мислила ли си за това?

— Но той не ми е споменавал!

— Ние с теб сме единствените, които го знаем. — Нел нежно я докосна по ръката. — Сега разбираш ли защо детективите трябва да научат за парите?

64.

Четвъртък, двадесет и втори юни

В четвъртък сутрин Джак Склафани и Джордж Бренън отново посетиха апартамента на Ейда Каплан на Четиринадесета улица и Първо авеню.

— У дома ли е Джед? — попита Склафани.

— Още не е станал — отговори Ейда Каплан, готова да избухне в сълзи. — Няма да претърсвате апартамента ми отново, нали? Не мога да го понеса. Трябва да ме разберете.

Тъмните кръгове под очите ѝ подчертаваха изключително бледото ѝ лице.

— Не, няма да претърсваме дома ви отново, госпожо Каплан — успокои я Бренън. — Съжаляваме, че въобще ви причиняваме неудобства и проблеми. Бихте ли казали на Джед да се облече и да дойде тук? Просто искаме да поговорим с него. Това е всичко.

— Може и да се съгласи да говори с вас. На мен не ми казва и дума — отвърна тя и ги погледна умолително. — Какво би спечелил от убийството на Адам Коулиф? Разбира се, беше му ядосан, тъй като ме убеди да продам сградата, а според Джед ми е платил прекалено малко, но, честно казано, ако не бях продала имота на него, щях да го продам на онзи известен предприемач — господин Ланг. Опитах се да го обясня на Джед.

— Питър Ланг ли? — попита Бренън. — Говорили ли сте с него за имота?

— Разбира се. Той дойде при мен веднага след пожара в онази стара къща. Носеше чек.

Гласът на Ейда Каплан премина в шепот.

— Предложи ми два милиона долара, а едва предишния месец го бях продала на господин Коулиф за по-малко от милион! Докато му съобщавах, че вече не съм собственица на имота, направо сърцето ме

заболя. Не посмях да кажа на Джед колко повече можех да получа за мястото.

— Ланг ядоса ли се, когато научи, че сте го продали?

— Да, разбира се. Мисля, че ако господин Коулиф стоеше пред него, щеше да го удуши с голи ръце.

— За мен ли говориш, мамо?

И тримата се обърнаха едновременно. Небръснатият Джед Каплан стоеше до вратата.

— Не, не за теб. Тъкмо разказвах на господата, че и Питър Ланг се интересуваше от имота.

Изречението на Джед стана зло.

— Нашия имот, мамо. Не го забравяй! Обърна се към Бренън и Склафани. — Вие пък какво искате?

Двамата детективи се изправиха.

— Просто да се уверим, че си чаровен както винаги — отвърна Склафани. — И че докато ние не разрешим, не би трябвало да планираш пътувания и ваканции. Следствието е в ход и е необходимо да знаем къде си. Така че не се изненадвай, ако понякога се отбиваме за малко.

— Приятно ми беше да си поговорим, госпожо Каплан — сбогува се Бренън.

Докато слизаха надолу с асансьора, Склафани се обади първи.

— И ти ли мислиш същото като мен?

— Да. Мисля, че Каплан е дребен мошеник и само си губим времето с него. От друга страна, Ланг заслужава повече внимание. Имал е мотив за убийството на Адам Коулиф, а и адски удобно е отървал кожата, изпусвайки събранието на яхтата.

Върнаха се в управлението към единадесет и откриха, че там има неочакван посетител. Секретарката обясни:

— Казва се Кенет Тъкър. От Филадельфия е. Иска да говори с хората, които се занимават с разследването.

Склафани сви рамене. Нямаше известен криминален случай, в който да не се намесят разни откачалки със смахнати теории.

— Дай ни десет минути да прием по кафе.

Опита се да не повдигне вежди, когато Тъкър влезе в кабинета му. Видът му беше на типичен млад ръководен кадър, а първите му думи: „Вероятно ви губя времето“.

— Веднага минавам към основното. Ние със сина ми бяхме на ферибота в пристанището на Ню Йорк, когато онази яхта избухна преди две седмици. Оттогава детето има кошмари.

— На колко години е синът ви, господин Тъкър?

— На осем.

— Значи мислите, че кошмарите му са свързани с експлозията?

— Да. Ние с Бенджи станавме свидетели на трагедията. Връщавме се от посещение на Статуята на свободата. Честно казано, за мен цялата случка е доста мътна, но Бенджи е видял нещо, което може да се окаже важно.

Склафани и Бренън се спогледаха.

— Господин Тъкър, говорихме с няколко човека от ферибота. Всички са единодушни, че е бил прекалено далеч, за да видят нещо ясно. Съгласен съм, че едно малко момче може да има кошмари, ако е гледало към яхтата в момента на избухването ѝ, но ви уверявам, че от това разстояние не е забелязало нещо важно.

Кенет Тъкър се изчерви.

— Синът ми е изключително далекоглед — с достойнство обясни той. — Носи очила за четене, но ги свали точно преди експлозията. После започнаха кошмарите. Непрестанно повтаряше, че в сънищата му яхтата избухва, а някаква змия се плъзва встрани от нея и се стрелва към него. Заведохме го при детска психиатърка. След няколко сеанса тя го накара да нарисува какво е видял.

Тъкър им подаде последната рисунка.

— Сега Бенджи вярва, че е било човек в неопренов костюм и маска, стиснал дамска чанта в ръка. Хвърлил се е от яхтата в момента на експлозията. Наистина може да е детска фантазия, но реших, че поне трябва да видите рисунката. Осъзнавам, че след подобен инцидент ви се обаждат какви ли не идиоти, затова реших, че ако ви я изпратя по пощата, няма да ѝ обърнете внимание. А бях длъжен да ви я покажа.

С тези думи Тъкър се изправи.

— Очевидно маската е попречила на Бен да разбере как изглежда човекът в неопрена. Ако въобще ѝ обърнете някакво внимание, ще осъзнаете, че няма смисъл да го разпитвате. Едва снощи той спа добре за първи път от две седмици. И, разбира се, не искаме да бъдем обсадени от репортери.

Бренън и Склафани се спогледаха.

— Господин Тъкър, много сме ви благодарни — каза Бренън. — Не съм сигурен, но рисунката на сина ви наистина може да се окаже важна. Името му няма да бъде споменато. Обещавам ви. Освен това ще ви помоля да не споделяте с никой друг това, което ни разказахте. Дори ако някой е скочил от яхтата, знаем, че поне двама души, а най-вероятно трима, са загинали при експлозията. Имаме работа с предумишлено убийство и този, който го е извършил, е изключително опасен човек.

— Добре, значи се разбираме чудесно.

Когато вратата се затвори зад Кенет Тъкър, Склафани подсвирна.

— Медиите не знаят, че сме намерили чантата на Уинифред Джонсън — каза той. — Няма начин Тъкър да го е разбрал.

— Абсолютно.

— А това обяснява защо не беше обгорена. Който и да е скочил от яхтата, я е носил със себе си.

— И вероятно я е загубил във водата. Ако хлапето е право, скочилият от яхтата се е измъкнал в последния момент.

— Кой мислиш е бил?

Без да почука, Кал Томпсън, заместник районният прокурор, който бе разпитвал Робърт Уолтърс, отвори вратата и надникна.

— Мислех, че ще се заинтересувате от последните новини — каза той. — Първият помощник на Сам Краус пристигна с адвоката си. Признава, че са използвали некачествени материали при много от поръчките и редовно са мамели Уолтърс и Арсдейл, когато са им представяли сметките.

— Спомена ли кой от „Уолтърс и Арсдейл“ е сключил сделка с тях?

— Не. Каза, че според него това били самите Уолтърс и Арсдейл, но не се закле. Връзката била Уинифред Джонсън. Дори ѝ били измислили прякор: „Уини Просякинята“.

— Тя май е страшотна плувкиня — каза Бренън.

Томпсън повдигна вежди.

— Ако не греша, дните ѝ като плувкиня свършиха.

— Може би. А може и да не е така — отвърна Склафани.

65.

В четвъртък сутрин Нел се надигна на разсъмване. Краткият ѝ сън бе съсипан от кошмари. Буди се няколко пъти, стресната от въображаеми звуци и с мокро от сълзи лице.

Дали бяха за Адам, зачуди се тя. Не беше сигурна. Вече в нищо не съм сигурна, си призна сутринта придърпвайки завивките. Предишната вечер навън беше хладно, затова бе изключила климатика и отворила прозорците.

В резултат на което звуците на Ню Йорк бяха с нея цяла нощ — автомобилите, воя на полицейските сирени и линейките, тихата музика от съседния апартамент, чийто собственик въобще не спираше уредбата.

Въпреки това стаята я изпълваше с чувството, че си е у дома. Без високия скрин на Адам отново изглеждаше просторна. Тоалетката заемаше предишното си място, така че, когато и да се събуди, Нел виждаше снимката на майка си и баща си.

Тя пораждаше много спомени, и все щастливи. Преди да тръгне на училище, родителите ѝ я бяха завели на едно от техните пътешествия в Южна Америка. Тогава разговаря с туземци в малки селца и игра с местни деца. Често взаимно се учеха на чуждите думи за части от тялото като нос, уши, очи и зъби.

Осъзна, че си припомня онова време, тъй като сега се чувстваше по подобен начин — сякаш е в непозната страна и се мъчи да разбере езика. Този път обаче мама и татко не са около мен, за да ме предпазват от неприятности, помисли си тя.

Няколко пъти, когато се събуждаше, лицето на Дан Майнър се появяваше пред очите ѝ. Намираше го за успокояващо, тъй като и той беше изкарал тежко детство, а сега търсеше отговори.

Сутринта, над чашата кафе, Нел реши да отвори пакетите и да преброи парите, които Лиза Райън ѝ бе оставила предишната вечер. Бе ѝ казала, че са петдесет хиляди долара. Разумно беше все пак да провери.

Пакетите тежаха и Нел едва ги замъкна до масата в трапезарията. Грижливо развърза канапа, забелязвайки зелената нишка в него. Кафявата опаковъчна хартия също я върна в детството, когато родителите ѝ изпращаха колети на приятелите си от целия свят.

Канап и опаковъчна хартия.

Нел пренебрегна странната тревога, която се надигна в подсъзнанието ѝ. Отвори първата кутия и се вторачи в спретнатите пачки.

Преди да започне да брой, огледа внимателно кутията. Беше горе-долу с размера на тези, в които опаковаха дамските костюми по магазините. Но никъде не се виждаше етикет. Очевидно е била избрана много грижливо.

Наля си още кафе и извади калкулатора. Преброяваше по два пъти всяка пачка и отбелязваше числото. Първата кутия съдържаше двайсет и осем хиляди, предимно в петдесетдоларови банкноти.

Отвори втората. Започна отново да брой. Забеляза, че тук банкнотите бяха по-дребни — по пет, десет и двайсет долара, но имаше и по петдесет. Само няколко стотачки. Който и да е опаковал парите, е бил достатъчно умен да осъзнае, че ако Джими Райън размаха стотачка, ще привлече вниманието.

Втората кутия съдържаше точно двадесет и две хиляди. Общо — петдесет хиляди, дадени на Джими, за да извърши, каквото му бяха наредили. Но защо не е похарчил нищичко, зачуди се Нел. Вероятно се е чувствал прекалено виновен.

Спомни си, че след разпването на Христос Юда, изтормозен от угризения на съвестта, се опитал да върне тридесетте сребърника.

А после се обесил... Възможно ли е и Джими Райън да е искал да се самоубие?

Вече увиваше кутиите с кафявата амбалажна хартия, когато внезапно осъзна какво я беше притеснявало цяла сутрин. Тази хартия! И канапът със зелена нишка!

Беше ги видяла в чекмеджето на Унифред Джонсън.

66.

През нощта Лиза Райън се въртя неспокойно, заслушана в познатите звуци отвън. Шумоленето на ветреца, пърпоренето на колата на съседа, буботенето на товарния влак.

Към пет часа се отказа от опитите си да заспи. Стана и си облече халата. Пристегна колана. Усети, че е свалила доста килограми след смъртта на Джими.

Нов начин за отслабване, мрачно си помисли тя. Въобще не се съмняваше, че след като Нел Макдермот говори с детективите, назначени да разследват случая, те на свой ред веднага ще се втурнат към Куинс за среща с нея.

Докато бе работил за Сам Краус, Джими участваше в няколко строителни проекта. Реши да се опита да разбере точно на кои обекти и по кое време.

Надникна при децата. Кайл и Чарли спяха дълбоко. На бледата сутрешна светлина огледа лицата им. Кайл показваше първите признаци на навлизането в пубертета. Винаги ще бъде слаб, защото се е метнал на моето семейство, помисли си Лиза.

Чарли беше по-як. Щеше да стане едър мъж като Джими. И двамата бяха наследили червената коса и кафявите очи на баща си.

Кели беше в най-малката спалня. Джими я наричаше „възгордял се килер“. Тънкото ѝ телце бе свито като ембрион. Кичури от дългата ѝ светлоруса коса покриваха бузата и се спускаха по рамената.

Дневникът ѝ се подаваше изпод възглавницата. Пишеше в него всяка вечер. „Това е нещо много лично и учителката казва, че семействата ни трябва да го уважават.“ — сериозно бе заявила тя.

Всички се бяха заклели, че никога няма да го прочетат, но Джими, изпълнен с подозрения от хитроту споглеждане между Кайл и Чарли, беше изработил за Кели специална кутия, която стоеше върху скрина ѝ и имаше два ключа. Кели носеше единия на верижка на врата си. Лиза държеше другия в собствената си тоалетка, в случай че

първият някога се загуби. Кели бе изтръгнала от нея обещание, че никога няма да го използва.

Но сега, загледана в спящото си дете, Лиза разбра, че ще ѝ се наложи да наруши обещанието. Не само защото трябваше да научи как Кели, която беше „любимото момиче“ на татко, се чувства в този момент. Но и защото Кели, която винаги беше много наблюдателна и безпогрешно отгатваше настроенятията им, можеше да е написала нещо за Джими по времето, когато той изпадна в депресия.

67.

Дан Майнър пристигна рано в болницата в четвъртък. Чакаха го три операции. Първата беше в седем часа. После имаше удоволствието да изпише един петгодишен пациент, който лежеше вече цял месец. С усмивка прекъсна потока от благодарности на родителите му.

— По-добре бързо го извеждайте оттук, защото сестрите са готови да подпишат молба за осиновяване.

— Бях сигурна, че ще остане обезобразен — подхвана майката.

— О, ще има един-два белега, които да му напомнят за преживяното, но няма да му пречат да бъде харесван от момичетата след десет-дванайсет години.

Стана един часът, преди да успее да си купи сандвич и кафе от лекарския бюфет. Използва свободното време, за да звънне на Корнелиъс Макдермот и да види дали не са научили нещо за майка му. Знаеше, че е малко вероятно — бе минал само един ден, но не можа да устои. Сигурно Корнелиъс обядва някъде, помисли си Дан, докато набираше номера.

Лиза Ханли отговори още на първото иззвъняване.

— Той е в кабинета си, докторе — каза тя, — но трябва да ви предупредя. Самият Господ, носещ се на детски велосипед по Пето авеню, не би получил и една усмивка от Мак днес. Затова, ако започне да се заяжда с вас, не го приемайте лично.

— Тогава може би е по-добре да отложа разговора?

— Не, недейте. Но се надявам да нямате нищо против да изчакате малко. Говори по другата линия. Надали ще му отнеме повече от минута. Ще ви свържа веднага щом свърши.

— Преди да затвориш, Лиз, кажи ми как се чувстваш днес. Не съм сигурен дали го осъзнаваш, но вчера си преживяла сериозен шок.

— О, сега съм добре. Наистина беше шок. Докторе, трябва да ми повярвате. Бони Уилсън е ясновидка. Затова съм абсолютно сигурна, че видях... Е, няма да навлизам в подробности.

По рязката промяна в тона на Лиз Дан разбра, че има нещо определено обезпокоително в това, което се бе случило, но явно тя не възнамеряваше да го сподели.

— Добре, важното е, че сега всичко е наред — каза той.

— Така е. Момент, докторе. Легендата тъкмо влезе в кабинета ми.

Дан чу как Лиза съобщава за него:

— Обажда се доктор Дан, Мак.

Последва кратка пауза, после избоботи самият Корнелиъс Макдермот.

— Лиз е същата като мен. Щом заговори официално, значи ми е ужасно ядосана. Как си, Дан?

— Добре, Мак. Обаждам се да ти благодаря, че беше толкова любезен вчера.

— Е, тази сутрин врътнах един-два телефона и накарах моите хора да се поровят из документацията. Ако въобще може да се намери някаква информация за майка ти, те ще се доберат до нея. Не знам дали Лиз ти е казала обаче, че аз имам проблем.

— Каза, че си разстроен за нещо — предпазливо отвърна Дан.

— Думата е прекалено мека. Онзи ден си вечерял с Нел. Тя спомена ли ти, че ще се кандидатира за старото ми място?

— Да, спомена. Очевидно го очаква с нетърпение.

— Е, преди половин час ми звънна, за да съобщя на шефовете на партията, че се отказва.

Дан беше зашеметен.

— Защо? Да не е болна?

— Не, но започва да мисли, че онова, което ѝ разказах за далаверите на мъжа ѝ, е вярно. Адам Коулиф е свързан с онзи скандал с подкупите, за който вероятно си чел по вестниците. Или поне помощничката му.

— Но това няма нищо общо с Нел.

— В политиката обаче има. Казах ѝ да не взима окончателно решение засега или поне да изчака до следващата седмица.

Дан реши да рискува.

— Какъв беше Адам Коулиф, Мак?

— Или хитър и безмилостен бизнесмен, или прост селянин, който се опитваше да участва в големите игри. Но надали някога ще

узнаем кое от двете. Едно нещо е сигурно — не беше подходящият съпруг за внучката ми.

68.

След като се чу с Мак, Нел веднага набра номера на детектив Склафани, но после рязко прекъсна връзката. Реши, преди да му се обади, да отиде до офиса на Адам и да вземе амбалажната хартия и канапа от бюрото на Уинифред.

Изкъпа се. Облече бял спортен панталон, блуза с къси ръкави, леко джинсово яке и сандали.

Време е за подстригване, помисли си тя, докато сплиташе косата си. Внезапно застина, сякаш нещо в огледалото я бе сковало. Това беше лицето, което видя там. Непознато, тревожно и напрегнато. Проблемите определено ѝ се отразяваха. Отговорите трябва да се намерят колкото се може по-скоро, иначе ще се превърна в пълна развалина.

Наистина не искам да се отказвам от кандидатурата си за Конгреса, призна си тя. Добре, че Мак ме убеди да изчакам до следващата седмица, преди да взема окончателно решение. Може би дотогава ще имам яснота. Ами ако Адам просто е бил наивен и не е осъзнавал, че под носа му става нещо нередно?

Все пак амбалажната хартия и канапът бяха в чекмеджето на Уинифред, която пък е имала връзка с някакъв мъж на име Хари Рейнълдс. Тя беше работила за Уолтърс и Арсдейл повече от двадесет години, дълго преди Адам да постъпи там. Дали когато е започнала да работи с него, не се е възползвала от доверието му? Той е бил новият човек в екипа, неизпробван и недоказан, а тя е познавала идеално строителния бизнес, включително и сенчестата му страна.

Докато излизаше от апартамента си, Нел се замисли за парите, които Лиза Райън я бе принудила да задържи. Не мога просто да ги оставя на масата! Знаеше, че вероятно е обзета от параноя, но ѝ се стори, че всеки, който влезе в стаята, първо ще погледне пакетите и веднага ще се сети какво съдържат.

Започвам да разбирам Лиза, мислеше си Нел, докато внасяше кутиите в стаята за гости и ги прибираше в гардероба.

Костюмите, саката и панталоните на Адам все още висяха там. Вгледа се в тях. Беше му помогнала да избера повечето неща. Сега те сякаш негодуваха, че се съмнява в честността на човека, който ги беше носил. Стори ѝ се, че ще я нахокат заради недоверието ѝ към мъжа, който доскоро бе неин съпруг.

Обеща си, че преди денят да свърши, всички дрехи ще бъдат опаковани и готови за църковния магазин.

Таксито зави надясно към Сентръл Парк, после наляво по Седмо авеню, отправяйки се на юг към офиса на Адам. Една пресечка преди него минаха покрай строителната ограда, издигната около руините на къщата на Вандермиър. Вехтата постройка до нея бе тази, която Нел сега притежаваше, а Питър Ланг желаше толкова отчаяно.

Адам също я бе желал толкова отчаяно, внезапно си помисли Нел.

— Оставете ме тук — каза тя на шофьора.

Слезе на ъгъла, върна се назад и застана пред имота си. Повечето сгради в района бяха стари, но се виждаше, че кварталът се променя. На отсрещната страна на улицата строяха нова кооперация, а малко по-надолу огромен знак предизвестяваше издигането на още една. Когато взе от нея парите, за да купи този имот, Адам ѝ беше казал, че е най-страхотното място в града.

Къщата на Вандермиър се намирал на доста голям терен, докато парцелът на Нел представляваше тясно парче земя. Всички наематели се бяха изнесли и сега сградата изглеждаше изоставена и мизерна. Графитите допълваха тъжния ефект на потъмнелите камъни.

Какво ли си е мислил Адам, че може да направи с този парцел, зачуди се Нел. Колко ли пари щяха да са му нужни, за да го разчисти и да построи нещо? Докато разглеждаше, Нел за първи път осъзна, че реалната стойност на парцела идваше единствено от възможността да бъде съчетан с имота на Вандермиър.

Защо тогава Адам толкова много искаше да го купи? Още повече, че по време на покупката къщата на Вандермиър все още си стоеше на мястото и имаше статут на историческа забележителност.

Възможно ли е Адам да се е сдобил с поверителна информация, че свалят статута?

Нел се обърна и продължи към офиса. Когато си тръгна оттам във вторник заедно с детективите, портиерът ѝ беше дал резервния

ключ. Щом влезе обаче и вратата се затвори зад нея, отново усети силно притеснение.

Озова се в тесния кабинет на Уинифред и си я представи как угоднически се усмихва на посетителите, седнала зад бюрото.

Замисли се. Добре помнеше изражението на очите ѝ. Винаги тревожно, почти умолително, сякаш се страхуваше, че някой може да ѝ се скара.

Нима всичко това е било театър?

Отвори долното чекмедже на шкафа и извади кафявата амбалажна хартия и канапа. Беше си донесла торба, в която да ги прибере. Дори и преди да ги сравни, беше сигурна, че шарката на канапа е абсолютно еднаква с тази, с който бяха привързани кутиите с парите.

Беше прекарала в кабинета само няколко минути, но изведнъж усети, че температурата се покачва. Започва се отново, помисли си Нел, когато я обзе чувството за пълна загуба на ориентация.

Трябва да изляза навън!

Затвори чекмеджето, грабна торбата и забърза към чакалнята.

Хвана топката на външната врата и я дръпна, но нищо не стана. Беше заяла. Дръжката пареше. Нел се закашля. Заудря ожесточено. Ръцете ѝ вече горяха.

— Какво има, госпожо Коулиф? Вратата пак ли заяжда? Внезапно портиерът се бе появил отнякъде. Той съвсем спокойно натисна вратата с рамо и я отвори. Нел изхвърча покрай него. Краката ѝ се разтрепериха, не издържа и седна на последното стъпало. Покри лицето си с ръце.

Отново се повтаря, помисли си тя. Това е предупреждение. Кашлицата ѝ се успокои, но въздухът все още не ѝ достигаше. Вгледа се в ръцете си. Нямахте и следа от мехурите, които бе усетила.

— Предполагам, че ви е прекалено тежко да влизате в кабинета на мъжа си — съчувствено каза портиерът. — Имам предвид, като знаете, че той и госпожица Джонсън никога няма да се върнат в него.

Нел се прибра в апартамента си и откри съобщение от Дан Майнър на телефонния секретар.

— Нел, току-що говорих с Мак. Сприятеляваме се. Неговите хора проверяват всички възможни документи, за да открият някаква

информация за майка ми. Ще ти звънна по-късно, за да видя дали си свободна за вечеря.

Все още разтреперана от странното преживяване в офиса на Адам, Нел се поуспокои от загрижения глас на Дан. Сигурно Мак му е проглушил ушите с приказки за мен, каза си тя.

Изведнъж забеляза визитната картичка на Джак Склафани до телефона. Набра номера му отново, но този път не прекъсна връзката. Той отговори още при първото позвъняване.

— Наложително е да се видим, но трябва да ви помоля да дойдете в апартамента ми. Предпочитам да не обяснявам по телефона.

— Ще бъдем при вас до час — обеща детективът.

Опитвайки се да прогони от мислите си ужасяващото преживяване в офиса на Адам, Нел влезе в стаята за гости и започна да изпразва гардероба. Докато сваляше саката, панталоните и костюмите от закачалките, си помисли, че Адам, макар и съвсем млад, имаше доста консервативен вкус. Синьо, сиво и бежово бяха неизбежните му цветове. Преди година го бе убеждавала да купи едно тъмнозелено лятно сако, което беше видяла на витрината на „Сакс“, но вместо него той взе син блейзър.

Обърнах му внимание, че е абсолютно същият като стария, спомни си Нел, докато го вадеше от гардероба. Наистина беше абсолютно същият.

Но когато го взе в ръка, осъзна, че греши. Това беше по-новото сако — личеше по тежестта му. Озадачена, Нел го задържа. Това е сакото, което трябваше да дам на Унифред онзи ден, сети се тя. Адам бе приготвил точно него. С другото щеше да му е прекалено топло.

Внезапно си припомни последователността на събитията. В онази последна нощ Адам се беше съблякъл тук и бе оставил на леглото дрехите, които възнамеряваше да облече на сутринта. После, когато изхвърча навън след скандала, аз прибрах куфарчето в кабинета му и закачих сакото в гардероба. След това по грешка съм дала на Унифред другото сако — по-дебелото.

Ако Адам беше оживял, вероятно е щял да се зарадва на грешката ми, помисли си тя. Температурата бе спаднала рязко през деня, а през нощта се изля проливен дъжд.

Започна да сгъва сакото, за да го прибере в кутията, но се поколеба. Спомни си как няколко дни след смъртта на Адам,

чувствайки се съсипана от мъка, бе облякла блейзъра с надеждата да усети присъствието му. А сега действам, сякаш нямам търпение да се отърва от него.

Чу се звъненето на домофона във фойето. Това означаваше, че детективите, Джак Склафани и Джордж Бренън, се качваха към апартамента ѝ.

Нел метна сакото на облегалката на стола. Не мога да реша дали да го запазя, каза си тя, после припряно забърза да отвори.

69.

Когато говори с Дан Майнър, Корнелиъс Макдермот не му каза, че едно от обажданията, които бе възложил на Лиз, бе в градската морга.

Оттам Лиз научи, че през миналата година петдесет неидентифицирани трупа са били погребани в гробището за бездомни — тридесет и двама мъже и осемнадесет жени.

По молба на чиновника тя изпрати по факса компютъризираната снимка на Куини, която Дан им беше дал, а също и данните ѝ.

Късно следобед ѝ съобщи:

— Изглежда сме имали покойница, която отговаря на въпросното описание.

70.

Джак Склафани и Джордж Бренън седнаха с Нел в трапезарията. Бяха донесли кутиите с парите на масата. Отвориха ги и потвърдиха сумата.

— Човек не получава петдесет хиляди долара, за да си премълчи, когато използват некачествен цимент — каза Склафани. — За тази сума Джими Райън е бил натоварен с нещо доста по-сериозно.

— И аз така си помислих — тихо се съгласи Нел. — Освен това подозирам кой му ги е дал.

Беше оставила торбата в кухнята. Когато се върна, постави канапа и амбалажната хартия до парите.

— Взех ги от шкафа на Унифред Джонсън. Забелязах ги във вторник.

Бренън сравни канапа, с който бяха завързани парите, с лентата от рулото.

— Лабораторията ще потвърди със сигурност, но бих се закълел, че канапът, използван за връзването на парите, е бил отрязан оттук — каза той.

Склафани сравняваше амбалажната хартия.

— И тя като че ли е същата.

— Надявам се, разбирате, че ако Унифред Джонсън е връчила подкупа на Джими Райън, това не означава задължително, че и съпругът ми е бил замесен по някакъв начин — обади се Нел.

Гласът ѝ прозвуча с увереност, каквато не чувстваше.

Склафани се вгледа в нея. Не знае в какво да вярва, помисли си той. Играе честно с нас и е убедила Лиза Райън, че трябва да предаде парите. Ние също сме длъжни да сме честни с нея.

— Госпожице Макдермот, може да ви прозвучи малко пресилено, но, моля ви, изслушайте ме. Имаме свидетел. Осемгодишно хлапе, което е видяло човек в неопренов костюм да скача от яхтата на мъжа ви точно преди експлозията.

Нел се вторачи в него.

— Възможно ли е?

— Госпожице Макдермот, всичко е възможно. Течението в тази част на пристанището е доста силно. Дали опитен плувец би могъл да стигне до брега на Стейшън Айлънд или Джърси? Да.

— Значи вярвате на детето?

— Това, което ни кара да вярваме, е фактът, че в рисунката на хлапето човекът в неопрена държи дамска чанта. Ние наистина намерихме чантата на Уинифред, но не го съобщихме на пресата. Така че няма начин хлапето да знае тази подробност, освен ако наистина не е видяло нещо. Или пък е успяло да я отгатне. Има и някои други факти, с които вероятно не сте наясно.

Склафани замълча за момент. Следващата част щеше да е потрудна.

— Знаем от ДНК пробите, че Сам Краус и Джими Райън са мъртви. Не успяхме да потвърдим обаче смъртта на другите двама: Уинифред Джонсън и Адам Коулиф.

Нел седеше зашеметена.

— Има още една възможност, госпожице Макдермот — обади се Бренън. — Пети човек да е бил на яхтата и да се е криел в машинното. Там е била заложена бомбата.

— Не разбирам защо някой би искал чантата на Уинифред — промълви Нел.

— Ние също не сме сигурни — отговори Джордж Бренън, — макар че имаме предположение. Единственият предмет с някаква стойност, който намерихме в чантата, е ключ за сейф с номер 332.

— Защо не го занесете в банката да видите какво има в сейфа?

— Не знаем от коя банка е. По ключа няма никакви други обозначения, а обикалянето на всички банки в района ще отнеме доста време. Но все пак го правим и възнамеряваме да продължим, докато я открием.

— Аз също имам сейф — каза Нел. — Ако изгубя ключа, не мога ли просто да се обадя в банката и да ги помоля да ми направят друг?

— Можете — отвърна Склафани. — Но ви е нужна идентификация. Подписът ви трябва да фигурира в документацията на банката. И ще ви струва около сто двадесет и пет долара да повикате ключар, който да отвори сейфа и да ви изработи нов ключ.

— Значи ключът в чантата на Уинифред би свършил работа само на притежателя му?

— Точно така.

Нел погледна към детективите.

— Чантата е на Уинифред — повтори тя. — А Уинифред е била шампионка по плуване. Стените на апартамента ѝ са покрити със златни медали и снимки от състезания. Наистина е било доста отдавна, но може да е продължавала да тренира.

— Вече го проверихме. Била е член на фитнес клуб, където всеки ден е плувала, преди или след работа. Съжалявам, но трябва да ви задам още един въпрос. Сигурен съм, че разбирате защо. Вашият съпруг добър плувец ли беше?

Нел замълча за момент, притеснена от мисълта, че не е наясно с отговора. Никога не се беше замисляла. Обзе я раздразнение. Още едно нещо, което не знам за Адам, каза си тя.

След дълга пауза Нел започна:

— Едва не се удавих, когато бях на петнадесет години. Оттогава не успях да преодолеея страха си от водата. Качвала съм се на яхтата само няколко пъти. Чувствах се ужасно. Мога да понеса пътуването на голям презокеански кораб, но не и на малък съд, където усещам близостта на океана. Затова просто не мога да ви отговоря. Знаем, че Адам плуваше, но не знам колко добре.

Двамата детективи се спогледаха и се надигнаха.

— Ще отидем да се видим с госпожа Райън — каза Бренън. — Сигурен съм, осъзнавате, че трябва да стигнем до източника на парите. Ако говорите с нея, моля ви, уверете я, че ще направим всичко възможно да не замесваме името на мъжа ѝ, поне що се отнася до пресата.

— Можете ли да ми отговорите само на един въпрос? Имате ли доказателство, че съпругът ми е участвал в далаверите с подкупи?

— Не, нямаме — отговори Бренън. — Знаем, че Уинифред Джонсън е била връзката и през ръцете ѝ са минали много пари, вероятно милиони. Въз основа на уликата, която сега ни предадохте, може да твърдим, че точно тя е била човекът, приготвил парите за Джими Райън. Хората, давали ѝ сумите, проговориха. Те очевидно са били с впечатлението, че всичко отива при самите Уолтърс и Арсдейл, но засега нямаме никакви доказателства.

— Засега няма и никакво доказателство, че Адам е получавал подкупи? — настоя Нел.

Склафани се поколеба за момент.

— Да. Не знаем каква роля е играл съпругът ви във всичко, което е ставало при Уолтърс и Арсдейл. Уинифред може да е действала съвсем сама и да е разработила сложна схема, за да забогатее. Или пък в комбина със загадъчния Хари Рейнълдс.

— Ами Питър Ланг? — попита Нел. Склафани сви рамене.

— Госпожице Макдермот, следствието още не е приключено.

В известно отношение онова, което научих днес, е успокояващо, помисли си тя, докато затваряше вратата след детективите. От друга страна обаче, е доста притеснително. Последните думи на Склафани означаваха, че засега подозренията не са свалени от никого, включително и от Адам.

Сутринта бе забелязала, че растенията ѝ имат нужда от малко внимание. Сега събра саксиите от фоайето, дневната и трапезарията и ги занесе в кухнята. С бързи и опитни движения почисти изсъхналите клонки, разрови пръстта и напръска с вода листата и пъпките.

Стори ѝ се, че направо пред очите ѝ се съживяват. Били са ужасно изсъхнали, помисли си тя. Точно преди да се запозная с Адам, вършех тази работа всеки ден, защото се чувствах като тях. Емоционално изсъхнала. Мак и Гърт бяха изкарали тежък грип. Докато боледуваха, осъзнах, че ако нещо се случи с тях, оставам абсолютно сама.

Нуждаех се от любов, както тези цветя — от вода.

И затова се влюбих. Може би в самата любов... Нямаше ли песен с такива думи?

Винаги съм се отнасяла снизходително към Уинифред, каза си Нел. Държах се мило с нея, но я смятах за послушно кученце. Сега започвам да мисля, че под кротката външност се е криело нещо съвсем различно. Ако е била жадна за любов и е срещнала човек, който я е накарал да се чувства обичана, кой знае докъде е била готова да стигне, за да му достави удоволствие и да го задържи? Нали аз се отказах от политическата си кариера само за да зарадвам Адам. Това беше моята жертва в името на любовта.

След като приключи с растенията, ги върна по местата им. После припряно взе едно и го сложи обратно на кухненската маса. Досега не

беше признавала дори пред себе си, че не харесва фикуса, който Адам ѝ бе подарил за рождения ден преди две години. Импулсивно го изнесе и го остави до асансьора. Някой от чистачите щеше да го прибере с радост.

После подреди саксийките по первазите, масичката за кафе и бомбайския скрин във фоайето, откъдето се вгледа във всекидневната.

Като изненада за годишнината им Адам бе поръчал на един художник да нарисува портрет по сватбената им снимка. Прекалено голямата за вкуса на Нел картина висеше над камината.

Отиде до нея, хвана рамката с две ръце и я откачи. Художникът очевидно е бил пълен аматьор. В усмивките им имаше нещо плоско и безжизнено. Или пък е бил прекалено добър и е уловил истинското? Нел обмисли възможностите, които предоставяше портретът за килера. Замени го с акварел, който бе купила преди няколко години, докато караше ски в Швейцария.

След като закачи пейзажа от село Аделбоден, тя отново застана във фоайето и се огледа. Внезапно осъзна, че бе на път да премахне всички следи от Адам.

Тогава си спомни дрехите и реши да ги доприбере. Върна се в стаята за гости. Нужни ѝ бяха само петнадесет минути, за да сложи костюмите и саката в кашоните, да ги затвори и надпише.

После забеляза синьото сако, метнато на облегалката на стола, и бе осенена от друг спомен. Миналото лято с Адам бяха отишли на вечеря. Климатикът в ресторанта работеше на пълни обороти, а Нел носеше рокля без ръкави. Адам се изправи, свали си сакото и го сложи на раменете ѝ.

— Хайде, пхъни си ръцете вътре — настоя той.

Казах му, че на него ще му стане студено. Отговори ми, че стига аз да се чувствам добре, той ще е наред. Беше майстор на дребните любезности и на нежните фрази, помисли си Нел, взе сакото от стола и го облече.

Опита се да усети отново уютата и топлината, които бе чувствала тогава, когато Адам ѝ го даде. Това беше сакото, с което той се прибра у дома последната нощ. Допря лице до ревера, опитвайки се да долови аромата на „Поло“, одеколона, който използваше. Може и да имаше слаб мирис, но не беше сигурна.

Бони Уилсън ѝ бе казала, че Адам иска дрехите му да бъдат раздадени, за да помогне на бедните. Нел се зачуди дали фактът, че приживе не е бил особено щедър, не я притесняваше сега след смъртта му.

Най-после реши да занесе и синьото сако в магазина. Бръкна в страничните джобове, за да се увери, че са празни.

В левия имаше идеално изгладена носна кърпа. Десният беше празен. Горното джобче — също.

Сгъна сакото, отвори последния кашон и го прибра. Когато спусна капака, се сети, че блейзърът беше и с няколко вътрешни джоба. Реши да провери и тях.

От дясната страна усети нещо под пръстите си. Разкопча джобчето, бръкна и извади някакво пликче.

Вътре се оказа ключ от сейф. Номерът му беше 332.

71.

В три часа Лиза Райън бе извикана на телефона. Беше обаждането, което чакаше и от което се страхуваше. Детектив Джак Склафани й каза, че той и детектив Бренън трябва да се срещнат с нея на всяка цена след работа.

— Току-що бяхме при госпожица Макдермот — каза Склафани.

Лиза говореше от кабинета на управителя.

— Разбирам — рече тя и се обърна с гръб към шефа, вбесена от неприкритото му любопитство.

— Трябва да говорим откровенно — предупреди я детективът. — Знам, че това беше невъзможно за вас миналата седмица, тъй като децата се прибраха у дома. — Днес една моя приятелка ще ги заведе на вечеря. Устройва ли ви шест и половина?

— Чудесно.

Преструвайки се на по-весела, отколкото се чувстваше, Лиза успя да изкара някак си остатъка от деня.

Когато двамата детективи пристигнаха, тя отвори вратата с чаша в ръка и каза:

— Направих прясно кафе. Ще пиете ли?

Поканата беше формална, но Джак Склафани прие, макар да не обичаше кафе без закуска. Усети, че, въпреки любезния начин, по който ги поздрави, Лиза Райън беше уплашена и настроена отбранително. Трябваше да й помогне да се отпусне и да повярва, че са нейни приятели.

— Мислех да откажа, но ухае чудесно — отвърна Бренън усмихнато.

— Джими харесваше кафето ми. — Лиза вадеше чаши от бюфета. — Казваше, че го правя вълшебно. Звучи глупаво, разбира се. Всички правим кафе по един и същи начин. Предполагам, че той просто беше предубеден.

Преместиха се във всекидневната. Склафани веднага забеляза, че макетът на мечтаната къща вече не е на масата. Лиза проследи погледа

му.

— Прибрах го. Беше ни много тежко да го гледаме всеки път, когато влезем тук.

— Разбирам.

Всъщност това, което Кели бе написала в дневника си, ме накара да го прибера, помисли си Лиза.

„Всеки път, когато гледам мечтаната къща, си мисля как татко ми позволи да я видя, докато още работеше по нея. Казваше, че това било нашата тайна — коледният му подарък за мама. Не издадох на никого. Татко ужасно ми липсва. Липсва ми очакването да заживея в мечтаната къща, особено в стаята, която той щеше да направи за мен.“

Имаше и друго, записано в дневника на Кели, което Лиза знаеше, че трябва да сподели с детективите. Реши да не чака.

— Доколкото си спомням и двамата ми казахте, че имате деца — започна тя. — Ако нещо се случи с вас, не бихте искали те, или пък някой друг, да ви съдят заради единствената грешка, която са ви принудили да направите.

Погледна ги. Очите им бяха изпълнени със съчувствие. Помоли се това да не е само преструвка или професионален трик.

— Ще ви разкажа всичко, което знам — продължи тя, — но ви моля да не замесвате името на Джими. Онези кутии с парите бяха запечатани. Някой може просто да го е помолил да ги пази, без той въобще да е знаел какво има в тях.

— Вие самата не го вярвате, Лиза — каза Джак Склафани.

— Не знам в какво да вярвам. Сигурна съм, че ако Джими е знаел нещо за некачествена строителна работа, която впоследствие е можела да причини трагичен инцидент, рано или късно е щял да го каже. Знам също така, че след като вече не е тук, аз трябва да го направя вместо него.

— Доверили сте на госпожица Макдермот, че сте намерили пакетите в шкафа на Джими — отбеляза Бренън.

— Да. Шкафът е в работилницата му. Преглеждах го, за да видя дали няма някой документ, който да ми потрябва. Данъчна декларация или нещо подобно.

Лека усмивка разтегна устните ѝ.

— Израснах с историята за това как леля ми открила застрахователна полица в бюрото на чичо ми след смъртта му.

Полицата била за двадесет и пет хиляди долара, които през 1947 били много пари.

Лиза замълча и се вгледа в ръцете си.

— Но аз не намерих застрахователна полица, а пакети.

— Имате ли представа откъде са?

— Не. Но мисля, че мога да определя кога е направил нещо, за да му ги дадат. Било е на девети септември миналата година.

— Откъде сте толкова сигурна?

— От дневника на дъщеря ми — отвърна Лиза с треперещ глас.

— О, Господи, какво правя? Заклех се на Кели, че никога няма да го чета!

Отново ще се затвори в себе си, помисли си Джак Склафани.

— Лиза — каза той, — права си, че и двамата имаме деца и, че не бихме наранили едно дете, но, моля те, разкажи ни какво е писала дъщеря ти за девети септември и защо мислиш, че е важно. След това изчезваме отгук. Обещавам ти.

Поне засега, помисли си Бренън, загледан в партньора си. Джак наистина е добър. Държи се като големия брат. А най-хубавото е, че е съвсем искрен.

Лиза заговори с наведена глава.

— След като прочетох дневника, си спомних, че в четвъртък, девети септември, Джими се прибра късно. Работеше на един строеж в Уест Сайд, някъде към Стотната улица. Мисля, че ставаше дума за ремонт на някаква кооперация. Преди да се върне, го потърсиха по телефона. Било спешно. Попитаха дали няма мобифон. Но Джими не обичаше мобифоните. Предложих да му предам каквото трябва.

— Мъж или жена се обади?

— Мъж. С нисък, нервен глас — Лиза стана и отиде до прозореца. — Съобщението за Джими беше: „Работата е отменена.“ Уплаших се дали това не означава, че отново е на борсата. Прибра се към девет и половина. Казах му за обаждането. Ужасно се разстрои.

— Какво имате предвид?

— Пребледня. Започна да се поти. Хвана се за гърдите. Дори се уплаших, че може да получи инфаркт. Но после се стегна и каза, че собственикът искал някакви промени, които той вече бил направил.

— Защо помните този епизод толкова ясно?

— Сетих се за него от това, което прочетох в дневника. По онова време мислех, че Джими просто се страхува да не загуби отново работата си. Помня, че си легнах около час след като се прибра. Той каза, че искал да пийне една бира и да си почине. Щял да дойде при мен след малко. В дневника си Кели е написала как се събудила и чула, че телевизорът работи. Слязла долу, за да каже лека нощ на татко си.

Лиза се приближи към бюрото и извади лист хартия от чекмеджето.

— Преписах го от дневника ѝ. Датата е девети септември.

„Седнах в скута на татко. Беше много тих и гледаше новините. Внезапно започна да плаче. Исках да изтичам и да доведа мама, но той не ми позволи. После ми каза, че всичко е наред. Просто бил тъжен и много уморен, защото изкарал тежък ден в работата. След това ме занесе в леглото, а той влезе в банята. Чух го да повръща. Предполагам, че е хванал грип или нещо такова.“

Лиза решително разкъса листа.

— Знам, че в съда няма да приемат това за доказателство — каза тя. — Ако сте почтени хора, никога няма да го съобщите на никой друг. Но предполагам, че каквато и да е била работата, за която Джими каза, че е „прекалено късно да бъде отменена“, тя е ключът към парите. Мисля, че сградата, по която е работил миналия септември, трябва да бъде проверена.

Няколко минути по-късно детективите си тръгнаха. След като се качиха в колата, Джак Склафани каза:

— И ти ли мислиш същото като мен?

— Можем да се обзаложим. Трябва да вземем касета с всички късни новини от девети септември и да проверим дали има нещо, свързано с огромния подкуп на Джими Райън.

72.

— Госпожица Нел Макдермот е на телефона, господине — съобщи секретарката с извинителен тон. — Казах ѝ, че сте зает, но тя настоява да ви чуе.

Питър Ланг повдигна вежди и се замисли за момент, загледан в адвокатата си — Луис Греймор.

— Ще приема обаждането — отвърна той най-последно. Разговорът му с Нел беше съвсем кратък. Когато остави слушалката, Ланг каза: — Изненада. Нел иска веднага да се види с мен. Какво мислиш, Лу?

— Не ми ли спомена, че при последната ви среща почти те е изхвърлила от дома си?

— Поканих я да дойде. Ще бъде тук след около двамайсет минути.

— Искаш ли да почакам?

— Не мисля, че е необходимо.

— Мога деликатно да ѝ напомня, че семейството ти поддържа кампаниите на дядо ѝ още преди ти или тя да се родите — предложи адвокатът.

— Не е разумно. Вече ѝ намекнах, че ще се радвам да подкрепя кандидатурата ѝ. Никога в живота ми не са се отнасяли към мен с такава студенина.

Греймор се надигна. Среброкос и елегантен, той бе главният съветник по въпросите с недвижими имоти както на бащата на Ланг, така и на самия Питър.

— Надявам се, нямаш нищо против да те коригирам. Направи тактическа грешка, че не говори открито с Нел за това как възнамеряваш да използваш парцела на Каплан.

Замълча за момент и добави:

— При някои хора честността върши по-добра работа.

Лу е прав, помисли си Ланг малко по-късно, когато секретарката въведе Нел Макдермот в кабинета. Макар и облечена небрежно с джинси и яке, тя имаше кралска осанка, която говореше за висока

класа. Питър намери изключително привлекателни и разрешените й къдрици.

Дори и най-изисканите му посетители обикновено коментираха великолепната гледка и луксозното обзавеждане. Нел обаче сякаш не забеляза нищо — нито панорамата, нито мебелите, нито скъпите картини.

С кимване той показа на секретарката да я придружи до креслата край прозореца, който гледаше към река Хъдзън.

— Трябва да поговоря с теб — рязко каза Нел, щом седна.

— За това си тук, нали? — отвърна той с усмивка.

Нел поклати глава нетърпеливо.

— Питър, не се познаваме добре, но сме се срещали вече доста пъти. Това, което ме интересува сега, е колко добре познаваше съпруга ми и защо ме излъга онзи ден за имота, който Адам купи от семейство Каплан.

Лу беше абсолютно прав, помисли си Питър Ланг. Преструвките не вършат работа при тази жена.

— Нел, позволи ми да ти обясня. Срещах се с Адам няколко пъти, докато беше при Уолтърс и Арсдейл. Моята фирма обаче работи по различни проекти.

— Би ли нарекъл Адам свой приятел?

— Не. Честно казано, не бих. Просто познат.

Нел кимна.

— Какво мислеше за него като архитект? По приказките ти онзи ден човек можеше да си помисли, че светът е загубил истински гений.

Ланг се усмихна.

— Не мисля, че стигнах чак дотам. Опитвах се да ти обясня, че не можем да използваме проекта му за кулата „Вандермиър“. Всъщност беше само проява на любезност към теб да ти кажа, че бихме го осъществили, ако беше жив. А тъй като той очевидно не ти е споделил, че планът му е отхвърлен, не видях смисъл да ти съобщавам лошата новина след смъртта му.

— И ме излъга, че искаш парцела на Каплан, който сега е моя собственост, само за допълнително озеленяване?

Без да отговори, Ланг отиде до стената и натисна едно копче. Откри се огромен екран. На него се виждаше панорама на Манхатън.

Сградите и проектите бяха номерирани и очертани в синьо. Легенда със златни букви вдясно сочеше имената и местоположенията им.

— Това са имотите на фирмата ми в Манхатън, Нел. Както казах и на детективите, които почти ме обвиниха за взривяването на яхтата на Адам, бих искал да се сдобия с парцела на Каплан, защото сега имаме зашеметяващ проект, който изисква по-голям терен.

Нел отиде до екрана и го огледа отблизо. После кимна. Питър Ланг натисна отново бутона.

— Абсолютно права си — тихо каза той. — Не бях искрен с теб, за което се извинявам. Искам да обединя парцела на Каплан със земята на Вандермиър, защото дядо ми се е настанил на това място, когато бил осемнадесетгодишен имигрант, току-що пристигнал от Ирландия. Мечтая за великолепна сграда, която ще стане нещо като символ на постигнатото от три поколения Ланг — дядо ми, баща ми и аз. А за да успея, се нуждая от имота на Каплан.

Погледна я право в очите.

— Но дори и да не получа желания парцел, няма да се откажа. Рано или късно ще изникне друга възможност.

— Защо самият ти не купи парцела на Каплан?

— Защото все още къщата Вандермиър притежаваше статут на историческа забележителност. Сваляха го съвсем неочаквано.

— Защо тогава Адам го е купил?

— Или е бил невероятно предвидлив, или някой от съвета се е раздрънкарал за свалянето на статута. Това се разследва в момента.

— Забелязах, че кула „Ланг“ вече е маркирана на картата ти. Очевидно си бил абсолютно сигурен, че ще успееш да я построиш на това място.

— Надявах се, Нел, не бях сигурен. В този бизнес човек винаги предполага, че ще има онова, към което се стреми. Невинаги го получава, разбира се, но повечето от нас са оптимисти.

Нел зададе още един въпрос, преди да си тръгне.

— Познаваш ли човек на име Хари Рейнълдс? — наблюдаваше внимателно реакцията му.

Ланг за миг погледна объркано, после лицето му се проясни.

— Познавах един Хенри Рейнълдс в Йейл. Преподаваше средновековна история. Но почина преди десет години. Никой никога не го е наричал Хари. Защо?

Нел сви рамене.

— Не е важно.

Питър я изпрати до асансьора.

— Нел, твоя работа си е какво ще направиш с имота. Аз съм добър играч и не си губя времето в съжаления. Просто започвам да планирам следващата стъпка.

— Оня ден говореше съвсем друго.

— Нещата се променят. Никой парцел не си заслужава да се подлагам на разпити от страна на полицията, сякаш съм убиец. Разбира се, предложението ми за закупуването на имота ти все още важи. И за да ти покажа, че съм напълно лоялен, офертата ми е валидна до понеделник.

Питър Ланг, ти определено не си най-искреният човек, когото познавам, помисли си Нел, докато слизаше с асансьора. Имаш невероятно его. Що се отнася до онзи парцел, не вярвам и за момент, че си готов да се откажеш от него. Дори съм убедена, че го искаш до болка. Но това не е толкова важно. Нуждаех се от отговор и вярвам, че вече го имам.

Дълбоко в себе си Нел бе уверена, че сега знае всичко за Питър Ланг. Усещането и напомняше за увереността, която бе почувствала няколко пъти в живота си, когато бе чула гласовете на мъртвите си родители.

Докато асансьорът летеше надолу, тя изрече гласно:

— Питър Ланг, по ръцете ти няма кръв.

73.

Дан Майнър очакваше едновременно с нетърпение и страх съобщенията на телефонния си секретар. Незнайно защо напористото издирване на майка му бе придружено от чувството, че ако тя въобще бъде открита, новините няма да са добри.

Прослуша обаждането на Мак.

— Звънни ми, Дан! Важно е!

По сериозния тон на Корнелиъс Макдермот разбра, че търсенето на Куини е приключило.

Дан беше хирург, пръстите му държаха най-деликатните инструменти и дори лекото им трепване можеше да струва човешки живот. Същите тези пръсти сега трепереха неудържимо, докато набираха номера.

Беше пет без петнайсет, обичайното време, по което Дан се прибираще от болницата, както бе казал на Мак. Затова, когато телефонът звънна, той не изчака Лиз да го свърже, а веднага вдигна слушалката.

— Получих съобщението ти, Мак — рече Дан.

— Трудно ми е да ти го кажа, Дан. Ще я идентифицираш утре сутрин, но снимката, която ми даде, отговаря на снимката на бездомна жена, починала миналия септември. Данните съвпадат, а за сутиена ѝ е била закачена същата снимка, която и ти носиш.

Дан преглътна. Буцата, надигнала се в гърлото му, едва не го задуши.

— Какво е станало с нея?

Корнелиъс Макдермот се поколеба. Не е нужно отсега да знае всичко, помисли си той.

— Мястото, където е живяла, се подпалило. Задушила се е от дима.

— Задушила се е!

Мили Боже, помисли си Дан, не можа ли да ѝ спестиш поне това?

— Дан, знам, че е ужасно тежко за теб. Защо не се видим за вечеря?

Откри, че му е трудно да говори.

— Не, Мак — едва успя да промълви той. — Мисля, че тази вечер трябва да остана сам.

— Разбирам. Обади ми се в девет часа утре. Ще се видим в моргата и ще уредим всичко.

— Къде е тя сега?

— В гробището за бездомни.

— Сигурни ли са за мястото?

— Да. Можем да поискаме ексхумация.

— Благодаря ти, Мак.

Дан остави слушалката, взе портфейла си, метна го на масичката за кафе и се отпусна на канапето. После извади снимката, която носеше със себе си от шестгодишен. И нея постави на масичката.

Минута, час, час и половина. Дан продължаваше да седи неподвижно. Мъчеше се да си припомни нещо за нея.

О, Куини, защо трябваше да умреш по този начин? Защо се измъчваше за онова, което се случи с мен? Ти нямаше вина. Аз бях глупавото малко хлапе, което причини инцидента.

Но всичко се оказа за добро. Дори повече от добро. Исках да го знаеш.

На вратата се позвъни. Дан не обърна внимание. Позвъни се отново, този път по-настоятелно.

По дяволите! Оставете ме на мира! Не искам да пия със съседите!

Най-после се надигна неохотно, прекоси стаята и отвори. На прага стоеше Нел Макдермот.

— Мак ми съобщи — каза тя. — Ужасно съжалявам, Дан.

Безмълвно той отстъпи настрана, за да ѝ направи място. После затвори, обви ръце около нея и се заплака.

74.

Петък, двадесет и трети юни

В петък сутринта полицейски куриер бе изпратен да вземе касетите от девети септември със записите на вечерните новини на всяка от шестте големи телевизионни станции в Ню Йорк. Те трябваше да бъдат доставени в районната прокуратура. Детективите Склафани и Бренън го чакаха и щом се върна, занесоха касетите в апаратната на деветия етаж. Проправиха си път в лабиринта от машини и кабели и избраха най-отдалечения телевизор. Бренън придърпа столове, а Склафани пхна касетата от CBS във видеото. — Време за шоу — каза той на партньора си. — Вади пуканките.

Водещата история беше пожарът, изпепелил къщата на Вандермиър на Двадесет и осма улица и Седмо авеню. Дейна Адамс беше репортерката, която предаваше на живо от мястото на събитието.

— Къщата на Вандермиър, издигната върху една от най-старите холандски ферми в града и със статут на историческа забележителност, бе погълната от пламъците тази вечер. Огънят, за който съобщили в местната пожарна в седем и тридесет и четири, се разпрострял бързо и за секунди обхванал целия покрив. Заради информацията, че в къщата често се настанявали бездомни, пожарникарите рискували собствения си живот и я претърсили внимателно. В банята на горния етаж открили труп на жена, която очевидно е умряла от задушаване. Предполага се, че именно тя е запалила огъня, лумнал в сградата. Властите отказват да назоват името на жертвата, докато самоличността ѝ не бъде потвърдена, а роднините ѝ — открити и уведомени.

Репортажът свърши и започна реклама.

— Къщата на Вандермиър! — възкликна Склафани. — Тя е собственост на Ланг, нали?

— Да, а Коулиф е притежавал имота до нея.

— Което означава, че и двамата са имали полза от пожара.

— Точно така.

— Да догледаме и останалите касети в случай, че има и още нещо, което може да обяснява солидната сума, платена на Джими Райън.

Три часа по-късно не бяха открили друга история, която по някакъв начин да се връзва с подкупа. Унищожението на старата къща бе отразено подробно по всички телевизионни канали.

Предадоха касетите на техника, който трябваше да ги презапише.

— Монтирай шестте истории за Вандермиър една след друга — нареди Склафани.

След това се върнаха в кабинета, за да обмислят видяното.

— С какво разполагаме? — запита Бренън.

— Съвпадение, което, както знаем, е мръсна дума, и впечатлението на десетгодишно момиченце, че баща му се разстроил, докато гледал новините. Може пък след няколко бири татко просто да е изпаднал в самосъжаление.

— Според Лиза Райън Джими твърдял, че телефонното обаждане за „отменяне на работата“ било свързано с нещо, което той вече бил свършил.

— Предполагам, че няма да е трудно да го проверим — каза Бренън и се надигна. — Имали сме много случаи, когато бездомни, без да искат предизвикват пожари в изоставени сгради.

— Погледни го и от другата страна — отбеляза Склафани. — Когато се знае, че в изоставена сграда, унищожена от пожар, е живял бездомник, е лесно да се приеме, че точно той е отговорен за огъня.

— Май и двамата сме съгласни, че е време да проверим подробно какво точно е станало на девети септември в къщата на Вандермиър — каза Джордж Бренън и извади бележника си. — Я да видим! Това е Двадесет и осма улица, на източната страна на Седмо авеню. Тринадесети участък трябва да разполага с информация.

— А аз отново потеглям с ключа на Уини Джонсън по банките — съобщи Склафани. — Трябва да открием сейфа.

— Освен ако не е прекалено късно.

— Да, ако не е прекалено късно — съгласи се Склафани. Според осемгодишното хлапе от Уилмингтън някой се е измъкнал от яхтата преди експлозията. Предполагам, че е Уинифред Джонсън. А в такъв случай, дори и без ключ, тя е могла да се добере до сейфа.

— Осъзнаваш ли, че в момента вървим по следи, предоставени ни от малко далекогледо момченце и десетгодишно момиченце, което си е водило дневник? — запита Бренън въздишка. — Майка ми ме предупреждаваше, че има и такива дни.

75.

В петък сутринта Нел се обади в старчески дом „Олдхаудс“ и разпита за майката на Уинифред Джонсън. Прехвърлиха я на дежурната сестра на втория етаж.

— Доста е потисната — информира я тя. — Имаше много грижовна дъщеря, която идваше тук всяка събота, а понякога и през седмицата.

Уинифред — грижовната дъщеря. Уинифред — плувкинята. Уинифред — просякинята. Уинифред — любовницата на Хари Рейнълдс. Коя точно беше тя, зачуди се Нел. А може би и четирите? Дали сега се намираще в Южна Америка? Или на Карибски остров?

— Мога ли да направя нещо за госпожа Джонсън?

— Мисля, че би се почувствала най-добре, ако я посетите — откровено отговори сестрата. — Тя иска да споделя за дъщеря си, а се страхувам, че останалите ни пациенти я избягват, защото обича да се оплаква.

— Възнамерявах да дойда да я видя следващата седмица. — Искане да говори за дъщеря си, повтори си Нел наум. Възможно ли е госпожа Джонсън да ми каже нещо, което да ми помогне да открия Уинифред, ако е жива, разбира се? — Но ще дойда днес — обеща тя. — Към обяд. Затвори телефона и отиде до прозореца. Беше сиво и дъждовно. След като се събуди, полежа със затворени очи, припомняйки си всичко, което се бе случило през последните две седмици.

Спомни си лицето на Адам до най-малката подробност. В онази последна сутрин по него нямаше и следа от хубавата усмивка, която я беше привлякла при първата им среща. Бе нервен и раздразнителен. Изпитваше такова нетърпение да се махне от къщи, че бе излязъл без сакото и куфарчето си.

Сакото с ключ от сейф номер 332.

Би трябвало да го предам на детективите, помисли си Нел, когато влезе в банята и пусна душа. Трябва да го направя. Но не докато...

Възможност, едновременно гротескна и странна, се оформяше в ума ѝ. Възможност, която можеше да потвърди или елиминира с ключа.

И без това нямаше да помогне на детективите да открият по-бързо банката, утеши се Нел, когато влезе под горещата вода.

Почти бе доверила на Дан какво планира, макар че предишната вечер не бе най-подходящият момент. Трябваше да го остави да изплаче собствената си мъка и болка. Накъсано ѝ бе разказал за инцидента, накарал майка му да изчезне, за дългите месеци в болницата, когато се беше молил вратата да се отвори и тя да влезе. После ѝ сподели как любовта на баба му и дядо му му беше помогнала да се възстанови физически и емоционално. Накрая каза:

— Знам, че след като преместя трупа на майка ми в семейния гроб в Мериленд, най-после ще се успокоя. Няма да се събуждам посред нощ и да се чудя дали тя не е някъде из улиците, намръзнала, гладна или болна.

Обясних му, че според мен хората, които обичаме, никога не ни напускат, спомни си Нел, докато горещата вода се стичаше по лицето ѝ. Разказах му как мама и татко дойдоха да се сбогуваме.

Дан ме попита дали и Адам се е сбогувал с мен по същия начин. Но аз само поклатих глава. Не исках да говоря за Адам.

В десет часа беше влязла в кухнята на Дан, за да приготви нещо за вечеря.

— Очевидно не си от ергените, които си падат по кулинарията — каза му тя с усмивка.

Все пак намери яйца, сирене и домати и успя да направи омлет, препечени филийки и кафе. Докато хапваха, Дан се посъвзе и дори успя да се пошегува:

— Имаш ли способност да ставаш невидима, Нел? Чудех се как си успяла да минеш покрай портиера. Той е по-лош от надзирател в затвор. Едва ли не изисква кръвна проба, ако не си от наемателите в тази кооперация.

— У някои от съседите ти явно има купон. Присъединих се към група от шест-седем човека и след като те слязоха на четвъртия етаж, казах на момчето в асансьора, че идвам при теб. То ме остави тук и ми показа апартамента ти. Страхувах се, че понеже не съм те предупредила за посещението си, може да не вдигнеш слушалката на домофона или да ме отпратиш.

— Е, страховете ти са били напразни. Веднага щях да ти отговоря: „Качвай се, Нел. Имам нужда от теб“ — каза Дан и я погледна сериозно.

Беше почти полунощ, когато я изпрати до долу и я качи в едно такси.

— Няма да успея да се видя с Мак преди обяд — каза той. — Имам две операции сутринта.

Петнадесет минути по-късно, когато се прибра у дома, намери на телефонния си секретар съобщение:

— Нел, струва ми се, че забравих да ти благодаря. Почувствах се така, както щях да се почувствам като малък, ако вратата на болничната стая се бе отворила и жената, която обичах, бе влязла. Знам, че е прекалено смело от моя страна да говоря по този начин и няма да го направя отново поне още шест месеца. Обещавам. Осъзнавам, че си вдовица едва от две седмици. Просто съм адски щастлив, че ти се появи в живота ми.

Нел извади касетата от телефонния секретар и я прибра в чекмеджето на тоалетката си.

Сети се за нея отново тази сутрин, докато сушеше косата си и обличаше панталона от син габардин и ризата на сини и бели райета.

Изкушаваше се да отиде до чекмеджето, да извади записа и да го чуе отново. В него се криеше намек, че може би бъдещето ѝ ще е по-щастливо. Но Нел знаеше, че онова специално, почти вълшебно чувство нямаше да се появи отново днес.

Дори изпитваше лек страх от предстоящия ден. Усещаше, че ще се случи нещо ужасно. Беше го разбрала още рано сутринта, когато отвори очи след неспокойния, изпълнен с кошмари сън. Във въздуха около нея се носеше предчувствие за катастрофа, напомнящо черната спирала на торнадо, която се спуска от небето, за да докосне земята и да помете всичко по пътя си.

Нел го усещаше, но се чувстваше безсилна да го предотврати. Просто беше част от това, актьор в неизбежна сцена, която задължително трябва да се изиграе. От собствените си преживявания, а и под влияние на Гърт, Нел знаеше, че сегашното ѝ усещане е предварително познание^[1].

Докато си слагаше червило, се опита да се успокои. Мислех си, че онзи ден имам предчувствие, когато усетих горещината и огъня, а

въздухът не ми достигаше, каза си тя. Но дали не съм получила някакво съобщение от майката на Дан?

Само времето щеше да покаже.

Още веднъж въпросите, които бяха тормозили съня ѝ през нощта, отекнаха в ума ѝ. Наистина ли някой се бе измъкнал от яхтата? И този някой Уинифред ли беше? Или наемен убиец, който се е крил в машинното?

А може би Адам?

---

[1] Предварително познание: познание за бъдещо събитие чрез екстрасензорни средства. ↑

76.

По обяд Дан Майнър отвори вратата на моргата на Първо авеню и Тридесета улица. Корнелиъс Макдермот седеше в чакалнята.

— Съжалявам, че закъснях — каза Дан.

— Не си закъснял — отвърна Мак. — Аз винаги подранявам. Нел твърди, че по този начин въздействам на хората.

Хвана го за ръката и добави:

— Ужасно съжалявам, Дан.

Дан кимна.

— Знам, че е така и ти благодаря за помощта.

— Нел беше шокирана, когато ѝ казах. Сигурен съм, че ще ти се обади.

— Вече го направи. Снощи дойде за компания — отвърна Дан и лека усмивка се появи на устните му. — И след като ме уведоми, че шкафовете в кухнята са почти празни, ми приготви вечеря.

— Да, типично за Нел. — Корнелиъс Макдермот кимна към вратата. — Приготвили са досието на майка ти.

Бяха снимали лицето и голото тяло на Куини. Толкова слаба, помисли си Дан. Сигурно е била анемична. Заедно със смъртта обаче спокойствието сякаш се бе върнало при нея. Високите скули, тесният нос и големите очи бяха като на младата жена, която Дан помнеше.

— Единствените отличителни белези по тялото ѝ бяха някакви следи по дланите — обясни чиновникът. — Лекарят каза, че са от изгаряне.

— Да, така е — потвърди Дан с нисък и тъжен глас. После се сети за снимката, която винаги носеше със себе си.

— Къде е снимката, която сте намерили у нея? — запита той.

— Пазят я като доказателство. В стаята за улики на Десети участък.

— Доказателство? За какво?

— Не се притеснявай — успокояващо се намеси Мак. — Тя със сигурност не е искала да изгори къщата, но според експертите на

девети септември е било необичайно студено за сезона. Куини очевидно е хвърлила нещичко в камината, запалила е огън и е отишла до банята. Отдушникът не е бил отворен, а вещите ѝ са били прекалено близо до пламъците. Станало е за секунда.

— Майка ми може да е загинала при пожара, но не го е предизвикала тя — уверено каза Дан. — Позволете ми да ви обясня защо.

Пое си дълбоко дъх:

— Всъщност позволете ми да ви покажа защо.

77.

Нел вече беше на вратата, когато Гърт ѝ се обади.

— Нел, скъпа, все още възнамеряваш да донесеш онези кашони в магазина утре, нали?

— Да. Не съм забравила.

— Добре. Ако се нуждаеш от помощ при опаковането, с удоволствие ще дойда.

— Благодаря, лелю Гърт, вече са опаковани. От службата за коли, която използвам, ще изпратят човек с бус. Шофьорът ще ми помогне да качим кашоните, а после да ги разтоварим, така че всичко ще бъде наред.

Гърт се засмя.

— Трябваше да предположа — каза тя с извинителна нотка в гласа. — Толкова си организирана.

— Страхувам се, че не е точно така. Справих се просто защото исках да се отърва от спомените.

— О, Нел, това ме подсеща за нещо. Преглеждах купчините със снимки и се опитвах да реша кои да сложа в новия албум и...

— Лелю Гърт, съжалявам, но се страхувам, че закъснявам. Трябва да съм в Уайт Плейнс след по-малко от час.

— О, извинявай, скъпа. Тръгвай. Значи ще те видя утре в църковния магазин?

— Със сигурност. Шофьорът ще е тук към десет. Очаквай ме към десет и половина.

— Чудесно, Нел. А сега те оставям. Чао, скъпа. До утре.

Бог да я благослови, помисли си Нел, докато затваряше телефона. Акциите на телефонната компания, използвана от Гърт, щяха да паднат поне с двайсет процента в деня на смъртта ѝ.

Преди да влезе в стаята на госпожа Джонсън, Нел се отби при сестрата на втория етаж.

— Аз съм Нел Макдермот — представи се тя. — Дойдох да видя госпожа Джонсън. Говорихме тази сутрин.

Сестрата, жена на средна възраст с приятно лице и сивееща коса, стана от стола.

— Предупредих я, че ще дойдете, госпожице Макдермот. Мислех, че това ще я зарадва и тя наистина се ободри, но само за известно време. После обаче се обади бившият ѝ хазаин. Изглежда иска апартаментът ѝ да се опразни, което ужасно я разстрои. Страхувам се, че може да си го изкара на вас.

Докато вървяха по коридора, минаха покрай малка трапезария с три маси, на които сервираха обяда.

— Имаме голяма трапезария долу, но някои предпочитат да закусват и обядват на собствения си етаж, а ние се стараем да изпълняваме желанията им — обясни сестрата.

— От видяното досега ми се струва, че правите абсолютно всичко за пациентите си — отбеляза Нел.

— Да, проваляме се само в едно отношение — да ги направим щастливи. А те се нуждаят най-силно от това. Но е съвсем разбираемо. Стари. Болни. Самотни. Някои се приспособяват чудесно към живота тук. Други обаче много страдат. Тези, които са оптимисти по природа, имат по-добър шанс да бъдат сравнително доволни.

Стигнаха до стаята на госпожа Джонсън.

— Подозирам, че госпожа Джонсън не се е приспособила добре — отбеляза Нел.

— Тя знае, че по-хубаво от това място не може да се намери, но както всеки друг предпочита да живее в собствения си дом, а в нейния случай и да ръководи шоуто. Сигурна съм, че ще чуете всичко по въпроса.

Застанаха до леко откренатата врата. Сестрата почука.

— Гости, госпожо Джонсън — извика тя.

После, без да чака отговор, отвори. Нел я последва. Рода Джонсън беше в спалнята. Лежеше на леглото, облежната на възглавници и завита с леко одеяло. Щом влязоха, тя отвори очи.

— Нел Макдермот?

— Да — отговори Нел, шокирана от невероятната промяна в тази жена.

— Искам да ми направите една услуга. Уинифред редовно ми купуваше торта с кафе от сладкарницата в универсалния магазин на

около километър. Бихте ли ми купили? Не мога да ям храната тук — безвкусна е.

О, Господи, помисли си Нел.

— Ще се радвам да ви услужа, госпожо Джонсън.

— Приятно прекарване — жизнерадостно изрече сестрата и ги остави.

Нел си придърпа стол и седна до леглото.

— Не се ли чувствате добре днес, госпожо Джонсън?

— Добре съм. Но хората тук не са дружелюбни. Знаят, че не съм от богато семейство и ме пренебрегват.

— Едва ли е така. Сестрата, която ме придружи, ме посъветва да ви посетя днес, защото не сте в много добро настроение. И дамата, която ме доведе миналия път, също изглеждаше много привързана към вас.

— Те са свестни. Но тези, които работят в рум сървиса и почистват стаите, определено не се държат с мен по същия начин, откакто Унифред не е наоколо да им подхвърля двайсетдоларови банкноти.

— Било е много щедро от нейна страна.

— Загуба на пари. Не мислите ли, че сега, след като я няма, би трябвало да ми съчувстват поне малко? — Рода Джонсън се разплака. — Винаги е било така... Хората само те използват. Живях четиридесет и две години в онзи апартамент, а сега собственикът иска да се изнеса до две седмици. Имам дрехи в гардеробите, а шкафовете са пълни с порцеланови сервиси от майка ми. Можете ли да повярвате, че за толкова години не съм счупила и една чаша?

— Госпожо Джонсън, позволете ми да отида до сестрата за секунда. Веднага се връщам.

След по-малко от пет минути Нел съобщи:

— Добри новини. Точно както очаквах. Имате право да си донесете собствените мебели тук, ако искате. Защо не отидем до апартамента ви следващата седмица? Ще подберете желаните вещи, а аз ще уредя да ви ги доставят.

Рода Джонсън я изгледа с подозрение.

— Защо го правите?

— Защото загубихте дъщеря си, за което съжалявам. Ако любимите ви неща са около вас, ще ви носят известно спокойствие.

Просто бих искала да ви помогна.

— Вероятно си мислите, че ми го дължите, защото Унифред беше на яхтата на мъжа ви. Ако беше останала при Уолтърс и Арсдейл, щеше да се прибере у дома след работа и днес да е жива!

Лицето на Рода Джонсън се сгърчи и от очите ѝ отново бликнаха сълзи.

— Унифред ми липсва толкова много. Тя никога не пропускаше да дойде да ме види в събота. Никога. За последно я видях вечерта, преди да умре.

— Било е в четвъртък — отбеляза Нел. — Добре ли прекарахте?

— Тя беше малко разстроена. Каза, че искала да се отбие в банката, но стигнала прекалено късно.

Инстинктът накара Нел да зададе следващия въпрос:

— Помните ли в колко часа дойде Унифред при вас онази вечер?

— Малко след пет. Спомням си, защото тъкмо вечерях, а винаги вечерям в пет.

Банките затварят в пет, помисли си Нел. Унифред е имала достатъчно време да мине през някоя банка в Манхатън, преди да потегли към Уайт Плейнс. Сигурно обаче е използвала банка някъде наблизо.

Рода Джонсън избърса очи с длани.

— Не трябва да продължавам така. Знам, че няма да остана тук още дълго. Сърцето ми не е добре. Преди питах Унифред какво ще прави, когато с мен се случи нещо. Знаете ли как ми отговаряше?

Нел изчака.

— Казваше, че ще напусне работа и ще се качи на първия самолет за някое далечно място. Това беше любимата ѝ шега — въздъхна госпожа Джонсън. — Не искам да ви задържам, Нел. Много мило беше, че дойдохте да се видим. Обещахте, че ще ми купите торта с кафе, нали?

Сладкарницата беше на около десет минути с кола. Нел купи тортата, след което застана за момент на тротоара. Дъждът беше спрял, но по небето още се носеха черни облаци. Отдясно забеляза голяма банка със собствен паркинг. Защо не, помисли си тя и се отправи към колата. Все отнякъде трябваше да започне.

Паркира и влезе вътре. Над гишето отсреща имаше надпис: „Сейфове“.

Приблужи и отвори чантата си, за да извади малкия плик, който бе открила във вътрешния джоб на самото на Адам. Плъзна ключа на плота. Още преди да попита дали е от тази банка, чиновникът се усмихна и ѝ подаде картата.

— Бих искала да поговоря с управителя — кротко каза Нел.

Арлийн Барън беше хубава чернокожа жена на около четиридесет.

— Този ключ е свързан с разследване на едно престъпление — обясни Нел. — Трябва веднага да се обадя в районната прокуратура в Манхатън.

Съобщиха ѝ, че Склафани и Бренън са навън, но ги очакват скоро. Тя помоли да предадат, че е открила сейф 332 и даде името и телефонния номер на Барън.

— Сигурна съм, че ще пристигнат със заповед за обиск преди края на работното време — поясни Нел.

— Разбирам.

— Ще нарушите ли банкова тайна, ако ми кажете на чие име е регистриран сейфът?

Барън се поколеба.

— Не знам дали...

Нел я прекъсна.

— Само на жена ли? Или и на Хари Рейнълдс?

— Наистина не би трябвало да разкривам подобна информация — Арлийн Барън обаче кимна почти незабележимо, за да потвърди предположението.

— Така си и мислех. — Нел се надигна. — Моля ви, кажете ми още нещо. Отварян ли е сейфът след девети юни?

— Нямаме справка.

— Ако случайно някой се опита да го отвори, преди полицията да дойде, трябва да го задържите по някакъв начин. В случай че вече не е бил опразнен, сейфът може да съдържа важни улики за тройно убийство.

Нел беше при вратата, когато гласът на Арлийн Барън я спря.

— Госпожице Макдермот, забравихте си пакета.

— Благодаря ви. Дори не осъзнавах, че съм го взела със себе си в банката. Трябва да го занеса на една дама в старческия дом. Бог да я благослови, тя си заслужи тази торта.

78.

Когато Склафани и Бренън пристигнаха в Тринадесети участък, откриха там Мак и Дан Майнър.

— Виж ти — промърмори Бренън на партньора си. — Конгресмен Макдермот. Чудя се какво ли го води тук.

— Има само един начин да разберем — отвърна Склафани и се приближи към полицая на регистратурата.

— Здравсти, Рич — поздрави той, а после се обърна към Корнелиъс Макдермот. — Господине, радвам се да ви видя. Аз съм детектив Склафани. Ние с детектив Бренън поддържаме постоянна връзка с внучката ви след трагедията на яхтата. Тя много ни помогна.

— Нел не ми е споменавала за вас, но това не ме изненадва — отбеляза Мак. — Възпитавах я в независимост и очевидно съм бил добър учител. — Замълча за момент, докато се ръкува със Склафани. — Тук съм по съвсем друг въпрос — обясни Мак. — Доктор Майнър се нуждае от подробности за смъртта на майка си.

Бренън се присъедини към тях.

— Съжалявам, докторе — обърна се той към Дан. — Наскоро ли е починала?

Мак се намеси:

— Преди девет месеца. Била е жена с проблеми. Дан я е издирвал дълго. Задушила се е при пожара в къщата на Вандермиър миналия септември.

Двамата детективи се спогледаха. Десет минути по-късно четиримата мъже седяха около дългата маса в конферентната зала. Капитан Джон Мърфи, дежурният офицер, се беше присъединил към тях. Досието по случая и кутията с личните вещи на Куини лежаха на масата.

Капитан Мърфи резюмира:

— Забелязали дим към седем и тридесет и четири вечерта. Когато пристигнала първата пожарна, след около четири минути и половина, по-голямата част от къщата вече била погълната от

пламъците. Очевидно огънят се е разпрострял през шахтата на сервизния асансьор и е обхванал целия покрив. Въпреки опасността, четирима пожарникари проверили първите два етажа, които били почти напълно изгорели. После пристигнало подкрепление, за да се огледат третият и четвъртият етаж. Тогава намерили трупа на възрастна бяла жена в банята. Била се скрила във ваната и покрила лицето си с мокър парцал. Въпреки усилията на лекарите, починала в девет и половина. Причина за смъртта — задушаване.

Капитанът погледна към Дан, който слушаше внимателно с наведена глава и подпрени на масата ръце.

— Вероятно не е голяма утеха, но все пак огънят въобще не я е докосвал. Силната горещина и димът са я убили.

— Благодаря ви за информацията — каза Дан, — но искам да знам защо според вас тя е виновната.

— Пожарът е започнал в библиотеката на първия етаж. Прозорецът се пръснал и разни документи изхвърчали на улицата. Сред тях имало карта за хранене в благотворителна кухня. Затова самоличността на майка ви е била объркана отначало. После се оказа, че картата е принадлежала на друга бездомна жена, която твърдеше, че са я откраднали.

— Искате да кажете, че в къщата е имало още една бездомна жена?

— Не е ясно. Със сигурност друга жертва няма. В библиотеката бяха намерени следи от храна и спален чувал. Майка ви вероятно се е била подслонила там и е предизвикала пожара съвсем случайно — докато си е приготвяла нещо за вечеря, а междувременно се е качила до банята. Оказа се, че това е единствената баня, която все още е действала. Била е хваната в капан. Дори да се е опитвала да излезе, димът е бил толкова плътен, че не е успяла да види стълбището.

— Позволете ми да ви кажа нещо за майка ми — прекъсна го Дан. — Тя изпитваше патологичен страх от огън, особено от огън в открита камина. Няма начин да го е запалила.

Забеляза недоверчивите изражения по лицата на капитан Мърфи и детективите.

— Баща ми я изостави, когато бях на три години — продължи Дан. — След което изпадна в ужасна депресия, която я доведе до тежко

пиянство. Успяваше да се контролира през деня, но след като си лягах, започваше да пие до вцепенение.

Гласът му потрепери.

— Като дете много се тревожех за нея. Събуждах се през нощта и слизах на пръсти долу, стиснал одеяло. Тя винаги заспиваше на канапето, а до него се търкаляше празна бутилка. Обичаше да ми чете пред камината. Една нощ, когато слязох при нея, беше заспала направо на пода до огъня. Размахвах одеялото, за да я покрия, и единият му край пламна. Докато се опитвах да го загася, се подпали и ръкавът на пижамата ми.

Дан се изправи, свали сакото си и разкопча маншета на ризата.

— Едва не загубих ръката си. Прекарах почти цяла година в болница, претърпях серия операции, а после известно време се учих отново да я използвам. Болката беше ужасна. Майка ми беше обзета от чувство за вина и страх, че ще я съдят за небрежно отношение към мен. Един ден, след прекарана до леглото ми нощ, тя изчезна и не се върна повече. Не можа да понесе случилото се. Нямахме представа къде е до преди седем години, когато я видяхме по телевизията в един документален филм за бездомните в Ню Йорк. Частният детектив, когото наехме, разпита хора от приютите. Те имаха различни истории за нея, но всички твърдяха едно и също: че изпитвала панически ужас от огън.

Лявата ръка на Дан представляваше плетеница от белези и деформирана плът.

— Нужно ми беше доста време, за да си възвърна контрола върху нея и да започна да я използвам. Гледката не е особено приятна, но любезността и милото отношение на лекарите и сестрите тогава, стана основната причина днес да съм добър хирург педиатър и завеждащ отдел „Изгаряния“.

Свали ръкава си и го закопча.

— Преди няколко месеца се запознах с една бездомна жена на име Лили, която познаваше добре майка ми. Поговорихме си много за нея. Тя също повдигна темата за страха ѝ от огън.

— Звучите доста убедително, докторе — промълви Джак Склафани. — Съвсем възможно е онази Карън Ренфрю, жената, която твърдеше, че картата ѝ за безплатната кухня била открадната, да е

причинила пожара. Къщата беше много голяма. Тя може въобще да не е знаела, че майка ви е там.

— Аз също мисля, че вероятно е така. Доколкото знам, когато майка ми е изпадала в едно от тежките си настроения на отчаяние, се е опитвала да се уедини.

Дан си облече сакото.

— Не можах да я спася от самата нея. Но мога да спася поне репутацията ѝ. Настоявам името ѝ да бъде свалено от списъка със заподозрените за пожара.

Телефонът звънна.

— Казах им да не ни свързват — промърмори капитанът, но вдигна и се заслуша. — За теб е, Джек!

Склафани взе слушалката.

— Склафани — лаконично каза той. Щом затвори, погледна към Бренън.

— Нел Макдермот е оставила съобщение за нас преди малко повече от час. Намерила е банката. В Уестчестър, близо до старческият дом, където живее майката на Уинифред Джонсън. Предупредила е управителката, че ще се появим със заповед за обиск.

Замълча за малко. После добави:

— Има и още нещо. Тази сутрин се обадох в Северна Дакота, за да разбера защо нашият човек се бави с информацията. Преди малко е звъннал. В момента изпраща по факса подробен доклад за Адам Коулиф.

— За какво говорите? — попита Мак. — С какво се е захванала Нел и защо разследвате Адам Коулиф?

— Вече ви казах, че внучката ви ни помогна изключително много в разследването, господине — отговори Склафани. — Що се отнася до съпруга ѝ, агентът ни в Северна Дакота трябваше да събере сведения за него. Очевидно е открил нещо доста неприятно, което явно Адам Коулиф е потулял от вас и внучката ви.

79.

Дъждът заваля отново, докато Нел шофираше обратно към града. Пороят плющеше върху предното стъкло. Стоповете на колите все по-често проблясваха в червено, тъй като имаше задръстване.

Нел ахна, когато лека катастрофа изпрати една кола в нейното платно. За малко да докосне дясната врата. В мислите ѝ препускаха сутрешните събития, но си наложи да се съсредоточи само върху шофирането. Чак когато вкара колата в гаража, си позволи да си припомни това, което беше научила.

Уинифред е дележала общ сейф с Хари Рейнълдс.

Адам е притежавал ключ за този сейф.

Още не можеше да си обясни абсолютно всичко, но определено имаше вероятност Адам да е Хари Рейнълдс.

— Добре ли сте, госпожице Макдермот? — запита я загрижено Мануел, момчето от асансьора.

— Да, благодаря. Малко съм изнервена. Шофирането днес е ужасно неприятно.

Беше почти три часът, когато отвори вратата на апартамента си.

Убежище! Нямахше търпение да се отърве от вещите на Адам. Независимо какво още щеше да излезе наяве, той очевидно бе имал някаква връзка с Уинифред. Може да е било само делово партньорство между мошеници. Или пък нещо, което Уинифред е смятала за романтично. Макар все още да не можеше да го повярва, беше съвсем възможно. Така или иначе, не искаше нищо в апартамента да ѝ напомня за Адам.

Влюбих се в любовта...

Никога вече няма да го правя, безмълвно се закле Нел.

Никога вече няма да допусна подобна грешка! Премигващата светлинна на телефонния секретар ѝ показа, че има съобщения. Първото беше от дядо ѝ.

— Нел, ние с Дан решихме да проучим грижливо смъртта на майка му. Случайно се срещнахме с детективите Склафани и Бренън.

Търсила си ги. Те вече имат някаква информация за Адам. Страхувам се, че е неприятна. Ще дойдат в моя офис към пет. Дан също ще бъде тук. Моля те, планирай да се присъединиш към нас.

Следващото беше от Дан.

— Нел, тревожа се за теб. Моля те, обади ми се веднага щом чуеш съобщението. Номерът на мобифона ми е 917–555–1285.

Нел тъкмо се канеше да изключи телефонния секретар, когато отново чу гласа на Дан.

— Нел, повтарям! Имам нужда от теб!

Усмихна се с копнеж и изтри съобщенията. Влезе в кухнята. Отвори хладилника. Направо беше нахално от моя страна да кажа на Дан, че кухнята му не е добре заредена, помисли си тя, докато оглеждаше оскъдното съдържание.

Не съм гладна, но искам нещо. Накрая се спря на ябълка, захапая и в същия момент я осени спомен за нещо отдавна учено по история. Ан Болейн на път за екзекуцията си бе поискала, или бе изяла, една ябълка.

Кое от двете? Кой знае защо ѝ се стори изключително важно да разбере отговора.

Дано леля Гърт си е у дома, помоли се Нел, докато се протягаше към телефона.

За щастие Гърт вдигна още при първото позвъняване.

— Нел, скъпа, какъв приятен ден. Подреждам снимките в албума, онези, които съм правила на ясновидската група. Знаеш ли, че Раул Къмбърланд, който е толкова популярен в момента, ми е бил на гости преди четири години. Бях забравила. И...

— Лельо Гърт, съжалявам, че те прекъсвам, но днес имах ужасно тежък ден. Искам да те питам нещо. Утре ще донеса петте кашона с дрехи, което е прекалено много работа за теб, а за мен ще е удоволствие да освободя шофьора и да ти помогна да ги сортираме.

— О, ти си чудесна — нервно се засмя Гърт. — Но няма да е необходимо, скъпа — отново се засмя тя. — Вече ми предложиха помощ. Обаче обещах, че няма да кажа на никого. Тя просто не иска да се намесва по някакъв начин в личния живот на клиентите си, макар...

— Лельо Гърт, Бони Уилсън ми спомена, че ще работи като доброволка в църковния магазин.

— Така ли? — възкликна Гърт с облекчение и изненада. — Не е ли мило от нейна страна?

— Не й казвай, че и аз ще съм там. До утре.

— Ще нося и албума — обеща Гърт.

80.

Карън Ренфрю обичаше да седи в Сентръл Парк, на една пейка близо до „Горска таверна“. Разполагаше торбите около себе си и се наслаждаваше на слънцето, къкьорите, бегачите, майките с колички и туристите. Особено много на туристите, които толкова ахкаха, впечатлени от гледката.

Нейната гледка. Нейният Ню Йорк. Най-прекрасният град в целия свят.

След като майка ѝ почина, Карън лежа известно време в болница. После я пуснаха да си ходи. Хазайката ѝ обаче не я искаше обратно в апартамента.

— С теб ще имам само неприятности — каза ѝ тя. — А и всички онези боклуци, които събираш.

Не бяха боклуци. А нейните вещи. Те я караха да се чувства добре. Като приятелите. Всяка торба беше важна. Както и всяко едно нещо в торбите.

Карън обичаше вещите си, парка си, града си. Днес обаче не беше един от любимите ѝ дни. Защото почти нямаше хора. Валеше като из ведро. Карън придърпа огромния найлон, за да завие себе си и количките си. Знаеше, че ако ченгетата минат покрай нея, ще я изгонят. Но дотогава щеше да се наслаждава на своя парк.

Харесваше го дори и в дъжда. Беше толкова чист и дружелюбен.

— Карън, искаме да поговорим с теб.

Чу плътен мъжки глас и надникна изпод найлона.

До количките ѝ стоеше ченге. Вероятно щеше да ѝ се скара, че не е в приюта. Или още по-лошо, да я принуди да живее в някоя от онези дупки, пълни с луди.

— Какво искаш? — попита тя ядосано, макар че знаеше отговора.

Щеше да ѝ се наложи да тръгне с него. Ченгето обаче не беше проклето. Дори ѝ помогна за вещите. Вкара и една от количките ѝ в буса си.

— Спри! — изпищя тя. — Това си е мое. Не го докосвай!

— Знам, че е твое, Карън, но трябва да ти зададем няколко въпроса в участъка. Обещавам ти, че щом свършим, ще те докарам обратно дотук с всичките ти неща. Повярвай ми, Карън.

— Имам ли избор? — горчиво попита тя, докато наблюдаваше внимателно, за да се увери, че ченгето няма да изпусне някоя от скъпоценностите ѝ.

81.

Нел набра номера на Бони Уилсън. На четвъртото позвъняване се включи телефонният секретар.

— Ако искате среща с прочутата в цял свят ясновидка Бони Уилсън, моля, оставете името и телефонния си номер — каза тънък глас.

— Бони, обажда се Нел Макдермот. Не искам да те безпокоя, но чувствам, че е много важно да се видим отново. Дали ще успееш пак да се свържеш с Адам? Трябва да говоря с него на всяка цена. За да науча нещо. Ще си бъда у дома и ще чакам обаждането ти.

Телефонът звънна около час по-късно. Беше Бони.

— Нел, съжалявам, че не ти се обадох по-рано, но току-що получих съобщението ти. Бях с един от новите ми клиенти. Разбира се, можеш веднага да дойдеш при мен. Не съм сигурна дали ще успея да се свържа с Адам, но ще опитам. Ще направя всичко възможно.

— Сигурна съм, че ще го направиш — отвърна Нел предпазливо.

82.

Джак Склафани и Джордж Бренън си купиха сандвичи от деликатесния магазин и ги оставиха в кабинета на Склафани. Преди да обядват, трябваше да свършат някои неща. Първо се обадиха на управителката на банката в Уестчестър. После отидоха при съдията, за да изискат заповед за обиск на сейф номер 332. Най-накрая помолиха районния прокурор да възложи задачата по отварянето на други членове на отдела.

Нямаха търпение да разберат какво се крие там, но не искаха да са далеч от участъка, когато доведат Карън Ренфрю, бездомната жена, чиято карта за безплатна кухня бе намерена в къщата на Вандермиър в нощта на пожара. Искаха лично да я разпитат.

Стана три часът, когато най-после се захванаха със сандвичите. Седнаха в кабинета на Джак и докато ядяха, четяха подробния доклад за Адам Коулиф.

— Трябва да кажем на районния прокурор да назначи това момче в Бисмарк — отбеляза Склафани. — За два дни изрови повече информация, отколкото клюкарите репортери — за цял живот.

— При това доста неприятна — отбеляза Бренън.

— Разбито семейство. Младежко криминално досие, което е съдържало кражби от магазини и дребни обири. Разпитван за смъртта на чичо си, от когото майка му наследила сериозна сума. Така успял да отиде в колеж.

— Откъде нашият човек се е сдобил с цялата тази информация?

— Добра полицейска работа. Свързал се е с някакъв паметлив пенсиониран шериф. Открил и един професор в колежа, който не се страхувал да говори. Продължавай нататък!

— Лъжец. Самохвалко. По някакъв начин успял да се сдобие с тестовете за последните изпити. Фалшифицирани препоръки за работа. Позволили му да подаде оставка. На втората си служба започнал връзка с жената на шефа. Уволнен. В третата фирма го

заподозрели, че продава съдържанието на запечатани оферти на съперниците им.

— Докладът свършва така — продължи Склафани: — „Последният му работодател в Бисмарк казал: «Адам Коулиф вярваше, че има право да притежава всичко, което си поиска, независимо дали става дума за жена, или за вещ. Показах досието му на един приятел психиатър, който заключи, че Адам има сериозно личностно разстройство и вероятно е социопат. Както при много други подобни случаи, той може да е интелигентен и да притежава повърхностен чар. Поведението му може да е приемливо, дори безукорно. Но ако нещо се обърне срещу него, би направил всичко, за да защити собствените си интереси. Абсолютно всичко. Изглежда изпитва пълно пренебрежение, дори неприязън, към общоприетия морал.»“

— Уау! — възкликна Бренън. — Как жена като Нел Макдермот се е свързала с такъв човек?

— Както много умни жени се свързват с подобни хора. Чуй какво мисля! Ако ти самият не си лъжец, трябва да се опариш поне веднъж, за да започнеш да разбираш, че има хора като Адам Коулиф, които понякога са опасни.

— Въпросът е кой е скочил от яхтата?

— И дали въобще някой е скочил? След като отворят сейфа, ще знаем дали е ходено в банката.

Телефонът звънна. Склафани вдигна.

— Добре, идваме — каза той и погледна към Бренън. — Намерили са Карън Ренфрю. В момента е в Тринадесети участък. Да вървим.

83.

Дори огромният чадър не можа да предпази Нел за няколкото метра от таксито до дома на Бони Уилсън. След като се озова във външното преддверие, тя го затвори и избърса лицето си с носна кърпичка. После си пое дълбоко дъх и натисна копчето на домофона.

Бони не я изчака да се представи.

— Качвай се, Нел!

Асансьорът я отнесе до петия етаж. Когато излезе от него, видя Бони до вратата на апартамента.

— Заповядай, Нел.

Вътре беше мрачно. Въпреки това Нел ахна, усещайки внезапна буца в гърлото си, когато и леката светлина около Бони започна да потъмнява.

— Нел, изглеждаш притеснена. Влизай!

Подчини се. Знаеше, че каквото и да се случи тук, е неизбежно. Нямахше избор. Не контролираше нещата. Събитията следваха естествения си ход. Бони затвори вратата зад нея, прещрака ключалката и спусна резето.

— Правят някакъв ремонт на противопожарната стълба — обясни меко тя. — Затова портиерът има ключ, а не искам да нахлуе, докато ти си тук.

Нел я последва по коридора. Стъпките им отекваха по дървения под. Когато мина покрай огледалото, спря и се вторачи в него. Бони се обърна.

— Какво има, Нел? Стояха една до друга.

Не виждаш ли, искаше да изкрещи Нел. Аурата ти е почти черна, също като на Уинифред. Ти ще умреш!

Тъмнината започна да се разпростира и обхвана и нея самата.

Бони я дръпна за ръката.

— Нел, скъпа, влез в кабинета. Време е да поговорим с Адам.

84.

Дан отиде до болницата, за да прегледа двама от оперираните си пациенти, и успя да си тръгне чак към четири и половина. Отново звънна на Нел, но пак никой не отговори. Може Мак да се е чувал с нея, помисли си той.

Корнелиъс Макдермот му съобщи, че нямал новини от внучката си, но говорил със сестра си.

— Сякаш не е достатъчно, дето изпрати Нел при някаква смахната ясновидка, ами сега се опитва и мен да ме обработи. Тревожела се, защото имала лоши предчувствия.

— Какво означава това според теб, Мак?

— Означава, че си няма друга работа, освен да седи и да се тревожи за нещо. Погледни какъв дъжд! Вероятно артритът я мъчи, което тя си тълкува посвоему. Дан, кажи ми, че аз съм най-нормалният в цялата тази история. Трябва да видиш как ме гледа Лиз. Мисля, че и тя е повярвала в онези дивотии.

— Мак, има ли някаква причина да се тревожим за Нел?

— Не виждам. Казах на Гърт да дойде в офиса, за да чуем какво ще ни осветлят двамата детективи за Адам Коулиф. Тя го мислеше за страхотен, защото ѝ отваряше вратите и любезничеше с нея, но, по думите на Бренън, явно са изровили доста мръсотии. Не искаха да ми разкажат по телефона, обаче ми се струва, че сме имали късмет да се отървем от него. Детективите ще са тук след около час. Първо щели да се отбият в Тринадесети участък, където бяхме и ние с теб днес. Открили жената, чиято карта намерили при пожара. Щели да я разпитват.

— Бих искал да знам какво ще им каже.

— И аз мисля, че би трябвало да знаеш — отвърна меко Мак. — Ела тук, за да го чуеш лично. После ще се свържем с Нел и ще отидем заедно на вечеря.

— Само още един въпрос. Типично ли е за Нел да не отговаря на съобщенията си? Имам предвид, възможно ли е да си е у дома и да не

вдига телефона, защото не се чувства добре?

— Мили Боже, Дан, не започвай и ти — извика Мак, но Дан долови тревогата в гласа му. — Ще се обадя на портиера и, за да питам дали я е виждал.

85.

— Съобщих за кражбата на торбата няколко часа преди онзи пожар — тросна се Карън Ренфрю.

Тя седеше заедно с капитан Мърфи и детективи Джак Склафани и Джордж Бренън в същата конферентна зала, където по-рано бе проведена срещата с Корнелиъс Макдермот и Дан Майнър.

— На кого събщи, Карън? — попита Склафани.

— На едно ченге, което мина покрай мен с патрулна кола. И знаете ли какво ми каза?

Мога само да си представя, помисли си Бренън.

— „Госпожо, нямате ли достатъчно боклуци в онези колички, та се тревожите, че една от торбите е паднала?“ Но аз съм сигурна, че торбата не е паднала. А е била открадната.

— Което означава, че крадецът сигурно се е криел в онази къща — каза капитан Мърфи, — предизвикал е пожара, убил е майката на доктор Майнър...

Карън Ренфрю го прекъсна.

— Мога да ви кажа как точно изглеждаше ченгето. Прекалено дебел, а в патрулната кола имаше и още едно ченге на име Арти.

— Вярваме ти, Карън — успокой я Склафани. — Къде живееше самата ти, когато торбата ти изчезна?

— На Стотната улица. Имах си един хубав вход точно срещу онази стара сграда, която ремонтираха.

Застанал нащрек, Склафани се поинтересува:

— Кое авеню пресича Стотната улица там, Карън?

— Амстердам авеню. Защо?

— Какво значение има? — запита и Мърфи.

— Може да няма. Но може и да има. Проучваме някои неща за един човек, който е бил бригадир на онзи обект. Според жена му той изключително се е разстроил от някакво съобщение за отмяна на работа, която е вършел там. Не знаем обаче дали такова нещо въобще е ставало, защото няма и следа от писмено нареждане или нещо

подобно. Което значи, че може и да е бил разстроен заради друго. Случайно всичко това е станало по едно и също време с пожара в къщата на Вандермиър. Може и да е било чисто съвпадение, но ние търсим начин да си го обясним.

Джордж Бренън погледна към партньора си. Нямаше нужда да изричат на глас извода, до който току-що бяха стигнали. Джими Райън е работел на отсрещната страна на улицата, където е живяла Карън Ренфрю. Не му е било трудно да задигне някоя от торбите ѝ и да я хвърли в багажника на колата си, докато е спяла. Това е било начин да се подхвърли улика, насочваща към мисълта, че пожарът е предизвикан от някой бездомник. Случайно е грабнал торбата с картата ѝ за безплатната кухня. Също така случайно картата не е изгоряла. Парченцата на пъзела най-после започваха да се подреждат, но картинката, която се оформяше, не беше никак приятна.

Ако това се окажеше вярно, помисли си Бренън с отвращение, Джими Райън бе виновен не само за умишлен палеж, довел до убийство, но и за кражба от бездомна нещастница.

86.

— Нел, усещам, че си много притеснена.

Седяха до масата в средата на стаята и Бони държеше ръцете ѝ.

Ръцете на Бони са леденостудени, помисли си Нел.

— Какво искаш да питаш Адам?

Опита се да се отдръпне, но Бони я хвана още по-здраво. Изплашена е, разбра Нел. А също и отчаяна. Не знае доколко съм наясно.

— За Уинифред. — Нел се опитваше да звучи спокойно. — Мисля, че е още жива.

— Защо?

— Защото едно момченце, което било на ферибота, идващ от Статуята на свободата, е видяло експлозията. То е мярнало човек, който е скочил от яхтата. Бил облечен в неопрен. Знам, че Уинифред е била шампионка по плуване и подозирам, че детето е видяло точно нея.

— Може да е сгрешило.

Нел се огледа наоколо. Стаята тънеше в полумрак. Щорите бяха спуснати. Единственият звук бе тропането на дъжда по прозорците.

— Не мисля. Някой се е измъкнал от яхтата преди експлозията. И ти знаеш кой.

Усети, че Бони потреперва. Ръцете ѝ се свиха конвулсивно, при което Нел успя да се отдръпне.

— Бони, гледах те по телевизията. Вярвам, че притежаваш истински способности на ясновидка. Не мога да ги обясня, но и аз самата съм имала подобни преживявания. Съвсем реални. И леля Гърт е имала. Но ти си различна. Ти притежаваш наистина рядка дарба, обаче според мен я използваш неправилно. Преди години леля ми каза, че ясновидските способности трябва да се използват само за да правиш добро. Ако някой злоупотреби с тях, бива строго наказан.

Бони слушаше с приковани в Нел очи. Зениците ѝ потъмняваха при всяка следваща дума, а лицето ѝ пребледняваше все повече.

— Ти отиде при Гърт, твърдейки, че Адам се е свързал с теб. Не вярвам в подобни контакти, но бях ужасно разстроена от смъртта му и реших самата аз да се опитам да се свържа с него. Когато мама и татко починаха, те дойдоха да се сбогуваме, защото ме обичаха. Мислех, че Адам не идва заради караницата. А имах нужда да се разделим с любов. Затова толкова много исках да ти повярвам.

— Нел, сигурна съм, че от другата страна Адам...

— Чуй ме, Бони. Ако си се свързала с Адам, това, което ми предаде, не беше вярно. Той не ме е обичал. Мъж, който обича жена си, не започва връзка с помощничката си. Не си открива сейф с нея под чуждо име. А Адам го е направил.

— Грещиш, Нел. Адам те обичаше.

— Не, не греша. Не съм глупачка. Знам, че помагаш или на Адам, или на Уинифред. Опитваш се да се добереш до ключа, който случайно е останал в джоба на това сако.

Уцелих, помисли си Нел. Бони Уилсън заклати глава, не толкова за отрицание, колкото от отчаяние.

— Само двама души могат да го използват — Адам или Уинифред — продължи Нел. — Надявам се, че работиш с Уинифред, а Адам е жертвата. Ужасявам се, като си помисля, че в продължение на три години съм живяла, дишала, спала и яла с човек, който може хладнокръвно да отнеме три живота и да предизвика пожар, умъртвил една бездомна жена. А аз се отказах от кариерата, за която бях мечтала цял живот, само за да доставя удоволствие на този мошеник и крадец. Моля се да не е и убиец.

Нел бръкна в джоба си и извади ключа от сейфа.

— Бони, вярвам, че знаеш къде се крие той или Уинифред. Ако сътрудничиш на някой от двамата, ставаш съучастник в убийство. Вземи този ключ. Дай го на още живия. Нека той или тя си мисли, че е безопасно да отиде в банката в Уайт Плейнс. Това е единствената ти възможност да очакваш някаква снизходителност.

— Какво искаш да кажеш с това „да си мисли, че е безопасно“, Нел?

Не беше чула стъпките зад себе си. Обърна се, шокирана и ужасена.

Адам се надвесваше над нея.

87.

Дан Майнър погледна към прозореца с надеждата, че дъждът е спрял. За съжаление все още се лееше като из ведро. Баба му казваше, че когато вали така, ангелите плачат. Днес това му прозвуча особено зловещо.

Къде ли е отишла Нел, продължаваше да се пита той.

Всички вече се бяха събрали в офиса на Мак. Гърт, Лиз и двамата детективи също бяха пристигнали.

Портиерът на Нел потвърди, че се е прибрала у дома към три часа и е излязла отново малко след четири. Значи е чула съобщението, което ѝ оставих, помисли си Дан. Защо не ми се обади?

Момчето от асансьора им събщи, че е изглеждала разстроена.

Джак Склафани и Джордж Бренън първо се запознаха с Лиз и Гърт. После Склафани каза:

— Да започнем с бездомната жена, която съобщила за открадването на една от торбите ѝ часове преди пожара в къщата на Вандермиър. Полицаят, когото спряла, за да се оплаче, потвърди историята ѝ. Не тя обаче е предизвикала пожара. Едва ли някога ще имаме солидно доказателство, но смятаме, че Уинифред Джонсън е платила на Джими Райън да го направи така, че да изглежда като работа на някой бездомен.

— Това означава, че майка ми... — обади се Дан.

— Това означава, че майка ви вече не е заподозряна.

— Мислите ли, че Уинифред Джонсън е действала сама? Или по указания на Адам? — попита Мак.

— Предполагаме, че всичко е било направено по негово нареждане.

— Не разбирам — каза Гърт. — Каква полза е имал той?

— Вече е бил купил парцела на Каплан, който е в съседство със старата къща. Бил е достатъчно умен, за да предвиди, че имотът му ще увеличи неимоверно цената си, ако тя изчезне. След пожара се е свързал с Питър Ланг и му е предложил сделка. Бил е и достатъчно

арогантен, за да вярва, че ще успее да принуди предприемача той да стане архитект на проекта.

— Според вдовицата на Джими Райън някакъв мъж се обадил у тях в нощта на пожара с инструкции работата да се отмени — обясни Бренън. — Това е една от причините да смятаме, че Адам и Уинифред са го планирали заедно. Възможно е в един момент да са научили, че статутът на историческа забележителност е бил свален от къщата на Вандермиър същия ден. Следователно вече не е имало нужда от пожар.

— Е, и на двамата това не свърши много работа — отбеляза Лиз. — Нали бяха разкъсани на парчета при експлозията.

— Не мислим така — каза Бренън и забелязвайки слисаните им изражения, добави: — Свидетел твърди, че е видял как някой в неопренов костюм се хвърля от яхтата точно преди взрива. Освен това не открихме останки от Адам Коулиф и Уинифред Джонсън.

— Благодарение на детективската работа на внучката ви, конгресмен — намеси се Склафани, — се добрахме до сейф, нает от мъж и жена, представили се като Хари и Рода Рейнълдс. Сейфът съдържа фалшиви паспорти и други удостоверения за самоличност. Все още не сме ги видели лично, но по факса ни изпратиха копия. И макар мъжът и жената да са леко дегизирани, повече от ясно е, че на снимките са Уинифред Джонсън и Адам Коулиф.

— Освен това в сейфа са намерени близо триста хиляди долара в брой и няколко милиона в ценни книжа — добави детектив Бренън.

Настъпи дълго мълчание, което Гърт наруши.

— Как, за Бога, са събрали толкова много пари?

— Не е трудно, като се вземат предвид проектите, по които работят Уолтърс и Арсдейл. В момента счетоводните баланси на фирмата показват поръчки за близо осемстотин милиона. А и смятаме, че Уинифред и Адам са планирали изчезването си от доста време.

Забелязвайки тревогата по лицето на Мак, Склафани каза:

— Страхувам се, че внучката ви се е оженила за ужасен човек. Неприятна история. Всички подробности са в този доклад. Можете да го прегледате, когато имате време. Съжалявам за госпожица Макдермот. Тя е чудесна и много умна жена. Знам, че това ще бъде шок за нея, но след време ще го преодолее.

— Ще се присъедини ли към нас? — попита Бренън. — Бихме искали да ѝ благодарим за помощта.

— Не знаем къде е Нел — обясни Гърт, едновременно притеснено и раздразнено. — Никой не иска да ме чуе, но аз ужасно се тревожа за нея. Нещо не е наред. Когато говорихме по телефона рано следобед, усетих, че е разстроена. Каза ми, че току-що се е върнала от Уестчестър. Защо е излязла отново в такъв ден?

Наистина има нещо нередно, помисли си Дан разтревожено. Нел е в беда.

Бренън и Склафани се спогледаха.

— Имате ли представа къде може да е? — запита Склафани.

— Това очевидно ви притеснява — каза Мак. — Защо?

— Защото госпожица Макдермот е намерила другия ключ за сейфа и се е сетила да провери банката в близост до старческият дом, където живее майката на Уинифред Джонсън. Ако Нел подозира къде се крие Уинифред или Адам и се опита да се свърже с тях, ще поеме голям риск. Всеки, който хладнокръвно може да взриви яхта с няколко човека на нея, е изключително опасен.

— Уинифред трябва да е била човека в неопрена — каза Гърт с треперещ глас. — Нали Бони Уилсън се свърза с Адам. Той говори с Нел от другата страна, значи трябва да е мъртъв.

— Той какво? — недоумя Склафани.

— Гърт, за Бога! — избухна Мак.

— Мак, знам че ти не вярваш, но Нел вярва. Тя дори последва съвета на Адам да даде дрехите му в църковния магазин. Потвърди го и днес следобед. Каза, че опаковала всичко и утре ще го донесе в магазина. Бони Уилсън дори ми предложи да ми помогне при сортирането. Казах го на Нел. Бони е толкова услужлива. Само дето се изненадах, че не ми е споменала, че веднъж се е запознала с Адам на едно от събиранията у дома.

— Значи тя е посъветвала госпожица Макдермот да даде дрехите на Адам в магазина, а после е предложила да ги разопакова — възкликна Бренън и скочи. — Обзалагам се, че Бони Уилсън се опитва да се добере до ключа. Тя също е замесена, независимо дали помага на Адам, или на Уинифред.

— Мили Боже — възкликна Лиз Ханли. — А аз мислех, че съм видяла призрак.

Всички се вторачиха в нея.

— Какво искаш да кажеш, Лиз? — попита Мак.

— Видях лицето на Адам в огледалото в апартамента на Бони Уилсън!

Точно там е отишла и Нел, помисли си Дан. В апартамента на онази Уилсън.

Обзет от ужас, той се огледа наоколо и забеляза страха, изписан по лицата на всички в стаята.

88.

Адам се надвесваше над нея.

Въпреки слабата светлина, Нел ясно го видя. Беше той, но едната страна на лицето му беше покрита с мехури и се белеше, а дясната му ръка и десният крак бяха здраво бинтовани. Очите му святкаха от гняв.

— Значи намери ключа и повика полицията — грубо каза той. — След всичките ми планове, след трите години, в които се примирявах с онази глупава и безинтересна жена, след като за малко не загубих собствения си живот, защото си й дала другото сако и трябваше да търся проклетата й чанта, след всичко това, плюс болката от отвратителните изгаряния, нямам нищо!

Адам вдигна лявата си ръка. Държеше нещо тежко в нея, обаче Нел не можеше да види какво. Опита се да стане, но той я бутна назад. Забеляза изкривеното му лице, когато Бони изпищя:

— Адам! Недей! Моля те, недей!

После нещо зашеметяващо избухна в главата й и Нел усети, че припада.

Отдалеч чу странен звук, нещо между стон и въздишка. Главата я болеше ужасно. Косата и лицето й бяха мокри и лепкави. Постепенно осъзна, че тя самата беше човекът, който издаваше звука.

— Главата ме боли — прошепна тя. После си спомни. Адам е жив. И е тук. Някой я докосваше. Кой беше? Какво ставаше?

— По-стегнато. Завържи я по-стегнато — нареди гласът на Адам. Защо ме болят и краката, зачуди се Нел.

Успя да отвори очи и видя разплаканата Бони, наведе на над нея. В ръцете си държеше руло здрав канап. Завързва краката ми, помисли си Нел.

— Ръцете. Сега завържи и ръцете — заповяда Адам грубо.

Лежеше по корем на някакво легло. Бони изви ръцете й на гърба и уви канапа около тях.

Нел се опита да говори, но не може да изрече думите, които отекваха в нея. „Не прави това, Бони. Имаш само няколко минути

живот. Аурата ти е абсолютно черна. Не умирай с кръв по ръцете си.“

Внезапно усети, че Бони стиска ръката ѝ. Продължаваше да навива канапа, но доста хлабаво.

Иска да ми помогне, помисли си Нел.

— Побързай — изръмжа Адам.

Нел бавно обърна глава. Видя купчина смачкани вестници на пода. Адам държеше свещ. О, Господи, той се кани да запали стаята!

— Да видим дали ще ти хареса това, Нел. Искам да усетиш болката. Всичко стана заради теб. Ти си виновна. Виновна си, че ключът не беше у мен. А после, в този вид, вече не можех да отида до банката и да се опитам да ги убедя да ме пуснат при сейфа. И всичко това заради теб и онази глупава жена, която ми донесе погрешното сако.

— Адам, защо...

— Защо? Наистина ли ме питаш защо? Нищо ли не разбираш?

Яростта му сега бе примесена с отвращение.

— Все не бях достатъчно добър за теб и за другарчетата на скъпоценния ти дядо. Не осъзнаваш ли, че в момента, когато се кандидатираш за Конгреса, всичко ще свърши? В миналото ми има някои неща, които щяха да те посрамят. Ако не беше настояла да си останеш малкото момиченце на Мак и да правиш всичко, което той поиска, имах шанс. Но ти твърдо реши да се захванеш с политика. Тогава разбрах, че всичко е свършило. Как само щяха да се забавляват репортерите, докато проучват миналото ми? Не можех да го позволя.

Адам коленичи до леглото и доближи лице до нейното.

— Ти ме принуди да го направя, Нел. Ти, онзи хленчещ Джими Райън и Унифред с краешките очи и сухите устни. Е, всичко е наред. Време ми беше да започна отново.

Изправи се и погледна надолу към нея.

— Какво от това, че имам съвсем малко. Ще се справя. Но ти няма да се отървеш, Нел. Сбогом.

— Адам, не можеш да я убиеш — извика Бони и хвана ръката му.

Пламъците се плъзнаха по вестниците.

— Бони, или си с мен, или си против мен. Избирай. Можеш да останеш тук, ако искаш.

В този момент на вратата се позвъни. Настоятелният пронизителен звук отекна из малкия апартамент. Димът вече

изпълваше стаята. Тапетите пламваха. Чу се силен глас.

— Полиция! Отворете!

Адам изтича в коридора. После се обърна към Нел.

— Разбра ли, Нел? Опитват се да ти помогнат. Няма да успеят!

Провери двойната ключалка и резето. Върна се в спалнята, затвори вратата към съседната стая, заключи я, извади ключа и я подпря със скрина. После дръпна от купчината няколко вестника, които още не горяха, и хвърли запалената свещ върху тях.

— Бързо, противопожарната стълба! Пламъците докоснаха завесите.

— Отвори прозореца, дяволите да те вземат!

— Ремонтират противопожарната стълба, Адам — изхлипа Бони.

Адам я избута все пак навън под проливния дъжд. Нел забеляза лудостта, изписана по лицето му, докато грижливо затваряше прозореца зад себе си, запечатвайки я напълно в стаята.

Остана само тя и горещината. Непоносимата горещина. Матракът вече гореше. С невероятна сила, породена от отчаянието, успя да се плъзне от него и да застане права. Подпря се на скрина и някак си освободи ръцете си от хлабавия канап.

Вратата обаче гореше. Опита се да завърти топката. Беше огненочервена. Мехурите, дима — знаеше, че ще се случи. В очите ѝ капеше кръв. Нямаше кислород. Задущаваше се.

Някой удряше по външната врата на апартамента.

Прекалено късно, помисли си тя, когато запълзя по пода. Прекалено късно.

89.

Тънка струя дим пропълзя в коридора.

— Апартаментът гори — изкрещя Склафани.

Едновременно той, Бренън и Дан ритнаха вратата, но тя не поддаде.

— Отивам на покрива — извика Бренън.

Склафани се обърна и затича надолу по стълбите, следван от Дан. Стигнаха до фойето и изхвърчаха на улицата, устремени към страничната фасада, на която беше противопожарната стълба. Дъждът заваля още по-силно.

— Мили боже, погледни! — извика Дан.

Над тях двама души се хлъзгаха и препъваха по влажните стъпала.

Въпреки слабата светлина и поройния дъжд, Джак видя лицето на мъжа и разбра кой е човекът в неопреновия костюм, причинил толкова много кошмари на Бенджи Тъкър.

Нел вече не виждаше нищо, докато пълзеше по пода и безуспешно се мъчеше да вдиша. Прозореца! Трябваше да намери прозореца! Внезапно докосна някакъв твърд предмет. Стена! Сигурно беше прекосила стаята — прозорецът трябваше да е точно тук. Застана на колене и протегна ръце, за да се хване за перваза. Обаче усети нагорещен метал. Какво беше това? Дръжка? Дръжката на скрина! Мили Боже, беше направила пълен кръг!

Няма да успея! Не мога да дишам!

Внезапно се почувства както някога във водовъртежа. Изтощена. Отмаляла. Сънena.

И отново чу глас, но този път не беше нито майка ѝ, нито баща ѝ, а гласът на Дан, който ѝ каза: „Нел, имам нужда от теб.“

Обърни се, заповяда си тя. Представи си прозореца. Той е точно напред. Застани до леглото, после тръгни надясно. Препъвайки се в канапа около краката си, тя запълзя отново през стаята.

„Имам нужда от теб, Нел. Имам нужда от теб.“

Задави се. Закашля, но се хвърли напред, твърдо решена да успее.

— Полиция! Стойте! — извика Склафани. — Вдигнете ръце!

Адам спря и се завъртя. Бони се опитваше да мине покрай него, но той я хвана здраво.

— Тръгвай обратно!

На третия етаж Адам се подхлъзна и стисна парапета с бинтованата си дясна ръка. Изпищя от болка, но продължи.

Минаха покрай апартамента на Бони на петия етаж и стигнаха до площадката на шестия. Чуха разбиването на стъкло под тях и видяха черния дим, който се изви от прозореца.

Покривът беше на два метра над главите им.

— Няма смисъл, Адам — изпищя Бони.

Той обаче се качи на металния парапет и протегна ръце нагоре. Пръстите му докоснаха ръба. Прекалено екзалтиран, за да усети ужасната болка в наранената си ръка, се вкопчи в перваза на покрива и се опита да се вдигне.

Чу скърцане. Усети зловещо залюляване. Противопожарната стълба започна да се отделя от стената.

Долу на улицата Дан Майнър чу воя на пожарните по Уест Енд авеню. Сплете пръсти и направи „столче“ за крака на детектива. Джак Склафани се протегна и хвана долното стъпало на противопожарната стълба.

— Спусни я — извика Дан.

След секунда и той се катереше по хлъзгавите стъпала. Видя пламъците. Нел! Нел е в онзи ад!

Нел се надигна и се хвърли към прозореца. Рамото ѝ разби единичното стъкло. Силната горещина излетя навън. Тогава усети, че подът започва да поддава. Устреми се обаче към студения влажен въздух. Най-последно успя да си поеме дъх. Беше се надвесила през прозореца, когато почувства как пропадащият под я дърпа назад. Ръцете ѝ, покрити с мехури, сграбчиха рамката. Разбитите стъкла нарязаха дланите ѝ. Болеше ужасно. Знаеше, че няма да издържи дълго. Зад нея бушуваше огънят. Долу виеха сирени и крещяха хора. Това ли е смъртта, зачуди се тя.

Адам сграбчи перваза и с нечовешка сила, породена от отчаянието, започна да се вдига нагоре. После почувства около краката

си ръце, които го дърпаха надолу. Бони! Опита се да я срита, но не успя. Не можа и да се задържи. Озова се отново върху противопожарната стълба.

Изръмжа и вдигна Бони над главата си. Стълбата пак се залюля.

— Пусни я или ще стрелям — извика Бренън от покрива.

— Точно това възнамерявам да направя — изкрещя Коулиф.

Препускайки нагоре, Склафани видя какво става. Ще я хвърли, помисли си той. Щом стигна до последната площадка, се опита да хване Коулиф, обаче закъсна. Бони полетя с писък към улицата.

Адам отново се качи на парапета и се протегна. Този път пръстите му се хлъзнаха. Размаха ръце, за да запази равновесие.

Склафани замръзна на мястото си, докато гледаше как мъжът пред него изпълнява смъртния си танц, преди да полети тихо надолу. Тялото му се стовари върху тротоара.

Дан тъкмо беше стигнал до прозореца на Бони. Видя Нел, стиснала рамката сред огнения ад. Хвана я за китките със силните си уверени пръсти. Секунда по-късно Склафани стоеше до него и му помагаше.

— Измъкнахме я! — извика той. — Давай! Това нещо всеки момент ще пропадне.

Противопожарната стълба отново се залюля. Дан носеше изпадналата в безсъзнание Нел. Един пожарник извика:

— Дайте ми я и скачайте!

Дан я спусна в протегнатите му ръце. Заедно с Джак Склафани се прехвърлиха на помощната стълба точно когато металната противопожарна конструкция се срина върху телата на Адам Коулиф и Бони Уилсън.

90.

Вторник, седми ноември Денят на изборите

Избраха нов президент. Нов сенатор щеше да държи реч от името на щат Ню Йорк. А в края на деня щеше да стане ясно дали районът, управляван от Корнелиъс Макдермот в продължение на петдесет години, бе избрал внучката му, Нел Макдермот, за своя нов представител.

Отчасти от носталгията, отчасти от суеверие, Нел бе настанила щаба на кампанията си в хотел „Рузвелт“ — сцената на триумфите на дядо ѝ. Когато резултатите започнаха да пристигат, те седяха в хотелския апартамент на десетия етаж, съсредоточени върху трите телевизора — по един за всеки от основните канали.

Гърт Макдермот, Лиз Ханли и Лиза Райън също бяха тук. Само Дан Майнър липсваше, но току-що се бе обадил, че тръгва от болницата. Хора от екипа на Нел влизаха и излизаха нервно, без да докоснат изисканата храна и отбраните питиета. Някои бяха оптимисти, други се страхуваха. Кампанията наистина беше доста тежка.

Нел се обърна към дядо си.

— Независимо дали ще спечеля, или загубя, Мак, радвам се, че ме накара да се кандидатирам.

— И защо да не се кандидатираш? — заяде се той. — Всички от комитета се съгласиха с мен — греховете на съпруга не трябва да се прехвърлят на жена му. Макар че, на практика, ако имаше съдебен процес, ти неизбежно щеше да си замесена, а медийният цирк вероятно щеше да направи кампанията ти невъзможна. Но тъй като Адам и останалите бяха мъртви, това се оказаха вчерашни новини.

Вчерашни новини, помисли си Нел. Вчерашна новина бе фактът, че Адам я бе предал. Вчерашна новина бе фактът, че хладнокръвно бе убил трима човека. Вчерашна новина бе и фактът, че съм била омъжена за чудовище. Живях с него три години. Усещала ли съм, че

има нещо нередно в отношенията ни? Предполагам, че би трябвало да го усетя.

Детективът от Бисмарк бе разкрил още информация за Адам. Бил използвал псевдонима Хари Рейнълдс при една от непочтените си сделки в Северна Дакота. Сигурно го е разказал на Уинифред.

Нел се огледа. Лиза Райън улови погледа ѝ и вдигна палец окуражаващо. В началото на лятото тя бе дошла при нея с предложението да ѝ помага в кампанията. Нел я прие с радост и бе повече от доволна. Лиза работеше неуморно, прекарваше вечерите си в щаба, говореше с избирателите по телефона, изпращаше рекламни брошури.

Децата ѝ летуваха край морето със съседите ѝ — семейство Кърън. Лиза реши, че ще е по-добре да са далеч, докато клюките за баща им стихнат. Положението все пак не беше прекалено лошо. Името на Джими Райън фигурираше в полицейските досиета, но пресата почти не му обърна внимание.

— Децата знаят, че баща им е допуснал ужасна грешка — каза Лиза откровено, когато се срещна за първи път с Нел. — Но знаят също, че животът му е бил отнет, защото се е канел да направи признания. Последните му думи към мен бяха: „Съжалявам“. Разбирам какво е имал предвид. Джими заслужава прошката ми.

Решиха, че ако Нел бъде избрана, Лиза ще работи в нейния офис в Ню Йорк. Надявам се това да стане, помисли си Нел, когато отново насочи вниманието си към телевизорите.

Телефонът звънна. Лиза разговаря, после се приближи към нея.

— Беше Ейда Каплан. Моли се да спечелиш. Твърди, че си светица.

Нел ѝ беше продала обратно парцела за същата сума, която Адам ѝ бе платил.

После Ейда го продаде на Питър Ланг за три милиона долара.

— Нито дума на сина ми — предупреди тя Нел. — Той ще получи само онова, което му обещах. Останалото отива в Благотворителния еврейски фонд.

— Рамо до рамо сте, Нел! По-сериозно е, отколкото очаквах!

— Мак, откога нервничаш, докато гледаш изборите? — запита Нел е усмивка.

— Откакто ти си в надпреварата. Виж, започват броенето!

Беше девет и половина. Половин час по-късно пристигна Дан, седна до Нел и я прегърна.

— Съжалявам, че закъснях. Имах два спешни случая. Как вървят нещата? Да ти премеря ли пулса?

— Не си прави труда. Знам, че е над нормалното.

В десет и половина гласовете в полза на Нел започнаха да се увеличават.

— Това е! Продължавайте така! — промърмори Мак.

В единадесет и половина съперникът на Нел отстъпи. Радостните викове, които се понесоха из стаята, отекнаха гръмовно долу. Нел се изправи, заобиколена от хората, които означаваха най-много в живота ѝ. На екрана се появи тълпата в балната зала на „Рузвелт“, която празнуваше победата ѝ. Запяха песента от кампанията ѝ. Беше нежна мелодия от началото на века. „Изчакай, докато слънцето изгрее, Нели.“

„Изчакай, докато слънцето изгрее, Нели, докато облаците се разпръснат...“

Е, облаците се разпръснаха, помисли си Нел.

„Ще бъдем щастливи, Нели, влюбени един в друг.“

— Можеш да се обзаложиш, че е така — прошепна Дан.

„Изчакай слънцето, Нели.“

Песента свърши и тълпата закрещя възторжено. Ръководителят на кампанията грабна микрофона.

— Слънцето вече грее! — изкрещя той. — Избрахме президента, когото искахме, сенатора, когото искахме, а сега — кандидатката за Конгреса, която искахме! Искаме Нели! Искаме Нели!

Стотици гласове се присъединиха към възгласа.

— Елате, конгресмен Макдермот. Чакат ви — каза Мак и я побутна към вратата.

Хвана я за ръката и я поведе. Дан, Лиза и Гърт тръгнаха зад тях.

— Нел, първото, което щях да направя, ако бях на твое място... — започна Мак.

Издание:

Мери Хигинс Кларк. Преди да кажа сбогом

Преводач: Росица Панайотова

ИК „Бард“, ООД, 2000

Редактор: Теди Николова

ISBN: 954-585-139-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.